

AN
EPITOME
OF
CEYLON HISTORY
IN TAMIL

COMPILED FROM THE BEST AUTHORITIES,

BY

A. MOOTOOTAMBY PILLAY.

SECOND EDITION

இலங்கைச்சரித்திரகுசனம்.

இத

யாழ்ப்பாணத்து மானிப்பாம்

அ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை

இயற்றியது.

இரண்டாம்மாதிரி.

JAFFNA,

PRINTED AT THE "NAVALAR" PRESS, JAFFNA.

1903.

A. MOOTOOTAMBY PILLAI.

OPINIONS ON THIS WORK.

—:o:—

From

R. BRECKENRIDGE ESQ.

SUB-INSPECTOR OF SCHOOLS.

The appearance of an Epitome of the History of Ceylon in the Tamil Language is very auspicious and quite opportune. Mr. A. Mootootamby Pillay of Manipay in Jaffna, has made extensive researches into all available ancient and modern works on the subject and has summed up genuine information in this small compass. The correctness of chronology and history as well as the beauty of the style of language in which they are clothed, are worthy of commendation. I do not hesitate to recommend this book for the use of pupils in our Schools.

If the author would take some more pains and make the book a little more elaborate, it cannot but be counted one among modern Tamil Classics.

R. Breckenridge.

Moolay, 8th Sept. 1883.

From

L. MANUEL ESQ.

SUB-ASST. INSPECTOR OF SCHOOLS.

The History of Ceylon in Tamil by Mr. A. Mootootamby Pillay, Editor of the "Sathiabhimanic" supplies a want longfelt in our Schools. The Compiler is a Scholar of some reputation, and a writer of much experience. He has consulted the best writers on Ceylon—Tennent, Furguson, Cassie Chetty and Turnour. The work is clear in arrangement; and its style is worthy of imitation by our youth. It is thus specially designed for schools, and I have much pleasure in recommending it to students in Middle and Training Schools, and Candidates desirous of qualifying themselves for Teachers' Certificates.

L. Manuel.

Jaffna, 15th Sept. 1883.

From
J. R. ARNOLD ESQ.
 PROF. OF VERNACULAR LITERATURE,
 JAFFNA COLLEGE AND EDITOR, MORNING STAR.

From a careful and brief perusal and examination of Mr. A. Mootootamby Pilly's Epitome of Ceylon History, I am prepared to express my opinion that the work is well designed and executed, and will duly supply the want that is felt and exists in the Vernacular schools. The author, it seems, has spared no pains to execute the work in such a way as to please the students as well as the general readers. The style is neat, simple, commanding and animating; expressions are rich, forcible and enlivening. The plan of the work is what it should be—abundance of materials compressed into a small compass. The size of the work is such that the vast majority of the Tamil students can easily afford to purchase. To be brief, I am disposed to say that the work is in every respect worth the patronage of the Public.

J. R. Arnold.

Manipay, 15th Sept. 1883.

From
WM. NEVINS' ESQ.
 HEAD MASTER, WES. CENTRAL COLLEGiate
 INSTITUTION, JAFFNA.

The History of a people proposes to give prominently an account of their thoughts, words and deeds, as they are exhibited mainly in public life. The Historian, properly so called, assumes and perhaps claims to himself the privileged gift of ascertaining as facts the things he has been recording.

The facts thus recorded deserve the attention and study of the rising generation, only when they tend to cultivate upon their welfare.

We have reason to believe that Mr. A. Mootootamby Pilly had these and similar thoughts in view, in the preparation of his

Lanka Charitira Suchanam, and we recommend the Work to the Tamil public. Tamil scholars will certainly find in it valuable information closely connected with the ancient Tamils of India and Ceylon.

Wm. Nevins,

Jaffna, 19th Sept. 1883.

From

J. EVARTS ESQ.

HEAD MASTER, CHUNDICULLY SEMINARY.

The longfelt want of a history of our island in Tamil is worthily supplied by Mr. A. Mootootamby's Epitome of the History of Ceylon. As a text book in history for Vernacular Schools, it will be found to be a very useful work, containing as it does, much information in a little space; while the simplicity and conciseness of the style render it a valuable acquisition to the prose literature of our language.

J. Evarts.

Alevetty, 25th Sept. 1883.

From

V. FRANCIS THAMBOO ESQ.

EDITOR, CATHOLIC GUARDIAN.

I have perused with pleasure the Epitome of Ceylon History written for the use of Vernacular Schools by Mr. Mootootamby of Manipay, the Editor of the Karical Sathiabhimani, and I am happy to state that the work is generally interesting being written throughout in an elegant and agreeable style. The appendix given at the end will be of great use to students. Mr. Mootootamby has on the whole done his work well as it is admirably adapted to exhibit the whole of the History of Ceylon within a short compass.

V. Francis Thamboo.

Jaffna Town, 15th Sept. 1883.

From
JAMES H. MARTYN ESQ.

This little manual on the History of Ceylon by Mr. A. Mootootamby Pilly of Manipay, sheets of which were sent for my perusal as they issued from the press has special features which cannot fail to commend themselves to the public generally. There is sufficient matter methodically given to meet the requirements of Tamil Schools. The style of writing is engaging and evinces a refined taste combined with considerable freshness and vigor. The writer is entitled to the praise of entire freedom from prejudice and partiality—the chief title to public approbation in the compiler of a historical manual. Altogether I look upon the work as a valuable contribution to the School literature of the Island which is just forming under the influence of the Revised Code. In saying all this I hope I do not commit myself to any expression of opinion as to the acceptability of the work in the case of denominational schools.

James H. Martyn.

Jaffna, 18th Sept. 1883.

From
E. SPAULDING ESQ.

LATE TEACHER, BATTICOTTA HIGH SCHOOL.

I have carefully read the Epitome of the Tamil History of Ceylon by Mr. A. Mootootamby Pilly and am of opinion that the work contains in a small compass much valuable and useful information and is characterised throughout with the highest graces of brevity, purity and simplicity of style. The author has certainly conferred a lasting benefit upon the youth of the country by supplying a long-felt desideratum and such as desire to gain a knowledge of the history of the Island will do well to possess the compendium.

Manipay, 18th Sept. 1883.

E. Spaulding.

சிறப்புப்பாயிரம்.

—○—
 உபவித்தியாபரீக்கராகிய
பிறைக்கெனிறிச்சு அவர்கள்
இபற்றியது.

பங்கப் பழனஞ்சு செறிதரு மாணப் பழம்பதிவாழ்
 துங்க னறுமுகன் சேய்முத்துத் தம்பிநற் ரேஞ்சுறந்த
 வங்கைச் சரி ச்திர சூசனை தன்னைப் புகழ்க்கிணசத்த
 ரங்கக் குடச்தினிற் பொற்பொட்ட டிடுத நனக்கிணயே.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்
 நாவாவரவர்கள் மருகரும் மாணுக்கரும்
 விந்துவசிரோமணியுமாகிப
ச. பொன்னய்ப்பலப்பிள்ளையவர்கள்
இபற்றியது.

ஒரு மாணிப் பதியன் செழுத்தமி மீண்ணியலா
 வேலருது மாறு முகவள்ள லீற்றமுத் துததம்பிதான்
 பாருது வங்கைச் சரித்திர சூசனம் பன்னினஞ்சுத்
 கூருது சொற்புல வோர்கடு முன்னாக் குளிர்க்கிடவே.

ஈசவ உதயபானு பத்திராகிபராகிய
 திருநெல்வேலி
க வேலுப்பிள்ளையவர்கள்
இயற்றியது.

நீரிலங்கைக் கடல்புகைக்கு மூலக மெங்கு
 கேமியுருட் டிடுநெறியிய னிகரி லத
 போரிலங்கைப் படைகடவு மாங்கிலேயர்
 புறந்தருமா டையிற்பெரிதும் பொதிக்க மெய்ம்மைச்

சிறாவுப்பாயிரம்.

கிரிவங்காச் சரித்திரகு சனத்ஸத யாருங்
 தெளியுர்வகை செந்த:விழிற் செய்தான் மானிப்
 பேரிலங்கைப் பதிவாசன் முத்துத் தம்பிப்
 பெயரின்று முகன்றநூபே ரறிஞ னம்மா.

சுன்னுகம்

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்கள் இபற்றியது.

தொண்ணயமும் பொருண்ணயமு மினிதென்று தொல்லறிஞர்
 தொகைகொண் டாடக்
 தென்னிலங்கைச் சரித்திரகு சனமொன்று வரைந்தச்சிற்-
 றிகழுச் செய்தான்
 பொன்னமரு மானிக ராறமுக வேளருளும்
 புதல்வன் டிர்த்தி
 மன்னுதமி மீங்கிலிசு வல்லமுத்துத் தம்பியெனும்
 வள் வள் மாதோ.

நாலாசிரியாக்கு ஆசிரியரும்
 கும்பகோணம் டவுன் ஜூறஸ்கூல்
 தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

ஆ. முருநேசபிள்ளையவர்கள் இபற்றியது.

கிருத்சகுபல் வளங்களுக்கோ ரிடமே யாகித
 திகழிவங்கா புரிமருயுஞ் சிறப்பு மிக்க
 சரித்திரகு சனமத்தை யழகு சேர்ந்து
 தமிழ்ப்பாழிபாற் கற்பவர்கள் தமக்கு வாய்ப்பத்
 திருத்தமுடன் வரைந்தபிரா கடனாஞ் செய்தான்
 செயவறு முகக்குரிசில் செல்வன் கல்வி
 விருத்திரெயுங் கவிஞர்க்குல திலகன் மேன்மை
 விளங்கியழுத் துத்தம்பி வித்து வானே.

சிறப்புப்பாயிரம்.

ஈ.

தெல்லிப்பனீப் போதனைக்கிவித்தியாசாலைப்

பிரதம உபாத்தியாயராகிய

எவ். எவ். ஜூரிமையா அவர்கள்

இயற்றியது.

சிறப்புய ரிலங்கைக் கரித்திரப் பரப்பிற்

நிறம்பெற மூழ்கியாய்க் கொடுத்த

அறப்பெரு மாணி முத்தென வான்ற

வணிகரண்மா சரிதகூ டத்துத்

திறப்பென முத்துத் தம்பினற் றமிழாற்

நிகழுமிக் கரித்ரகு சனத்தை

வறப்பினன் மழைபோன் மாணவர்க் களித்த

மாண்செயல் வழுத்துதற் கெளிதோ.

தத்தோவிக்கபாதுகாவல பத்திராதிபராகிய

வி. எவ். தம்பு அவர்கள்

இயற்றியது.

சிரிலங்கைத் திகழ்ந்த சரிதையை

யேரிலங்கு மினிய தமிழினு

ஞூரிலங்கு நறுந்தொடை சேர்த்தெனப்

பாரிலங்க வரைந்தனன் பண்பினுல்.

அம்புவிக்க ணருங்கலை வல்லுங்கன்

தும்பிவாழுங் துயரூடை மார்பினன்

இம்பராரு மெழில்செய் புதழ்முத்துத்

தம்பிமானைத் தடம்பதி யண்ணலே.

முகவரை.

ஏவலகத்திலே யர்வரும் தத்தந் தேசசரித்திரங்களை யணர்க்கு, தமது முன்னேர் சீலையையும் செயலையும் நாகரிகத்தையும் ஒருபால் நோக்கித், தமது சீலையையும் செயலையும் நாகரிகத்தையும் மற் கீருபால் நோக்குதல் அத்தியாவசியமாம். நோக்குமிடத்துத் தமது சீலை தாழ்த்தாயின் உயருதற்கும், உயர்த்தாயின் மேன்மேல் உயருதற்கும் மனம் அவாவும். இங்கூ முணர்க்கு நோக்கிய தேசத்தோரே பூருக த்திலே உயர்த்துள்ளாரென்பது பிரத்தியக்கும் ஆதலால் யாவரும் தத்தம் தேசசரித்திரத்தை ஆராய்தலையும் தம்மக்ஞக்குக் கற்பித்தலையும் மாருக் கடனுக்க் கொள்ளுதல்வேண்டும்.

இந்தாவின் முதற்படிப்பு இருபது வருஷத்துக்குமுன்னே பிரகடனஞ்செய்யப்பட்டது. அஃது அப்பினாராஜும், சைவர் கததோவிக்கர் புரோடெஸ்டாண்டர் என்னும் முச்சமயிகளாலும் சன்மானிக்கப்பட்டிருச் சர்வாங்கிகாரமாக, அப்பதிப்புப் பிரதிகளைல்லாம் எஞ்சாமல் விறைத்து செலவாயின. கெடுநான் இப்புஸ்தகம் அகப்படாது வருங்கிய உபாத்தியாயர்கள் பலர் பன்றுமறை செய்த வேண்டுகோள்நோக்கி இரண்டாம்பதிப்பு வெளி யிடப்படுவதாயிற்று.

இந்தாவிலே 1883 ன் பின்னர் வக்த தேசாதிபதிகள் சரித்திரமும் புதிதாகச் சேர்த்துச் சில திருத்தங்களும் ஆங்காக்குஞ் செய்யப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணம் நாவலர் கோட்டம் 1903 ஜூ கவும்பர் மூ	இங்கணம், ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.
--	---------------------------------------

கடவுள் துணை.

இலங்கைச் சரித்திர சூசனம்.

இலங்கைத்தீவினாலு *ஆசியகண்டத்தைச் சேர்ந்ததாய், இந்து சமூகத்திற்கிலே இந்தியவையடுத்து, அதன் தென் கிழ்த்திசையிலேயுள்ளது. இதனை ஆரியர் “லங்கா” என்றும், மகதாட்டர் “தாமிரவருணி” என்றும், திராவிடாட்டர் “சிங்கவாத்தீவு” என்றும், சிங்களர் “இலங்கவி” என்றும், அராபியர் “சீரந்தீப” என்றும், சீனர் “சைத்து” என்றும், கிரேக்கர் “தாபிரபனி” என்றும், தற்காலஜிரோப்பியர் ‘சீலோம்’ என்றும் வழங்குவர்.

[“இலங்கா” என வக்தது அத்தீவின் சிறப்புப்பற்றி யென்றார். “தாமிரவருணி” என வக்தது செம்மன் செறிவால். “சீரந்தீப” என்பது வட மொழியாகிய “சிம்ஹாந்தத்துலீபம்” என்பதன் சிகித்தவு. “தாபிரபனி” என்பது “தாமிரவருணி” என்பதன் திரிபுபோலூர். “சைத்து” என்பது, சேதுதீவு எனவு மேர்பெயர் இலங்கைக்குண்மையால் அதன் சிகித்தவாதல கூடும்; அன்றேல், சௌபாண்டியில் சிவக பூமியென்னும் பொருளைத். “சீலோம்” என்பது வடமொழித் தற்சமமாகிய “சிம்ஹாஸம்” என்பதன் சிகித்தவு. சிங்களத்தீவு-பட்டைத்தீவு, பட்டை-கறுவாப்பட்டை.

இவ் வழிதளைகளேயன்றி வேறு விராற் கொடுக்கப்பட்ட நாமகரணங்களும் பிறவுண்டு.

* “ஆசிய” என்றும் ஆசியலேயமொழி சமஸ்கிருதமாகிய “உஷா” என்றும் மொழியின் சிகித்தவு. உஷா=விதியற்காலம். உஷாகண்டம்-குரியதா உதயஞ்செய்யுங் கண்டம்.

இத்தீவின் சிறப்பைக் கூறுங்கால், தெய்வப்புலணமத் திருவள் ஞவநாயனுர், நாட்டிற் கிலக்கணங்கூறப் புகுந்தபோது இங்காட்டையே இவைக்கியமாகக்கொண்டு,

“இருபுன்னும் வாய்ந்த மலையும் அருபுன்னும்
வல்லரதை நாட்டிற் குறப்பு.”

எனக் கூறினரென்று சொன்னுலும் தோகி முருது. அரிய பெரிய ஏரிகள் ஆறுகள் முதலிப் சலாதாரங்களும் குறையாத மழை வீழ்வும் உடைமையால் நீர்வளமும், செங்கெந்ப யிர்கள் கரும்புபோலோங்கி வளருதலால் நிலவளமும், உயர்ந்து செழித்த மலைக்குலங்களால் மலைவளமும், ஆகரங்களிற் படுவனவாகிய மாணிக்கம், வச்சிரம், நிலமணி யென்னும் மிரத்தினங்களின் மிகுதி யும், கடல்படு திரவியங்களாகிய சங்கு, முத்து முதலிய பொருள்களின் குப்பையும், மா, பஸ், சந்தனம், சண்பகம், கருங்காலி, பாதிரி, தென்னை, கழுது, பனை முதலிய திவ்விய விருஷ்டங்களும், வெயில் தெனியா தோங்கி வாளனாவி யடர்க் திடம்பரந்த சேலோகளாங்கும் யானை, மான், மரை, மேதி, பசு, மயில் முதலிய விலங்குகளின் கூட்டங்களும், திணைகள் தோறும் அவ்வம்மாந்தரும், நகரிகள் தோறும் பிராமணர் வைசியர் முதலியோரும், அவருட் கல்வியால் நிறைந்த சான்றேரும் பண்டைக்காலமுதல் வசிக்கும் பெற்றியும், ஜிரோப் பியர் கணிதப்படி 3000 வருடங்களுக்கு முன்னரிருங் தரசாண்ட அரசர் செய்தியையும், அக்காலத்தில் இங்காட்டுச் சீரினையும், உலகத்திலோள் இதிகாசங்களுள் அதி புராதனமுடைய தெனப்படும் இராமாயணமே யொருவாறு கூறலால் மறுக்கப்படாத பழைமையும், ஆரிய மதநாற்படி தலவிசேடத்தோடு புண்ணிய தீர்த்தங்களும், மலையரண் மதிலரண் முதலியவற்றால் சூழ்ந்து சிறந்த கரங்களும், தற்காலத்தில் எங்காட்டினான் சிறந்து விளங்கும் பிரித்தானிய தீவு தானும் பெறுத எண்ணில் இதிகாசங்களைப் பெற்றுள்ள பெரும் பெற்றினமையும் ஆகிய இவை முதலியவெல்லாம் உண்மையால், இலங்கைத்தீவிற்கு, அதன் மகா சிறப்பளவிலும் அதிப் பிரதாபத்தள விழும் எங்காட்டை எத்தீவை இஜெனை நிறுத்தலாமோ? அதற்கிணை வேறுல்லையென்க.

இத்தினின் பூருவக்குடிகள் இயக்கர், நாகர் என்பேர். நாட்டால் துக்குடிகள் பரதேசிகளாகிப் பூங்கிலேயர் முதனியோரும், கடேச் சிகளாகிய சிங்களர், தமிழர், சோனகர் என்போருமாம். கடேச பாணி தமிழும் சிங்களபூரும். மதம் சொல்வம், பெளத்தம், இல்லாம், சிறில்லதம் என்பவை.

[இங்கு வசிக்கும் சோனகர் பரம்பரைச் சோனகரவல்லர். இவர்கள், அராபியர் இலங்கையில் வர்த்தகஞ் செய்தகாலத்தில், அவர் சகாயம் பெற்ற வர்த்தகத்தில் விருத்தி பெறும்பொருட்டு அவர் மதம்புகுக்க மலையாளா டுச் குத்திரர், பரம்பரையில் வந்தோரெணப்பிவர்.]

ஆகிளாலத்திலே, ஆகிசேடலூக்கும் வாயுபகவானுக்கும் உண்டான யுத்தத்தால் மகா மேருகிரியினது ஆயிரத்தெட்டுச் சிகரங்களுள் ஒன்று மூரின்து தெஹித்துக் தெங்சமுக்கிரத்தில் விழுக்கு இலங்கையாகிய தீவுயிற்றென்று கூறும் இராமாயணம். இது, ஆகியிலே இந்தியாவும் இலங்கையும் ஏகநாடாயிறுந்து, பின் பூசம்பங்கால் கூறுபாடுற்று வேறு நாடாயிற்றென்பதை வெளியிடத்துணி ந்த வருணனையோமென்க.

இத்தீவு மூன்னே எழுநாறாகாதவழி யுள்ளதாயிருந்து, பின், இராவணன் கோட்டையுள்பட இருநாற்று முப்பது காதவழியுரைக் * கடல்பொங்கிபழித்தமையால் குறுகிற்றென்று கூறுவர். இதற்கு பயின்னும் காலாந்தரங்களில் கடல் பொங்கிப்பொங்கி அநேகாலூர் கனை ஆழத்திற் றென்று கூறவும் இடமுண்டு.

இப்போது இலங்கை நீளத்தால் 270 மைலும், அகலத்தால் 140 மைலும், பரிமைத்தால் 760 மைலும், சில்திரணத்தால் 25000 சதுரமைலுமுடையது.

* இப்போது இலங்கைக்குத் தெற்கே சமூக்கிரத்திலே இரண்டாய்ர மைல் தூரங்காறும் ஆக்காங்கும் கணக்களோகக்கிடக்கும் தீவுகளெல்லாம் (Polynesia) சூர்யம் ஒருங்காலத்து சிகிழ்ச மாபூமெய்தால் தங்கள் பின் கணக்களாகிய இலங்கையினது கூறுகளென்றும், ஐங்கஞ்சாரயில்லாத சிலதீவுகளிலே, ஆரியசூத சம்பக்தமான சிலவிக்கிரகங்கள் உள்ளென்றும் ஜோப்பிய பண்டிதர் சிலர் சாதிப்பர். (Vide S. D. Vol. II.)

இத் திவைப்பற்றிய சரித்திரம் முறையே பூர்வகாலம், ஷைய வழிச்காலம், பறங்கிக்காரர்காலம், ஒல்லாந்தர்காலம், ஆங்கிலேபர்காலமென ஒரு கால சரித்திரங்களாக வகுக்கப்பட்டத்தக்கது:—

I. பூர்வகாலம்.

இலங்கையின் பூர்வகாலசரித்திரம் ஒழுகிய கடையும் விழுமிய விடயமும் பொருங்கியதன்ற. இராமாயணத்திலுள்ளபடி, ஆகியிலே இலங்கையில் இராவணனைன்றேர் இராகுசன், எண்டிசையிலுள்ளோரும் தன்பெயர் கேட்டு வைத்து ஏதுக்கி யஞ்சமாறு உத்தண்ட கம்பீரங்கிருந்த ரசியற்றினான். அக் காலத்திலே இந்தியாவிலே அயோத்தியாபுரியில் குத்து செங்கோல் செலுத்திவந்த நசரதச்சக்ரவர்த்திபுகடய குமாரன் இராமன் என்போன், சீதையைப் பாணி கிரகனாம் பண்ணியபின், குடும்பத்திலே கலகமுன்டாக, அக் கலகத்தால் சீதையுடன் வனவாசியாயிருக்கும்படி சேர்க்கிட, இலங்கொபதியை இராவணன் அக்காட்டிற்குச் சென்று சீதையைத் திருடிக்கொண்டு போயினான். அதுகண்ட இராமன் * வாரர் வீரரைத் தனைக்கொண்டு இலங்கொபுரியை வகைத்து, இராவணன்யுமலன் கிளைண்டுக் கொண்ற சீதையைச் சிறைமீட்டான். டி இது சிற்பந்து சுற்குறைய 3000 வருடங்களுக்கு முன்னரென்ப ஒருசா ஜ்ரோப்பியர்.

இவனுக்குப் பின், அவன் தமிழ் விரீஷனன் முதலியோரிருந்த ராசன்டார். அவர்கள் அரசியல் ஒருதுறைப்பட்டதன்று. அவர்களுக்கடைய தலைகாரம் இலங்கொபுரி. இது மட்டக்கெப்பு காட்டிலேயுள்ள திருக்கோயிலுக்குரே கடறுள் அமிழ்க்கிக் கிடக்கின்றது என்பார்.

* வாரரென்று - வனசரரைப்போலும். காப்பிரிகளிலும் குருவி களாகிய ஒரு ஜாதி வேடர் இன்றம் விட்கியைவதச் சாபிலுவர். வாரரென்றுக்கொல் அடமொழி. அதன்பொருள் ஒருவாறு சுரைர யொத்த வர் என்பது.

டி இராமன் பிறந்து இந்நைக்கு 12,569,016 வருடங்களுக்கு முன் வரென்ற காலம் Palagonda chronicle of Events என்னும் நூலும் விஜயகார பஞ்சாங்கமும், எனவே ஆரியர் இது சிற்பந்து ஒரு கோடியே இருபுத்தநாட்சிலைத்து அறுபத்தொன்பதினுடையம் ஒருவங்களுக்கு முன் வருவதைப்படிப்பது.

சிங்களருடைய காலத்துக்குமுன் இலங்கை, இயக்கராஜம், நாகராஜம் குடிகொள்ளப்பட்டிருந்தது. இயக்கர் என்று சிங்களர் கூறுவது இராகுசகரப்போலும், அக்காலத்தில் ஆகிபுத்தர் இலங்கைக்கு மூன்று முறை வந்தாரன்றும், முதல்முறையில் ஆகாயமார்க்கமாய்ப் பறந்துவந்து விக்தனையிலே இயக்கருடைய சபாஸ்தாணமாகிய மகாகக எந்தாவனத்தில் இறங்கினாரென்றும், இசன்டாரமுறை வந்தபோது கொழும்புக்குச் சமீபத் தேயுன் கழனியானாட்டிக்கு அதிபதியாயிருந்த நாகராஜைனாப் பெளத்த ஞாக்கி மீண்டாரென்றும், மூன்றாம் முறை வந்தபோது திருவடிமலையில் தமது பாதமுத்திரயரயவைத்துப் போயினாரென்றும் சொல்லுவார். மதியக்கனுவையென்று மூன்றாவதில் சொல்லப்பட்ட அவ் விக்தனைக்கார் கேடு க்காலமாக இலங்கையிலுள்ள அதி முக்கியஸ்தலங்களு கொன்றாயிருந்தது. இப்புத்தர் ஏழாம் பெளத்தாவதாரியாகிய கௌதம புத்தர்.

இயக்கரும் நாகரும் தற்காலத்துச் சிங்களரையும் தமிழரையும் போன்ற இரு வேறு சாதியினராயிருந்திருக்கலாமென்றனர், அவா இன்னசாதியினர், இன்னபாணவையாளர் என்று துணிதற் கிடமில்லை. இனிச்சிங்கள் கும் தமிழரும் யாரோவெனில்—இந்தியாவிலுள்ள பாணவைள்ளாம் சமஸ்கிருதம் திராவிடம் என்னுமிருபாணவைகளுள்ளு மடங்குமானாகயால், சிங்கபாணவைக்கும் மூலபாணவை சமஸ்கிருதமாகும். ஆகவே அப் பாணவைக்காராகிய சிங்கள் சமஸ்கிருதம் வழங்கிவந்த நாடாகிய வட இந்தியாவினின்றும் இலங்கையிலே குடியேறினால் எனவும், தமிழர் தமிழ்நாடாகிய தெண் இந்தியாவினின்றும் குடியேறினால் எனவும் அனுமானிக்கப்படுவா. அன்றியும், முன் ஓர் காலத்தில் கடல் வற்றநாட்களில் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு எளிதில் நடந்தவரக் கூடியதாயு மிருந்தமையால், அது சாததியமே. இயக்கரும் நாகரும் பைசாச சர்ப்பெழிபாடுகளுடையேர். அது பற்றியே பைசாச சர்ப்பும் என்று முறையே அர்த்தக்கொள்ளும் இயக்கர் நாகர் என்னும் பெயர்கள் அவர்க்காயின. அன்றியும் இப்பக்கர் விகாராபி சளாயும், நாகர் சீழ்ச்சரங்கங்களில் வசித்தவராயு மிருந்துபற்றி இழிவுறையாய் அப்பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தலுக் கூடுமென் நெண்ணற்கிடமுண்டு. அது சிற்க, இவ்வியக்கர் நாகர்களுடைய இராக்கிய சரித்திரம் ஆபூரணமாய்ப்போந்த ஆதாரமின்றி இருந்தலால் அதே இவ்வளவிற்குத்திரு, சிங்கா அரசர் சரித்திரத்தையே இங்கு சொல்லாம்.

II. விஜுபவமிசகாலம்.

—o—

க. அதிகாரம்.

[விஜுபவராஜன் வந்தது முதல்;
முத்தசிவராஜன் ஆண்டது பரியக்தம்.]

இச் சரித்திரத்தைச் செவ்வொழுக்காய் நடத்தி முடிக்க வேண்டி, இலங்கைக்கு (Wijayo) விஜுயராஜன் வந்தமையை, ஆதி சம்பவமாக்க கொண்டு சொல்லுவார்.

இவ் வரசனுடைய பிறப்பை ஆராயுமிடத்து, தங்கைவழி, வங்காட்டு அரசகுலமென்றும், தாய்வழி, கவிஞராட்டு அரச பத்தினிவமிசமென்றும் தெரியவருகின்றது. இவனுடைய மூதாயானவள், இழிகுலத்தவனுகிய சிங்கனென்பவேன் வியபிசாரமார்க்கமாய்க் கூடிச் சிங்கவாகு என்பவேனைப் பெற்றார். (Singhabahu) சிங்கவாது இவ் விஜுயராஜனைப் பெற்றார். இவ்வுண்மையை அறியாதார் உள்ளபடியே சிங்கத்தையினைத் தெரிவித்து பெற்றார் என்பார்.

* சிங்கவாகு என்பவன், மகத தேயத்திலேயுள்ள லாலாங்காட்டைக் கட்டிக்கொண்டு, அதற்கு அரசனாகிச் சிங்கபுரமென்னு கூரத்திலிருக் கூர செய்து வருகையில். அவனுடைய மூத்த குமாரனுகிய விஜுயராஜன், துன்மார்க்கனும் தன்போலிய துஷ்டர் பலரைச் சேர்த்துக்கொண்டு சனங்களுக்குத் துண்பஞ்சசம்பவஞ்சா யிருக்கான். அதனால் ஜனங்கள் சிங்கவாகுவினிடத்திலே போய் முறையிட, சிங்கவாகு உடனே விஜுயராஜனை 700 மெய்காப்பாளருடன், கடல்தாண்டி யப்புறம் போய்ப் பிழைக்கும்படி அனுப்பிவிட்டான். விஜுயராஜனும் அவ்வாறே புறப்பட்டு இந்தியாக்கரையிலேயே வேகேர் இடத்தையடைய முயன்றும், வாய்க்காலையாறு, ஈற்றில் இலங்கையை நாடிக்கொண்று புத்தளத்துக்குச் சமீபத்தேயுள்ள தம் பபன்னையென்னு மிடத்தை யடைந்தான்.

சிங்கள சரித்திரகாார் தமது நாட்டுக்குப் பெரியதொரு விசேஷத்துறைக்கு கோக்கமாய், இச் சம்பவ சீகமுஷ்சிங்குக் காலவரையறை கூறவே

* சிங்கவாகு விசந்தாரால் ஆளப்பட்டமையின் இலங்கைக்குச் சிம் ஹளத்துலீபம் என்னும் பெயர் ஸ்லைத்தென்பார் சிலர். அது பொருந்தாது. சமஸ்கிருதத்திலே சிம்ஹளம் என்பதன் பொருள் பட்டையாதலின் சிங்களத்தில் என்பது பட்டைத்தில் எனப் பொருள்படிம். அங்காட்டிற் கறு வாப்பட்டை விசேஷமாக உற்பத்தியாதலின் ஆப்பெயர் பெற்றதென்க,

எனும், கிறிஸ்து பிறக்க 543 வருடங்களுக்கு முன், புத்தர் இந்த அற்கை னான்றே விஜயன் இலங்கைசேர்த்தான் என்பர். இதனை நம்புதற்குப் போக்கு ஆதாரமில்லையென்பது பின்னால் உணர்த்தப்படும்.

இப்பால், விஜயராஜன், இலங்கையிலிருந்த பிரதானி ஒருவனுடைய புத்திரியாகிய குவேனி யென்பவரை விவாகம் பண்ணிக்கொண்ட பின்னர், முழுநாட்டையும் தனதாணைக்குள்ளாக்க முயன்றான். அதற்கு அவன் பத்தினியு முடன்பட்டவராகிச் சமயம்பார்த்திருக்கும்நாளில், அவனுடைய செல்வாக்குக் காரணமாக, ஒரு சிரேஷ்டபிரதானி, தன் கல்யாணத்துக்கு இவர்களையமூக்கவும் இவர்கள் விருந்தினராக அங்குபோகவும் கேர்க்கது. அங்கே குவேனி தன் பரிவாரத்தாருக்கு ஒரு சமிக்கைகாட்ட, அவர்களும் முடனே ஐயமற்றிருந்த சிரேஷ்டபிரதானி முதல்யோர் மேல்விழுங்கு சர்வ சங்காரஞ்செய்தார்கள். இவ்வாற்றால் இலங்கைமுழுமையும் விஜயராஜனுடைய ஆணையின்கீழாயிற்று.

ஆயினும், என்னை! துரோகச்செயலுடைய குவேனி செய்த திமை யெல்லா மீற்றில் அவள் தலைக்கே ஆயின். விஜயராஜன் தனது ராஜமக்கு துவக்கு விருப்பமுடையவனுக்கிட தனக் கிணையெனத்தகும் ஒருபாரி யைத்தேட முயன்று, பாண்டியனிடத்துக்கு ஒரு தாதனை அனுப்பி, அவன் மகனைத் தனக்கு மனமுடித்துத் தரும்படி கேட்பித்தான். அதற்கு அவனு மிகைக்கு தன் மகனை அகேக தோழியருடனும், பரிவாரங்களுடனும் அனுப்பினான். அவள் வந்து சேர்த்தமாத்திரத்தில், குவேனியையும் அவள்வரித்தில் தனக்குப்பிறக்க இருபிள்ளைகளையும் அப்புறப்படுத்தினான். அவருதானிலிடப்பட்ட குவேனி, தன் புத்திர புத்திரிகளோடு இயக்கு டைய இலங்கைபுரியையாக்கி அலைக்குத்துலைக்கு காடு மலைதாண்டிச் செல்லு வைக்கில், அவளை அவள்தீச்செயலால்நிக்க ஒருக்குடியானவனங்களுக்கொலை செய்தான். மற்றப் பின்னோக்கி விருவரும், அப்படாது காட்டுக் கோழினார்கள். அவர்களுடைய சங்கதியாரே தற்காலத்து இலங்கையிலுள்ள வெள்ளர் எனக் கண்ண பரம்பரையாய்க் கூறுவர் சிலா.

இஃக் திங்கனமாக, அங்கே விஜயராஜன் தான் வந்திரங்கிய காட்டிலேயே தனக்குப் பின்னாலும் அரசருக்கும் உபயோக மாகுமென்னு கோகக்க் தோடுபோலும், தமனுவென்னும் மொரு பட்டணத்தையுண்டாக்கித தனக்கு இராஜதானியாக வைத்துக்கொண்டான். ஆயினும் அவனுக்குப் பின்னால் அதற்குப் பின்னால் அரசர் பற்பல விடங்களிலும் வந்து குடிக்காண்டமையால் அவன் எண்ணம் பயணிப்பவில்லை.

விஜயராஜன், தாணிறக்கச் சிறிதுகாலத்துக்குமுன்னே, தன் தம்பி க்கு ஓர் ஒலை அலூப்பி, அவனைவந்து அரசரிமையைக் கையேற்கும்படி கேட்டான். அதற்கிடையில், சிங்கபாகு இறங்கபோக, அவ் வரசரிமை அவன் இரண்டாக் குமாரதும் விஜயராஜனுக்குத் தம்பியுமாகிய சமித்து விக்காயிற்று. சமித்தவும், இலங்கா அரசாட்சிமைத் தன் குடும்பத்துக்குள் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றாலும் மாணசயால் தன் கடைக்குமாரராகிய பந்துவாசனை அலூப்பினான்.

(Panduwasa) பந்துவாசன் வராமுன்னே விஜயராஜன் இறக்க, சிரேஷ்ட மந்திரியாகிய (Upatissa) உபத்திசன் இராஜாவாகித் தன்பெயரால் ஒரு சகரத்தை நவமாய்ச் சமைத்துத் தன்கு இராஜதாணியாக்கி கூடுதலாக்கி வைத்துக்கொண்டான். அப்படி அவன் செய்தபோதிலும், ஒருவருடக் கழித்துப் பந்துவாசன் வந்தவுடன் சிறிதும் முரணுது இராஜுதிகாரத்தை அவனுக்கே கொடுத்தான்.

பந்துவாசனும் விஜயராஜனைப்போல, இந்தியாவினின்றும் தனக்கொரு மனீவியைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வகைதேடினான். அவ்வாரே அவனுக்கு ஓர் பாரி கிடைத்தலும், அவன் அவளைத் தனபட்டத்து மனீவியாக்கினான். அவளோவுந்த அவன் சாகோதரர் ஆறுபேரும் ஆறு குறு சில ராஜதாணிகள் கட்டி. அவற்றுட் சிலவற்றைச் சுயாதிபத்திய மாக்கிக் கொள்ளப்பர்த்தார்கள். அங்கரங்கள்—இராமன்கட்டிய “இராமகுணம்,” கூருகுணன்கட்டிய “கூருகுணம்,” திக்காயனன்கட்டிய “திக்கமதுணை,” உறவல்லிகட்டிய “மாலிலிகமம்,” அதுரதண்கட்டிய “அதுரதபுரம்,” உச்சி தண்கட்டிய “உச்சிதபுரம்” என்பன்றார்கள்.

இப்பந்துவாசனுற்றுன் அதுரதபுரத்துக்குச் சமீபமாயுள்ளதும், சிக்கள சரித்திரத்தில் முதன்மையாகக் கூறப்பட்டுள்ள துமான “ஆஸபயவாவி” என்னுக்குள் கட்டப்பட்டது. இவன் முப்பது வருடங்காலம் யான குக்களிகூரச் சென்கோல் செலுத்தி, பந்துப் புத்திரரையும் ஒரு புத்திரரையும் பெற்று ஏற்கீர்த்தியோடிறக்க, அவன் மூத்த குமாரனுகிய (Abhaya-yo), அபயன் சிம்மாசனமேறினான்.

இவன் அரசுபுரித்துவருகையில், அவன் சாகோதரிபுத்திரனுகிய (Pan-dukabhiyay) பந்துகாபயன் என்பவன் ஒரு தனவந்தனுகிய பார்ஷவராகுடைய பொருஞ்சுதவிகொண்டு கஜதுரபதாதிசென்டங்கிய ஒரு சேகோ யைச் சேர்த்து, மாகவலிகங்காதிரத்தில் ஒரு கோட்டையுக்கட்டிக்கொண்டு கலகஞ்செய்யுத் தொட்டுக்கினான். இதைக்கண்ட அபயராஜன் அக்கங்கொண்டு இரகசியமாய், அவனுக்கு ஒரு பாக்கிழுக்க ஒருப்பட்டான்.

அதனை, அபயராஜன் கோதர் அறிந்து கோபாதிக்ராய் அவனை ராஜ பதந்தினின்றும் நீண்டவிட்டுத் தம்முடைளருவனுகிய தீசனை அரசனுக்கி மார். பின்னர், பஞ்சாபயன் இயக்கலரைத் துணைக்கொண்டு தன் மாதுவ குடைய சேனைகளை முரிய அடித்து, மாதுவருள் எண்மையைக் கொள்ளிவை ய்து, உடனே தீசராஜனையும் தூர்த்தினன். அக்கனமும் அரசு ஒருவழி ப்பாமல் பஞ்சாபயனுக்கையை கலக்கித்தில் பதினேழுவருஷம் அலைவு கொண்டு சின்ற ஈற்றில் அவன் கைப்பட்டது. உடனே பஞ்சாபயன் உபத்திசூபரியினின்றும் இராஜாசனத்தைப் பெயர்த்து, அநரதபுரிக்குக் கொண்டது அங்கே ஸ்தாபித்தான். நாளைடவிலே அநரதபுரியைய் பொன்னர் என அலக்காரனுக்கைய்வித்து, அரேக குளங்களைக்கட்டி, சூழ ந்தகாடுகளையும் சிநந்த நாடுகள், கிராமங்கள், வயல்கள், தோட்டங்களை நாத் திருத்தினுன்.

விஜுயராஜன் இவங்கைக்கு வந்தகாலம், வழக்கமாய்ச் சொல்லப்படுக் காலத்துக்குப் பின்திய காலமென சிதானிக்கப்படுகின்றது. பஞ்சாபயன் 20-ம் வயதில் விவாகம்பண்ணி 37-ம் வயதில் தன் மாதுவனை வென்று 70 வருஷம் அரசுசெய்தானெனக் கொல்லப்பட்டிருத்தலின், அவனிற் தது 107-ம் வயதில் என்பது கித்தம். பின்னரும், அவன் குமாரன் 60 வருஷம் ஆண்டானும். இது எவ்வாறாகடும்? கூடாதாகவின் சிறபிழை யுறுமாதலால் பொத்தமதம் இவங்கைக்குவந்ததற்கும், விஜுயராஜன் குடி கொண்டதற்கும் இடைப்பட்டாலத்தைச் சுற்றே குறக்கல் ஆவசிபகமா கும். ஆகவே, விஜுபராஜன் இவங்கைக்கு வந்தது, சி-பு 477 ம வருஷத் தில் என்பது சிச்சயமாகும். அதுசிற்க:

பஞ்சாபயன் இநக்க, அவன் சேஷ்ட புத்திரன் (Ganatissa) கண த் தீகள்¹ இராஜாவாகி 13 வருடமாண்டான். அதன்பின்பு, அவன்தம்பி (Muttasiva) முத்தசிவராஜன் அரசனுகி, பஞ்சாப்புத்திரகரையும் இரு புத் திரிகளையும் பெற்று, 47 வருடமாண்டான். இவனுற்றுன் “மகாமேகம்” என்னும் அலக்காரத்தோட்டம் அமைக்கப்பட்டது. அத்தோட்டம் செப்ப னிட்டு முடிந்தவுடன் அகாலமழை பிரவாகமாய்ப் பொழிந்ததுபற்றியே அதற்கு “மகாமேக” மென்னும் பெயர்க்கிடைத்தது.

அரசர் பெயர்.

	அரசுக்குச்சப்பதைக்குறிப்பு	காலம்	கிடைவு	* முருகாபதம்	கீழ்க்கண்ட காலம்.
விஜயன்.....	543-ம்	கூ	38-க்கு		
உபத்திசன்.....	503	"	I ,,		
பஞ்சுவாசன்.....	504	"	30 ..		
அபயன்.....	474	"	20 ..		
அரசின்றியிருந்தகாலம்.....			17 ,,		
பஞ்சுகாபயன்.....	437	"	70 ..		
கணத்திசன்.....	367	"	13 ..		
முத்திவராஜன்.....	354	"	47 ..		

2. அதிகாரம்.

[தேவப்பிரியதீசன் அரசனானதுமுதல்;
எல்லாளன் வெற்றிபரியந்தட்.]

முத்திவராஜனுக்குப்பின், அஃதாவது கி-பு- 307-ம் வருஷத்தில் அவன் மகன் (Devananapiatissa) தேவப்பிரியன் என்னும் பட்டப்பெய ரையுடைய தீசன் அரசனானுன், இவன் சிம்யாசன மேற்கூடியடன், பூமியில் புதைக்குத்திட்ட பொன் வெள்ளி இரத்தினாகிகள் வெளி யெழும்பினவென்றும், மூங்கில்கள் தாமேவளர்க்கு புத்தங்கள், மிருகங்கள், பலவர்ணப் பகவிகள் முதலியவற்றையின்றன வென்றும், இன்னும் இன்னேரன்ன பல அற்புத சம்பவங்கள் சீழ்க்கண்ண வென்றும் சிங்கள புராணம் கூறும். இது மகலவருணைவையன்றி உண்மையாய் நடந்ததன்ற.

தேவப்பிரியன் தன் சிநேகனுகிய மகத தேயத்தரசன் தருமாகோன்றுக்கு, கிருமுறை, விஶேஷயங்க்கரத்தினங்களையும், தில்விய மதுரமான சிவ களிகளையும் உபகாரமாக நான்கு சிங்களப் பிரபுகள்வசத்தில் கொடுத்த இப்பினுன். அவர்கள் அவ்வுபகாரப் பொருள்களைக்கொண்டு, யாழ்ப்பா ஸைத்துக்குச் சமீபமான வொருதுறையிலே தோணியேறி, அக்காலத்தில் “சம்புத்திவு” எனப்பெயரிய இங்கியாக்கரையை 7-ம் நாளில் அடைக்கு.

* கிறிஸ்த பூர்வாப்தம் - கிறிஸ்துபிறக்க முன்னுள்ளாகாலம். கி. பு. (B. C.) கிறிஸ்த அபராப்தம் - கிறிஸ்துபிறக்க பின்னுள்ளாகாலம். கி. ஆ. (A. D.)

\$ புராணத்தினிலுள்ளபடி, சம்புத்திவு சத்தத்திவுகளில் ஒன்று. அது நலகண்டங்காக அகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் ஒன்றுகிய பரதகண யமே இந்தியா.

அங்குசின்றும் புறப்பட்டு நேரே இராஜதானியாகிய பாடல்புரத்துக்குப் போய், அரசன்முன் அப்பொருள்களைவத்து வணக்கிச்சின்றார்கள். அத்தனும் அவர்களை மனியானதயோ பெசரித்து, பின், தான்பெற்ற பொருள் ஞாக்குப் பிரதியாக, ஒரு கிரீடம், ஒரு வாள், கங்கயின் தீர்த்தம் ஆகிய இவற்றோடு வேறு பல பொருள்களையும் தன்னுதர் சிலரிடத்துக்கொடுத்து, தன்னைப்போல் தீசராஜனும் புத்தகடவுளுக் கடிமையாக வேண்டும் என்னும் தன்னுத கோரிக்கையையும் அரசனுக் குணர்த்துமாற் அவர்க்குக் கட்டளையிட்டு, அப்பிரபுக்களையும் முடன்னுப்பினான். அன்றியும், தருமா சோகன் பொத்தமத்திற் பெரும் பிரஸையுடையனு யிருக்கமையால், அம்மத்தை இலங்கையிலும் பரவச்செய்தல் வேண்டுமென்னு மாசைகளானாடு, பெனத்த குருமாருந் ஒருவனுயிருந்த தன்மகன் மகிள்தணையும் அவ்விடத்திற் கனுப்பினான். இது சீகழ்க்குத் து கி-பு-306 ல்.

இவ்வாறுவந்த மகிள்தன், தேவப்பிரியனால் மரியாதையோ பெசரிக்கப் பெற்று, ஊர்கள் தோறும் சென்ற பிரசங்கங்கு செய்யத் தொடக்கினான். அவன் பிரசங்கங்களைக் கேட்டபலர், தம் சுயமத்தைவிட்டுப் பெனத்தராயினார். பெண்கள் கூட்டாக்கூட்டாய்வந்து பிரசங்கங்களைக்கேட்டு அவற்றில் மயங்கினாவராய்த் தமகரசபததினியாகிய அன்னையென்பவளைத் தலையைக்கொண்டு மகிள்தணையனுப்பிக்குத் தங்களுக்குக் குருத்துவம் தரும்படி வேண்டினார்கள். மகிள்தன் அக்கேள்விக்கிசையாது, தன் சகோதரியாகிய “சங்கமித்தையைக்கேட்க” வென்று அவர்களுக்குவரத்தான். உடனே, அன்னை, பாடல்புரத்துக் கொருதானை யனுப்பிச் சங்கமித்தைக்குத் தன் ஆகருத்தைத் தெரிவித்தாள். அதைக்கேட்ட சங்கமித்தை, தான் இலங்கைக்குப்போக விடைதரல்வேண்டுமென்ற தங்கையைக் கேட்க, தங்கை “உன்னைப்பிரிந்து கான் உய்வுதெப்படி” என்று தடிக்க, அவன் அதனைக் கோந்து தங்கையை யொருவாறு சம்மதிக்கச்செய்து, அவனிடத்தில் விடைபெற்று, ஒரு வெள்ளரசமரத்துக் கிளையையுக் கையிற்கொண்டு புறப்பட்டு இலங்கைவங்கு சேர்ந்தாள்.

இவன் இவ்வாறு வந்ந சேர்ந்தவுடன் தன்வேலையிற் கையிடத்தொடக்கி, முதலில் தாங்கொண்டந் *வெள்ளரசங்கொம்பை மகாமேகத் தோட்டத்தில் நாட்டிப் பின் பற்பலவிடங்களுக்குஞ் சென்று பெண்களுக்குப்பேசுவின்னிவருவாளாயினான்* அக்காலையில் அரசன் அம்மகாமேகத் தோட்டத்தை மகிள்தனுக்குப்பரிக்க, அவனுமதையேற்றத் தனக்கு ஆசிரமமாக்கிக்கொண்டத்திருந்தான். இன்னும், சங்கமித்தை தனது சகோ

* வெள்ளரசு - போதி விருக்கம்.

தரதுகையை துணியால், சமாதிகளையும் பங்கிளையும் பலவாகக் கட்டுவித் ததுமன்றி, ஆங்காக்கும் மலைகளைச் சூடைத் தேவிக்கோவில்களையும் முனிவர் வாசங்களையும் இயற்றுவித்தான். அப்போது தருமாகோகலும் ஒரு சிறியபாத்திரத்தில் புத்தருகையை அஞ்சியிற் சிறிதைவைத்து இலக்கைக்கு அனுப்பினான். அதனைச் சங்கமித்தைபெற்ற ஆங்காக்கும் கோ வில்களில் சிறிது சிறிதாய் அடக்கஞ்செய்து பிரதிஷ்டை செய்தார். இப்படியே சங்கமித்தை நான் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாஸங்களால் திருப்பியைட்டுவாய்ந்த நன்வானுளின் கடைகாட்களை ஏகாக்கவாய்விற் கழித்தார்.

சமயாபிமானமென்றும் வீராவேசத்தால் தங்கப்பட்டவர்களாய், மனித்தலைம் கோதரியும், தங்கன் அரச யோக்கியத்தையும், போக போக்கியத்தையும், நாய் தங்கையரோ டின்புற்றிற்குக்கும் கலாக்கியத்தையும் ஒரு சிறிதும் லட்சியம் செய்யாது, நம் பெளத்தமத விருத்தியின் பொருட்டு இலங்கைக்குவந்து நம் வானுளைக் கழித்தது, சுச்சமயத்தோராலும் புக்குப்பட்ட தகுவதொருசெயலேயாக, உலகத்தில் மெய்ச்சமயம் எதுவோ அச்சமயத்து லபிமானமுடையோ மென்றிருப்போர், அச்சமய விருத்தியின் பொருட்டுத் தமதுயிரிழக்க வரினும் இழுத்துவிடலன்றே சிறப்பும் ஆண்டகையையு மாகும். அதுசிற்க:

தேவப்பிரியன், அதுரதபுரத்திலே தபராமயமெனப் பெயரியதும், புத்தருகையை கழுத்தின் வலப்புறத் தெலும்பு அடக்கி பிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளதும், இலங்கையிலுள்ள கோவில்களுள் விசேஷ அவங்காரமுள்ளதுமான வோர் ஆலயத்தைச் கட்டுவித்ததுமன்றி, மனித்தையையிலும் பெளத்த குருமாருக்காக முப்பத்திரண்டு கடங்களையு மியற்ற வித்தான். இவையன்றி, தீவாவி எண்பெரிய தடாகத்தையும் இலங்கை கட்டுவித்தான்.

இங்கையை தேவப்பிரியன் அரசுபுரித்துவருகாளில், அவன்ப்பத்தினி யாகிய அனைலை, தனது காயகன் இறங்கவருக்காலத்தில், தன் புத்திரரை க்குப் பட்டங்கிடைக்கவொட்டாமல், தன் கொழுங்களுகிய மகாகாகன் கலக்கு செய்வான் என்றும் அச்சத்தால், அவனைக் கொல்லவென்னி, கஞ்சு குட்டிய கொரு களியை உபகாரப்பொருள்போல் அவனுக்கொடுப்பினான். “ஒன்றுக்கொக்க வதுகொழிக்கிட்ட தொன்றுகும்” என்றபடி அவனும் அவனத காலத்தில் அங்காலையில் தன்றுடனிருந்த அனைலை புத்திரரைக்குக் கூடுதலாக நியின்றி யுன்னக்கொடுத்தான். அக்குழுத்தையும் வினாவியே அதனை ஒழுங்கி உடனே உயிர்தறந்தது. இதனைக்கண்ட மகாகான் தினில்

டைக்கு, “இதுவோ நக்கு இப்பத்துச்சீர்!” என்று, துயரக்தோமும் அவ்வி
டத்தைவிட்டோடித் தெற்கிண்கண் உள்ள ஊருக்கிணையையடைக்கு, அங்கே
மாகமம் எண்ணுமிமாரு பட்டணத்தை அழைத்து அழைத்த தனக்கு
ராஜதானியாக்கிக்கொண்டங்கிருந்தான். அவ்விடத்திலே அரேக * விகாஸர
களும், மகியங்களுவிலே ஒருகோயிலும் இவனுற் கட்டப்பட்டன.

இவன் இப்படியிருக்க, இவன் குமாரன் (Yatalatissa) யதாலந்தீ
கள் கழனியாவன்று இக்காலத்திலூமூக்கப்படும் இடத்துக்குக்கென்று
அப்பெயரால் ஒரு நகரைக்கட்டி அங்கிருந்தாண்டான். அவற்றுக்குப்பின்,
கழனித்திசன் அங்கர்க்கு அரசனுயினான். அவன்காலத்தில், நுளையர்
வாசஞ்சிசய்த 979 சேரிலோயு வேறு அரேக கிராமங்களோயும் கடல்
கொண்டது. அதுபற்றியே, முன் கழனியாவிலிருந்து டிரி மைல் தூரத
திற்கிடத்த கடல், பிற்காலத்தில் 4 மைலாக கெருக்கிறது. அதுச்சுருக்க:

இவர்கள் சிரிப்படியாக, அங்கே தேவப்பிரியன் நாற்பது வரூடம்
கல்லரசு புரிந்து, சி. பூ. 266-ம் ஸுக்தில் இறக்க, அவன் தம்பி (Yittiya)
இத்தியன் அரசனுள்ளன். இவன் அரசனுகி எட்டாம்வருடத்தில் மகிஞ்சன்
இறங்குபோக, அவற்றுக்குத் திக்கடன் முதலியசெய்து அவளை அதி சம்பிர
ரமத்துடன் தகனஞ்சிசய்வித்தான். அதித்த வருஷத்தில் சக்கமித்தையு
மிரந்தான். மகிஞ்சனிற்கு இடம் இப்போது மகிஞ்சலமலை எனப்படும்.

இவ்வுத்தியராஜன் 10 வருட மரகசெய்து, சி. பூ. 56-ம் ஸுக்தில்
இறக்க, அவன் தம்பி (Mahasiva) மகாசிவன் அரசனுகிறோன். அவற்றும்
10 வருடமாண்டு அப்பால் சி. பூ. 246-ம் ஸுக்தில் மதிஞ்சுபோக, (Sura-
tissa) சூரதீகன் அரசனுள்ளன். அவன் சன் அவ்வேகத்தால், தூரக சேலு
யதிகார, (Sena) கேளன் (Guttika) கூத்திகள் எண்ணு மிரு சமிதைர
ந்யோடிக்க, அவர்களும் சமயம்வாய்த்தது என்று அரசனுக்குமாருய்த திரு
ம்பி அவளைக்கொன்று தாமே அரசராயினார். இவ்வாறிவர்கள் அரச
ராகி 22 வருடமாண்டு வருமளவில், மேற்கூறிய மகா சிவராஜனது ஒன்று
பதாம் புத்தரனுகிய (Asela) அடிகளன் என்யவனுற் கொலையுண்டிருந்தாரா.

அப்பால் அசேலன் தானே அரசனுகி 10 வருஷம் செங்கோலோசனி
வருமளவில், சோழாட்டிலிருந்தபடி இகளைக் கேள்விபுற்ற (Elala) எஸ்
லாளன் எண்ணுமோர் தமிழ்ச் சிற்றரசன், மேற்கூறிய “இருதையிறையும்
வென்ற அசேலனுகே போர்செய்வேன்” எனத் தீர்மானித்து அங்குசின்

* விகாஸர் - பள்ளி.

ஆக புறப்பட்டு, மாவலிக்காரக்கமத்திற்குச் சமீபமாகத் தனது சேணை களோடு வந்திருக்கின் ஜேனைகளை அணிவதுத் தழுத்துக்கொண்டு கோர அதாரத்துருக்குச் சென்று, அங்கேவதிர்த்த அசேவளைப் புறக்கொடுக்க எக் கெய்து ஆருகுளை ஒழிந்த மற்றையாடெல்லாம் ஒருக்கே கைய்யற்றி, ஆங்காங்கும் ஓரோர் கோட்டையாக 32 கோட்டைகளைக்கட்டிக் காலன் கெய்தான். அங்கியும் மன்னாருக்குச் சமீபத்தேயுள்ள மாதோட்டமென்றாம் கரரும் மிலனுந் கட்டப்பட்டதென்பது சிவர் நணிபு. தமிழ் இலங்கையின்மேற் பெரும்பகுதொன்றி ராப்தது இம்முறைதான். என்ன வரளராஜன் நான் வைத்து சமயத்தவருமிருந்துபற்றி, பொத்தமத்தினதையடியோசேணைபு கோக்கந்தோடு, அப்பெளத்தாலயங்களையெல்லாம் தகர்ப்பித்து காசுக்கெய்தானியினும், தமர் என்றும் பிரர் என்றும் வேற்றுகூம் கெய்யாது சமச்சீலியுடையத்தினாலும் யாவகரையும் கிதிவழிசின்று கூத்தாகேணச் சிக்கை சரித்திரக்கோ கூறும். இன்றாம், சயனகாலங்களில் முறையிட்டுக்காக வருவோர், சபாமண்டபத்தில் சின்றபடியே அசைத்தொலித்துச் சன்வரவை யரசனுக்குணர்த்துதற்கு உபகரணமாக, அச்சபா மண்டபமுதல் காவர்களை ஊற்றுச் சயனமண்டபம்வரையில் நீண்ட ஓர்க்கியற்றுடன் ஓரோகைசமனி அச்சயனமண்டபத்திலே மஞ்சத்தின்மீது கட்டித் தூக்கப்பட்டிருந்ததென்றால், அவனிடத்தில் அரசாலக்குணம் என்றுயைக்கு கிட்டத்தென்பதைச் சொல்லவும்வேண்டுமோ!

“ஊட்டிக்கெளியன கடின்தொல்ல னல்லனேல்
மீத்து மன்ன விலம்.”

ந. அதிகாரம்.

[துவ்டைக்குழு அரசனுபதுமுகல்;
ஸ்ரீகங்கபன் மரணபரியத்தப்.]

கி. பு. 191.—கி. அ. 218.

இப்படி எல்லாளர், இங்கிருந்தரசியற்ற, அங்கே ஊருகுளையில் மாநாகனுக்குப்பின் அவன் வயிசுத்தவருகிய வங்கிசன் அரசனுகி அரசு செய்து வருகையில்; அவன் புத்திரான் முத்தவருகிய (Gemminiyam) கைமழு என்பவன் பாலப்பிராயக் தொட்டுத் தமிழர் கையினின்றும் இலங்கைக்கைய யபகரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற பேராவதும் உள்ளக்குப்புமுடியலுமிருந்தான். ஒன்றான், அவன் தன் கால்கைகளை மடித்துக் கொண்டு படுத்திருக்கக்கண்ட கவுத்தென் அவனை சொக்கி, “அப்பா, என் புலா, சிஸ்தி சிமிக்குது படுத்தாவனாதோ” வென்றுகேட்ட, அத்திருக்க வேண்டும், “தங்காய், என் சிஸ்தி சிமிக்குதுபடுத்துப் போது! இடம்போதும் கீர்தா? ஒருப்பத்தை ஆற்றுக்கொல் தமிழ் கட்டித்தோண்டா;” மற்

தேரூ பக்கத்தோயோ சிறிதும் பின்னாக்காத சமுத்திரங் தொன்டது. பின் ஜெயண்ட்கிடமெங்கேயோ” வென் அந்தமாய்க் கூறினான். அதைக்கே
 டுத் தங்கை வெள்ளி அப்புறம்போயினான். சிவகாட்சென்றபின், ஒரு முழு, யுதநீர் சிவரைச் சௌத்துக்கொண்டு நங்கதயிடத் தென்று எல் வாளனேடு பேர்செய்யப்போகத் தனக்கு விடதெடுப்பத் தேட்ட, அவன் அதற்குடன்படாது மறுத்தான். இப்படிச் சிக்குன் இடை இடையே விட்டு, கைமுழு மும்முறையோ விரத்துகேட்ட, அம் முய்முறையும் அவன் நங்கை யுடன்பட்டானில்லை. அதனால் கைமுழு மிகுஞ்சு தோபாவேசனுப் படனே அந்தப்புரஞ்சென்று பெண்ணளவியுமோ ராபரணத்தை வாக்கி அதையோர் அதனிடங் தொடுத்து, “என்தங்கை ஆண்பின்னையல்வானுக் கூடுதலான் அனியித்தகுப்” என யான் சொன்னநாகச் சொல்லித் தா
 தையிடம் கொடுத்த வாவென் நலுப்பினான். அக் மரியாதைக்குறைவான செயலுக்காகச் சுவந்தீசன் தன்மேனாக் தன்டித்தல் வேண்டுமென்றுமியல், கைமுழு, அதற்குஞ்சி அக்விடாவிட்டு மலை உதேடி யோகுற தங்கதயிற்கும்வகையில் ஊருக்கு மீஞ்சிலினையென்றும் விரதத்தோடு கூடிருத்தான். இங்குவைப் படிவிஸ்ரமாரணமாக அவனுக்கு அவன் நா
 தையே “துவ்டன்” என்றும் பட்டப்பெயரைக்கொடுத்தான். இது சிக்குத்து சின்னளில், சுவந்தீசன் இறந்துபோக, “கெப்க்குட முனைத்து காய் க்குவாய்ப்பான்” பான்கமோல் கைமுழு தன் எண்ணங்களை முடித்தற்கு கல்ல சமயமாயிற்று. டடனே அவன், போரில்வல்ல கஜதூபதாகிகளுடன் ஓர் சேவோயைச் சேர்ந்துக்கொண்டு மகாவலி கங்கையைத் தாண்டி *கட்சித்தபுரத்தையுடைத் து அதனைவிட்டதான். அப்படிவளைந்தும், அவன் வரண் அதித்ராற் காக்கப்பட்டிருந்தமையால், அகேர மாசுக்கள் வரையில் அவன் அப்பட்டண்டதைக் கைப்பற்றி கிடைத்துவனுயிருக்காளில் ஒருங்கள், அவன் யானைகளிலொன்று அங்கரத்து இருப்புக் காட்டுக்கூடு கொள்கிறத் தகர்த்து உள்ளேதுறைய, அங்குமியாய் மற்றைய சேஞ்சீர் கும் பிரசேஷித்து உள்ளிருந்த காவல் கீர்கர வாருங் கிரையாக்கித் தா
 கொடிக்கையுபர்த்தினான். இவ்வாறு துவ்டகமுழு கீற்கரமான பல இடங்களைக் கவர்ந்துகொண்டு அதுரதபுரத்தை நோக்கிச் சென்ற, அந்த கயலை ஓங்க வோரிட்செலப் பிடித்து அதைத் தனக்குப்பாசுறையாக்கி, அதை மேலும் பயப்பித்தற்பொருட்டு அங்கு 32 உப ஆவரணங்களையு மழுமட்டித் தான்.

இதனை ஒற்றராவறிந்த எவ்வளவான், தன் சேவோயை அதித்ர கேட்டு
 பதியாகிய தீ க்கையக்குறைவாக நடத்திக்கொண்டு நாலுக் கலாகுடமையும் பும்

*கட்சித்தபுரம் - துவக்காவால் காட்டிலிருந்த ஓர்க்கரக்.

ப்பட்டு, எதிர்த்துவங்கைமுனு சேனையோடு மூட்டினார். இப்படி மூட்டிய இருதிறச் சேனைகளில் தமிழ்சேனை தீரவீரத்தோடாரவாரித்து யுத்தன்மீதியை, சிங்கங்கர்சேனை புறக்கொடுத்துத் தம்அரண்தேடி ஓட, அங்கும் ஒன்றங்பின் ஒன்றூய் ஆவரணங்களைத் தீர்க்கசயக்கன் போய் அழித்தழித்துச் சிங்கங்கரைக் காற்றின் மூன் பஞ்சபோல் ஊதிவருஞ்சமயத்தில், கைமுனுவுகையை சேனைவீரரெனுருவன் தீர்க்கசயக்களைச் சாடி அவன் வலியையொழித்தான். இதனால் தமிழ்ப்படை கலங்கிப் புறங்காட்டவும், சிங்கங்கரபடை மூழங்கித் திறங்காட்டவும் தொடக்கியைத் எல்லாளன்கள்டு, புறங்கொடுத்தோடும் தன் சேனைகளைத் திரட்டும்படி தனக்குக்கூட வீரர்சிலரோடு செல்லுகையில், கைமுனுவும் போரில்வல்ல வோர்யாளைமேலேறி எநிர்த்துவங்கு தனிப்போர்செய்யத் தலைப்பட்டான். அப்போது எல்லாளனும் யாளைமேல் தவிசினிலிருந்தபடி தன் ஈட்டியை யெடுத்துக்கைமுனுபேரில் விட்டுவெறிந்தான். அவ்வல்லயத்திற்குக் கைமுனு உபாயமாய் கார்ந்து தப்பிக்கொண்டு, தன் யாளையை அவன்யாளைமேல் தன்டுவிட, அவ்யாளையானது மற்றயாளையைத் தாங்கிக் கீழே தன்னாலும், எல்லாளன்விழுந்து அதன்காலா வறைபட்டிறந்தான். அப்பால் கைமுனு வெற்றிசிறந்தவனும்சுயபேரி மூழங்க காரத்துன் பிரவேசித்துச் சிங்கங்களுதிபதி யாகியவழி, மீண்டும் சிங்கவழித்துத் தீவிளைசிறுத்தினாலுமினுன்.

[இது சிகிஞ்சத்து கிறிஸ்தபுர்வாப்தம், IBI-ல். எல்லாளன் அரசுசெய்த காலம், 44 வருடங்ம்.]

அதுசிற்க; துஷ்டகைமுனு அரசர் இபல்புக்கெற்பப் போர்முகத்தில் எல்லாளன்மேல் வன்கண்மை கொண்டு சின்றனமீடினும், அவன் விழுந்து மடிந்தவுடன் பெருந்தண்ணளிகொண்டு, அவன் கையியத்துக்கு வியந்து, அவன் விழுந்தவிடத்திற்குள்ளே பேராடம்பரத்துடன் அவனைத் தகளஞ்செய்வித்து, அன்றமுதல், அவ்வழியாய்ச் செல்வோர் பிரகைகளேயாயின் அவ்விடத்தில் தங்க வணக்கத்தோடும், அரசாங்கத் தவரேயாயின் வாத்தியங்களை சிறுத்திக் கால்கண்டையாயும் செல்லுதல் வேண்டுமென்று ஆஞ்ஜு பித்தான்.

இதுசிகிஞ்சது கிலகாலம் கழிந்தபின், துஷ்டகைமுனு, தன்மனத்தில், தான் போர்முகத்தில் எண்ணிறந்த சிவராசிகளைக் கொன்றது பாலமெனவும், அப்பாபத்தின் பயனாகப் பரவோகத்தில் தனக்குக் கிடைக்கும் கதி இதுவெனவும் உணர்வுதோன்ற, அப்பாவ சிவிர்த்தியின்பொருட்டு, பள்ளிகளும் ஆலயங்களும் கட்டுவதிலேயே தன் சம்பத்துமூலவகைச்சும் போக்குவானுயினுன்,

அப்படி அவனு வியற்றுவிக்கப்பட்ட பணிகள் மிகப்பெரியது அது ரத்துவார்த்தீஸ் மகாலோக பவனம் என்னும் அரமணை, மகாலோகபவ னம் என்பதன்பொருள் பெரிய செப்புமாளிகை என்பது. அது, சிரை மொன்றுக்கு நாற்பற்றுதலைக்குச் சதுராகாரமாய் நாட்டப்பட்ட 1600 கற்று ண்களின்மேல், தொள்ளாயிரமறைகளுள்ள ஒப்பது நிலைமாட்மாய், அதன் நில உயரங்களால் தனித்தனி 270 அடி யுள்ளதாய் அழுமக்கப்பட்டுச் செப்புத்தகட்டால் வேயப்பட்டு மிருங்கதெனக் கொல்லுவார். இவ்வரமணையின் மத்தியில் ஓர் பெரிய சபாமண்டபமும், அதிலே தங்கவர்ணமிட்ட சிக்கப் பிரதிமைகள் யானைப்பிரதிமைகள் முதலிய அலங்கார வஸ்துக்களும் தங் தந்தாலாய் வோர் அழுகிய சிம்மாகனமும் மிருங்கனவாம். இப்போது அவ் வரமணை, “எழுஷ்சிலமாடங் காங்காய்த்துக்குக் கழுத்தமேய் பாழுகினுமா கும்” என்றபடி அழித்துபோகத் துண்கன்மாத்திரஞ் சில 12 அடி யுர முள்ளனவாய் நிறவியபடி சிற்கின்றன.

மற்கிருஞ்று, உறுவனவல்லிச்சமாதி. அதுவும் ஏறக்குறைய 270 அடி யுரமும், 2000 அடிச்சுற்றளவும் உடையவோர் கருககற்கட்டடம். அது சினச்குழுத்து 70 அடியகலமுள்ள அகழியொன்று கிடக்கது. இச்சமாதி யைக் கைமுனு கட்டத் தொடக்குலகயில், திருப்பணிவேலைகளைக் கூவி யாட்களாற் கட்டுவித்தலே புண்ணியெமனவெண்ணி, அவ்வாறே அநேக கூவியாட்களை யேற்படுத்தி அவ்வேலையை நடத்திவிட்டான். அப்படி நடத தியும், “தடியடியின்டனுக்குத் தயிருஞ்சோறும் தண்ணையியுடையானுக்குக் கூழுங் தண்ணீரும்” என்றபடி, அவனுடைய இளக்கங்கண்ட கலியாட்களுடைய அட்டடையால் திருப்பணிவேலை சிக்கிரத்தில் முடியாது நெடுக, சூருணுங்கும் யமதாதர் ஒலைகளைக்கு கடிகினார். அதுகண்ட அவன் சகோதரன், அக்கோயிலின் மேல்வேலையைப் போலிவேலைடாய மரத்தினுற் கட்டி ஸ்திரங்களால் வேய்க்கு ஒருவாறு முடித்துவிட்டுத் தணமயனுகிய கைமுனுவை ஓரிசிவைகயில் ஏற்றி வீதிவலங்கொணர்க்கு ஓரிடங்கில் சிறுத்தி, “அதோபாரும் உம் எண்ணப்படி சமர்திவேலை சமாப்தியாய்ந்து” என்று அவனுக்குறைத்தான். அப்பொது கைமுனு, தண்ணிடத்தில் முன்னே சேனுபதியாயிருங்கு பின்னர்க் குருத்துவம்பெற்ற ஒருவ ணைக் கூவியழைத்து, அவனை விலித்து, “என்கெளமாறபருவத்தில் புதத வீரரைத் துணிக்கொண்டு யுத்தக்கங்கெய்தேன்; இப்போதோ, ஒன்றி யாய் யார்த்தணையுறிஞ்றி, வெல்லுதற்காரிய கொடுங்கூற்றுவானுடு அமர் தொடக்குகின்றேன். அந்தோ!” என்றிருக்குகையில், அவனுவியற்றப்பட்ட தருமங்களின் காமாவலி வாசிக்கப்பட்டது. அதனைக் கூமுனுகேட்டு

மீண்டும் பெரும்பூராள் :—“இவாசக்தி, அன் பலத்தினாலும் செல்வதறி அலை ம் இங்கியிருந்தாள் இயற்றையெல்லான் செல்தமுடிந்தேன். கெப் கூட் அலை என்ற கிட்டகுளத்தில் சந்த சகோயமொன்றுமில்லை; ஆவிறும் என் மரஞ்சாவுள்ளதறின் ஆர்ப்ப. காலத்தில் மான் செய்த பூசாபலிகளை ஏதுக்கிட்டதுதோகி தோற்றுவிட்டதான்” என்ற இவ்வாறுகொல்லி அங்கோடி மேல்வாவத்து என்கூட்டாததுமாய்க் காலமுதலுமிருந்தும் தாழ்த்தன.

[இத கீழ்க்கண்ட கி. பு. 137-வு.]

இப்படித் தஷ்டகமுதல் 24 வருட மருவியற்றி இந்த, அவன்தம்பி (Sajaidaitissa) கூதயினித்தினி அரசனுனுன். இவன் கைமுது காலத்திலே அத்தகுணையிலே உப அரசனுமிருந்த ரசாஞ்சகயில் மூலகிரிக்கா பள் விழைக் கட்டிமுடித்தான். இப்படத்துக்கு வர்த பின்னர், அவன், உத ஒவ்வொலி சமாதியையுடுக்கப்பட்டு மாண்பாக்கி, 12 குளக்களையுக்கீட்டு, 18 வருடம் அரசுசெய்தான்.

இவனுக்குப்பின் இவன்குமாரன் (Thullathanaka) கூல்லதானாகன் அரசனுகி சுன்றரமாச மருவியற்றி வருகையில், அவனை அவன் தமை கூதிய (Laiminitissa-I) இலயயினித்தினி கொன்ற அரசனுகி ஓடு வரு வூமான்டான். அவனுக்குப்பின் கூல்லதானாகன் மகன் (Kalauna) கலு என்னி என்புவன் 6 மூடு மருவியற்றித் தன் மானியால் மாண்டான். இவ அரப்பற்றி இங்கு கொல்லுக்கிட்டத் தொன்றுவில்லை.

இதன்மேல்,(கி. பு. 107) கூலக்குடைய கூகூதரனுகிய (Walagam-bahū) வாவதும்பூர்து அரசனுகி 5 மாச புதூஞ்சபின். இரண்டாம்முதை தமிழர் புதையெடுத்து வருவாராயினார். இப்படத்துச் சுமித்துப் பிடாகாரிகள் எழுவரும், தந்தம்புதையுடுக்கி இவங்கையில் வேறு வேறிட்களைக் கூடுதல் கூத்து நெறியினராய் அதாதபுரத்தை நோக்கிச் சென்றார். அந்தே இரு திறந்தினரும் போர் முளைந்தபோது, வாலக்க்மாகு புறங்கொடுத்தது மன்றித் தன்பத்தினியையுடுக்கி பறிக்கொடுத்துக் காடுதேடி யோடினான். அப் பால் சமித்துப் பிரதானிகள் தாமே அரசராகிப் புதினான்குவருவும் அரசு செய்து வருகையில், அவர்கள், தம்முடன் கோ. ஒருவர்மேல் ஒருவர் பகுத அன்றி ஒரொருவராய்க்கொலைபுண்டிற்காக், நந்தில் ஒருவரையிருக்காக செய்வானுயினான். அப்போது, “அடம்பத்தொடியும் திரக்கீடால் யிகிக்கு, பிரிக்காற் போச்சு,” என்றபடி அவன் வளி அபு ஜார்ச்த வாலக்கும்கு கட்டுமினிக்கும், மீண்டுமென்று அவனைத்தூர்க்கி அரசனுனுக்.

இவன், மூன்துமிழுக்கஞ்சி மறைந்துவரக்காளில், மாத்தோக்குக் கமீபத்தேயுன் அலுவிளாகரயிலிருந்து அரேச பொத்தகுமாகரக்

தோத்து, கன்ன பரப்பக்கயாய் முதலிலே * திரிபிடகம் என்னும் பேச ந்தநாளை முதன் முதன் ஏற்றுவித்துப் புத்தங்கணாக்கியவழி, இன்றைக்கு மழியாததேர் சீர்தானியைப் பண்டதான். நம்பினா விளாரகரபும், அரைக் கேபிக்கோயில்களையும், அதுரபுரத்திலுள்ள 400 அடியாரமும், இத் தான் அங்கைவ்யதி ஒன்றே முட்டால் கமல் கந்தங்கால விளாவித்த புதர் கல்லையுமையை அபயகிரிச்சுமாதிரையும் இல்லை எட்டுவித்தான். இங்கையான்றியும், அவன், தான் தன்பத்தினியைச் சிறைமிட்டதற்கோர் அதிகுறியார், 313 அடி யுயரமுடைய கல்வன்றாம சமாதிரையும் பின்னால் கட்டி வித்தான். இவ்வங்காவுத்தில்தான் யாழ்ச்சாணம் குடியேற்றப்பட்டது.

இப்படி வாலகம்பாகு சுவஜனேபாரிபாய் 13 வருட மரக்கெங்கு கி. பூ. 77-ல் இருக்க, அவன் மகன் (Mahachrula) மகாதுவர் அரசனு கிப் பதினாற்குவருஷமாண்டான். அவனுக்குப்பின் அவன்தம்பி (Chorasnaga) சோநாகன் அரசனாகி தனபெபருக்கிணையக் கனவனுபும் தாங் பகுமுகிருந்த ரீ வருட மரியற்றியிருக்க, அப்பால் அவன் தலையன் மகன் (Kudatissa) அடித்திஸ் திராசாவானாகு.

அவன் ஆகத்தொயங்கி கு-ந் கருடத்தில்; (கி. பூ. 47) அவனை அவன் மனைவி அவளையென்பதன், தன் சோநாகனாக்குலிய பகாட்டியசெய்யன் மன் எக்ஜுமோ சிரேபேன் சிரிதமங்க, கஞ்சுடியக்கோசுத்தீட்டுக் காலோ அரசியானான். இவ்வான் இலக்கங்காலில் அரசடிரித் துரிச்சவில் முதல் அரசி. அது சிற்ற; அவன் அரசியானிக் கிளாளில், ஓர் தமிழர் அவன் கண்காலி குடிகொள்ள, அவன் பகாட்டியசெய்யங்கம்போல் கேறுப்பு ந்து அவளையும் கஞ்சிஞ ஜெயபுர கஞ்சிப்பிலிட்டு, அத்தமிழோன் சோநாகன் கொண்டான். அந்தமித்தும் கிளாளில் தெவிட்டுத்தீபாகு அவன்றிடம் முன்வோல் கஞ்சிஞத் தோதான். இந்தக்கீல அந்தத்திட்டம், தான் ஆக்கட கு வருடத்துக்குள் ஒரு பிராமணத்துப்பட ஜிவாரியர் எம்புராஞ் சோந்தான். ஈந்தில் தனித்திருச் தரசுகெட்சுக்கையில் முன் அவளுக்குஞ்சி யோடிய அவன் புத்திரச் சுகாலந்தீன், ஒர் பேருஞ் சேணாயோடு திரும் பிள்ளத, அவளோடு போர்டும்து அவளைத் தோற்றித்து, அதுரபுரத வதைக் கலங்கான். அங்கையும் அங்கை அடங்காது தன் அரமனீயிலிருக்குப்படி மீண்டும் முரணா, உடனே மகாவந்தீகன் அரமனீயோடு அக்கையும் அக்கினிக்கிரையாக்கினான்.

* திரிபிடகம் - விளயிடகம், குத்திரயிடகம், அதனமயிடகமென்ற முன் முனாகு.

அப்பால் (Mahalantissa) மகாலந்திகன் அதுரதபுரத்தைச் சூழ அரேசு ரூங்களையும் விளைவுள்களையும் உள்ளடக்கி 64 மைல் சுற்றளவும் 7 மூழ் யீரபுமுன்ஸ ஓர் கண் மதிலைக்கட்டி யெழுப்பினார்.

அவன் 22 வருஷ மரசிசெப்பது (கி. பு. 19-ல்) இறக்க, அவன்மகன் (Battyatissa) பத்தியத்திகன் அரசனாகி, ஜோயில்குள்களைப் புதுக்கித் தாங்கருமங்களைப் பெருக்கி, சனங்களுக் கிதமுஸடயவலூப் 28-லு அரசு செய் திறந்தான். இவன் இறந்தபோது யூதேயார்ட்டில் அவதரித்திருந்த கிறிஸ்துவுக்கு வயசு 45 என்பார். அப்பால், அவன் தம்பி கனிஜுனித்சன், அட்டகை மூலு மகன் குலாபயன், அவன் சகோதரி சீவல்லியரசி, அவன் சிற்றப் பன் மகன் ஆழாகன், அவன் மகன் சந்தமுகுணன் என்னும் மிவர்கள் வழி வழியே அரசராகி முறையே 12-லு, 10-லு, 2-லு, 1-லு, 4ம், 6-லு, 8-லு அரசபுரிந்தார்.

அப்பால் (கிறிஸ்த அபராப்தம் 52-ல்) சந்தமுகுணன் தம்பி (Yata-lakatissa) யதாலகத்திகன் முடிதாரித்தரசுக்கெய்துவந்தான். அவனுடைய வாயிலாளருள் ஒருவனுகிய (Subha) கப்பன் என்பவன் தேகளுபத்தால் அவனையொத் திருந்தமையால், அரசன் அவன்மேல் விசுவாசமுடையவ னுகி, ஒரோங்களில் தன் உடுப்பை அச்சப்பறும், அச்சப்பன் உடுப்பைத் தானுமாக மாற்றியனித்து கொண்டு காலகேஷபம் செய்யும் வழக்கப்படி ஓர் காள் இருவரும் அவ்வாறு வேடிக்கையாயிருக்கும்போது, கப்பன் என்பவன் தன் வேஷத்துக்கிளைய இராஜாதிகாரஞ்சுகெய்வன்போல் வஞ்ச மனத்தோடு வாயிலாளருகிய அரசனையனுகி, “கி, இன்னைக்கோ பெருங் குந்றஞ்செய்தனை; ஆதலால் உன்னை இவ்வாளுக் கிரையாக்கப் போகின் நேன்.” என அச்சுறத்திக் கண்டிப்பான்போல்கடித்து அரசன் சிரங்க யுண் மையாகவே கண்டித்துவிட்டான். அரசன் விழுந்தமாத்திரத்தில் பாதக னுகிய சப்பன், தானே அரசனாகி, அரசுகெய்துவருகையில், ஓர் குறிசொ ஸ்லி அவனிடம்வக்கு, அரசனே “உன்னை வாகாப்பு என்னும் பெயருடைய ஒருவன் கொல்வான்” என்று கூறினான். அவன் ஆதகக் கேட்டு, தன் சேவகரையழூத்து, எமது நட்டில் வாகாப்பு என்னும் பெயருடையாரை ஸ்லாரையுக் கேட்டுக் கொல்லுகூக்கன்” என் குந்றஞ்செய்து அப் பெயரு டைய யாகவரையுக் கொல்வித்தும், வாகாப்பு என்ற அவன் கத்துரு கொல் வப்படவில்லை. இப்படி அவன் 6 வருட மரசுகெய்தபின், குறித்த (Wahap) வாகாப்பு என்பவனே வந்து அவனைக்கொன் ராசனானான்.

இவ்வாகாப்பு அதுரதபுரத்து மதில்வை 18 மூழ் வகையிலு மூயர்த் திக் கட்டுவித்ததுமன்றி, 3 விதாகரவையும் II குங்களையும் அமைப்பி

த்தான். இவன் 44 வருடம் கலக்காத செங்கோலோச்சி இறந்தபோது, அவன்குமாரன் (Wankanasiaka) வங்கநாசிகள் அரசனுயினான்.

இவன் அரசியற்றி வருநாளில், சோழநாட்டினின்றும் தமிழராகிய சோழியர் மூன்றாம் முருந் (கி. அ. 111) படையெடுத்து வருவாராயினார்கள். அச்சோழியர் இலங்கையின் வடமேற்றிசையில் வந்திருக்கி, அதமுதல் இராஜதானி வரையிலூள்ள நாடுகளையெல்லாஞ்சு குறையாடி எண்ணிற்காத திரவியக்களை வாரிக்கொண்டும், 12,000 ஜூன்களைச் சிறைகளாகப் பிடித்துக்கொண்டும் நந்தேய நோக்கி மீண்டார். இதனையறிக்க வங்காசிகள் குமாரன் கஜபாகு என்பவன், பசிலுக்குப் பணக்காதிக்கவென்னினி ஒர் பெருஞ்சேனோடு சோழராடு சென்று, முன் சோழியர் கைப்பட்ட சிங்களர் மாவரையுன்சிறைரிட்டி, அங்குசின்றும் அத்தனை சோழியர்களைக் கைதி கொட்டிக்கொண்டு மீண்டான். அங்குணம் சிறைகளாகவந்த சோழிபர் அது ததுநோற்றோ, சரிஸ்பெற்று, தய்பினை யென்று மிடக்கில் குடியேற்றப்பட்டார்.

இவ்வண்ணம் வங்காசிகள் மூக்குவருடமாண்டபின், அவன் குமாரன் (Gajabahu) கஜபாகு அரசனுடு 12 வருட மரசுபுரிந்தான். அவருக்குப்பின், மகாதுமானர், பத்திபத்திசன், சலத்திசன், கூகுனர், கடசமன், கட்டிசினன், வைரத்திசன், அப்பாசேனன். ஸ்ரீசாகன், இந்துவிஜூபன், சகந்திசன், என்போர் அரசராகி முறையே 6, 54, 18, 10, 1, 19, 22, 8, 2, 1, 4-வருடம் அரசிபற்றினார்கள். இவர்கள் விசேஷகிர்த்திப் பிரஸ்தாபரவலர். கீர்த்திக்கு ஏதுக்களாயுள்ளன, அதிவித்தை, அதிதீஸம், அது நன்மை முதலியவாதவின் இவற்றில் ஒன்றாயினும் அவர்களிடத்தில் பொருங்கியிருந்த தின்மைபற்றியே, அவர்கள் இங்கெடுத்துப் பேசப்படாதொழி கின்றார்.

இவருக்குப் பின், அஃதாவது கி. அ. 246-ல். இந்துவிஜூயன்வமிசத் தவஞ்சிய (Dhamma Srisangaba) தநும ஸ்ரீசங்காபன் அரசனுயினான். அவன், *அட்டசில விதிகைக் கிரமப்படி சிறிதும் வழுவாது கைக்கொள் பவனும் விபரீதபத்தியுடையவனுமா பிருந்தான். கொலையென்ற சொல் லையும் காதினுற்கேட்கச் சுகியான். கொலைத்தண்டனைக் கருங்கான குற்

* அட்டசிலம் - கொல்லாகை, பொய்சொல்லாகை, களவின்மை, காமமின்மை, பிற்பாலிரவாகை, உயர்ந்தவாதனத்திருத்தல், சக்தனமாலை முதலாயின தரியாகை, பாடவாடல் விரும்பாகை, உதயத்துக்குமுன் புசித்தல் என்னும் மிகவுயெட்டுமோம்.

நவாளிகளுக்கு உலககடக்கொப்ப அத்தண்டனையை விதித்தவிட்டுப் பின்னர் அவர்களை இரகசியமாய்த் தப்பியோடசெய்து, அவர்க்குப் பதிலாய்ச் செத்த பினாங்களைக் கொண்டுத்துக் கழுமரம்முதலிய கொளைக் கருவிளைகளில் ஏற்றிக் கணக்களுக்குக் காட்டுவிப்பான்.

இதனால் அவன்காட்டில் அரசபயங்கரம் என்பது சிறிதுமில்லாமல் போக, கொலையுங் கனவுமே அதிகரிக்கத் தலைப்பட்டன.

“கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழி
களை கட்டத்தேடு கேள்”

“ஊடோற ஊடி முறைசெய்யா மன்னவுன்
ஊடோற ஊடு கெடும்”

எந்த வுண்மையையுணர்ந்த அவன் சிரேஷ்டபந்திரியாகிய ஓராபயன் என்பவன் அவனைத் துரத்தில்லவகைதேடினான். அரசன் அக்குறி ப்புணர்ந்து, நீர்வடி கருவி யொன்றுமாத்திரம் கையில் எடுத்துக்கொண்டு இராச்சிடத்தலவிட்டு ஒடிப்போய், அட்டாக மலைச்சாரலில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்க, இக்கே (Gothabhayo) கோதாபயன் அரசனாகி, ஸ்ரீசக்காபயன் எங்கிருக்கின்றும் அவனைத் தேடி அவன் சிரங்கெண்டு வரு வேர்க்குப் பரிசு கொடுக்கப்படும் என்ற முரசகறவித்தான். அப்படியே ஒர் கிருவிசன் அங்கரசனைத்தேடி அவன் சிரங்கெய்தான். அப்பால் கோதாபயன் அத்தலையை அம் மலையிலேயே புதைக்கச் செய்து, அவ் விடத்திலே ஒரு சமாதியையுமியற்றுவித்தான். பின்பு இவன் தனதுநாட்டுச்சிறைத் திருத்திவருகையில், சமய ஒழுக்கங்கவற்றிய 60 பொத்தகுருமாரைப் பிடித்து, அவர் முதுகில் சிவக்கங்காய்ச்சிப இருப்புக்கேலால் முத்திரையிட்டு இலங்கையைவிட்டோட்டசெய்தான். அவர்கள் சோழாட்டுவூன் கால்விப்பும்பட்டணத்திற்குப்போய் அங்கே குடியேறினார்கள். இவன் 13 வருட மரசுசெய்தபின், அவன்மகன் (Mekalan Dethu Tissa) மேஙலதேத்துதீகள் அரசனாகி 10 வருட மரசாண்டான்.

ச. அதிகாரம்.

[மகாசேனன் அரசனுனதுமுதல்;
பறங்கிக்காகச் வாந்தது பரியக்தம்.]

(க. அ. 275—1505.)

சிறிஸ்த அபராப்தம் 275-ல் அவன் கமோதரனாகிய (Mahasen) மகாசேனன் என்பவன் பட்டாபிழோகம் பண்ணப்பட்டான். அவன் தன

ஒரு உபாத்தியாயனுமிருங்க ஓர் பொத்தகுருவினது மதமாகிய போலிப் பொத்தமதத்தில்.. மூன்றே பிரவேசித்திருந்தமையால், அம்மதாபிமா னாம் பற்றி, ஆக்காலத்திற் பின்கூயேற்றுண்ண வொன்றால் மாத்திரம் கால நக்குத்து வந்தவராகிய சுத்த பொத்த குருமாருக்கு ஷரில்யாரேஜும் பின்கூட கொடுத்தலாகதேனக் கட்டளையிட்டு, பின்னர், மகாலோக பவன மென்னும் அரமணையையும், 363 பெனத்தாலயக்களையும் இடித்தழித்து விட்டான். சிலகாலக் கழித்த பின்பு, அவன் தான்செய்தனவையெல்லாம் தவறென்று மனஸ்தாபமடைத்த, முன் இடித்தழித்துவிட்ட அரமணை முதலியவற்றையெல்லாம் மீளக் கட்டுவித்ததுமன்றி, அதுரதபுரத்திலே ஜயதவனராமசமாதிரியையும் கவுமாய்க் கட்டுவித்தான். ஈற்றில், அப் போ விப் பொத்த குருவையும் நன் பத்தினி கேள்விப்படி சிரபங்கஞ்செய்தான்.

இவன், மின்னேரி, கந்தளாய் முதலிய மிகப்பெரிய குளங்களைக் கட்டுவித்துப் பெயர்ப்படைத்தான். அவற்றுள் மின்னேரியாகிய வாலி 20, 000 வயற்பாத்திகளுக்குப் பாயப்போதிய ஜலமும், 20 மைல் சுற்றுளவும் உள்ளது. அதற்காலில் மகாநேஞ்சூடைய ஞாபகார்த்தமாக ஓர் சிறிய கோயில் அமைக்கப்பட்டிருந்தலின், பிற்காலத்துப் பேரைத்தனக்கள் மின்னேரியான்டவனென்று அவனை ஓராதெய்வமாகக் கொண்டாடுவார்கள்.

இவன் மகாவுமிசத் தசரிற் கண்டையரசன். இனிக் கூறப்படுவேர் சலை வழிசத்தரசர். சலை என்பதன் பொருள் கீழ் என்பது. அவர்க் கிப்பெயர்வுக்கது, அவர்காலத்திலேயே இலக்கை பொன்றவந்தமையாலென்க.

இவன் ஏறக்குறைய 23 வருட மரசபுரிக்கிறக்க, அப்பால் 298-ல் அவன்குமாரன் (Kirtisri Meghavarna) கீர்த்தி ஸ்ரீமேகவரினைச் சுரா குமிழுன். இவன்காலிற்று ஸ் புத்தடவுஞ்சுடையப்பாலெனப்படும் தாலுதம் கலிக்கட்டமேலையுள்ள நந்தபுரத்தினின்றும் அவனுரிருபுத்திரியால் இவன்கைக்குக் கொண்டுவரப் பட்டுத்தென்பர். இவன் 28 வருட மரசாண்டான்.

அப்பால் அவனுடைய சகோதரனுகை (Dethu Rissa) தெந்துதீக்கன் அரசாலுகி 4 வருட மரசகெய்தான். இவன் சிற்பசால்கிரத்தில் அதிவல்லவன். அவனுக்குப்பின், அவன் குமாரன் (Budhadasa) புத்தாசன் கி. அ. 335 ல், அரசனுள்ளு. அவனை, அவனுடைய ரந்துணம் விசேடம் பெற்று முதலிய னாரணமாக, “குனைகரம்” என்றும், “தனேநதி” என்றும் புகழுவர். அவன் வைத்தியந்தில் அதிவல்லவனுகி ஓர் மருத்துவதாலை யியற்றினுள்ள. ஆன்றியும், அவன் அநேக தரும வைத்தியசாலைகளையும், ஆக்கனேர் அகதிகள் முதலாயினேர்க்கு அரச்சாலைகளையும் ஆக்காங்கு ஈதாபித்துச் சனங்களுக்குப் பெருஞ்சாயங்கள் செய்தான்.

இவன் இவ்வாறு 29 வருடம் செங்கோலோச்சி யிறங்குபோக, அவன் குமாரன், (Upatissa II.) உம் உபத்திசன் அரசனுகி 42 வருட பரசுப் பின்தான். அவனுக்குப்பின், அஃதாவது, கி. அ. 406-ல் (Mahanama) மகாநாமன் அரசனுயினான். அங்களில், தன் காவல்லவம்பற்றிப் புத்த கோவண் எனப் பட்டப்பெயர் கொண்ட ஓர்பொத்தன் இந்தியாவினின் நுழை இலங்கைக்குவர, அவனை மகாநாமன் உபரித்து, அவனுஸ், சிங்களபா ஷஷ்யிழுள்ள பிடிக வியாக்கியானங்களைப் பாலிபாஹஷயில் மொழிபெயர் பிபித்தான். இதன்பின்பு, தமிழ்ப்பிரதானிகள் படையெடுத்துவாக்கு இலங்கையைவீசு, மகாநாமன் அவர்களையெதிர்த்து யுத்தத்தில் மடிந்தான்.

இப்படி இவன் 22 வருடம் அரசாண்டிறங்குபோக, அவன் குமாரன் (Senghot) செங்கோட்டன் அரசனுகி ஒருநாள் அரசுசெய்யாமுன் அவனை அவன் மனைவிபோலும் கஞ்சுட்டித்தொலைத்தான். அப்பால் அவனை வது வைசெய்த (Laiminitissa II.) உமிலுவயமின்திசன் அரசனுகி யொரு வருடமாண்டான். அவனுக்குப்பின் (Mittasena) மீத்தகேணி அரசனுகி ஒருவருடத்துக்குன் தமிழராற் கொல்லப்பட்டான். அப்பால் தமிழ்ப் பிரதானிகள் பலர் 25 வருட மருவியற்றினார். அவர்கள் அரசியற்றந்தாடங்க, பெளத்தமதமென்னும் சந்திரனுக்கும் அபரபக்ஷமாயிற்று.

அடுத்த 459-ல், சிறிதாலம் ஊருகுணையையாண்டிருந்த (Dhatusena) தத்துகேணன் தமிழரைப் பறக்கிட்டது, இலங்கை முழுகைமக்கும் நானே அரசனுதலும், சமாதானம் மேவோக்கவும், முன் பொன்றிக்கூட்டுத் தொடர்பும் பெளத்தசமயம் தழைக்குவுக்கு தொடக்கனா. பின்னர் அவன் விபசாய விருத்திக்கு வேண்டுவன செய்யத்தொடக்கி, ஈற்றில் காளவாலிக்குளத் தைக் கட்டுவித்தான். அதனைக் கட்டுவிக்கும்போது, அகிணகட்டட்குறித்த விடத்தில், ஜம்புல்கெனுக்கி யோகத்திலிருந்த ஓர் தபசிகைச் சிறிது மிரக்கையின்றி அவனையிழுள் இட்டு முடிக்கட்டுவித்தான். இதன்பின்பு அவன், தனதுமாமனும் பெளத்தகுருவுமாகிய மகாநாமன் என்பவனுல், விஜயராஜன் இலங்கைக்கு வந்தது முதல் மகாசேணன் இறந்தது பரியாக்க மாகவுள்ள அரசர்களிட்டிரத்தை, “மகாவமிசம்” என்னும் பெயரால் ஏழு நூல்தான். கண்டுபியில்,

“பிறர்க்கின்னு முற்பகற் செய்யிற் நமக்கின்னு
பிற்பகற் குமே வரும்.”

என்ற பொய்யாமொழிப்புலவர் வாக்கின்படி, நந்தகேணை அவன் மூத்த குமாரனுயை (Kasiyapa I.) குமி காசீய ப்பன் சங்கிலியிற்கட்டி மடக்கி ஓர் மதிற்கவருக் கடிப்படையாகப்போட்டுக் கட்டுவித்தான்.

இப்படித் தந்துசேனன் 18வருடமராண்டு, காசியப்பனுற் கொலையுண்டிரத்துபோன்றமையை மனத்தில் வைத்துச் சுகிக்கவாற்றுத் தினைய குமாரனுகிய (Mogallana) முகலானன் என்பவன், தன் தமையஞ்செடி பகைகாதிக்கவேண்டி, இந்தியாவுக்குப் போய். ஓர் சேளினமைச் சேர்த் துக்கொண்டு, கொழும்பில் வங்கிறங்கினால். அதனை அப்பீதுருதேகன் சேன்வியுற்று, அஞ்சி, அதுரதபுரத்தினின்றும் தனக்குவேண்டிய திரவி யங்களை வாரிக்கொண்டு மாத்தோக்கோடி, அங்கே, யார்க்கு மேற்கூரிய * சீயகிரி என்னுக்குன்றின்மேல் ஓர் கோட்டையைக் கட்டிக்கொண்டத கிருந்தான். சிலங்காட்சென்றபின் காசியப்பன் குருநாகலுக்குப்போக கோட்டபோது, அங்கே அவ்வை முகலானன் எந்துது யுந்தந்தில்கொண்டான்.

அப்பால் முகலானன் அரசனுகி அதுரதபுரத்தை ராஜதானியாக்கி 18வருடமாண்டு கி. அ. 512-ல் இருந்தான். இவனுக்குப் பின், கி. அ. 769-ம் வருடம்வரையில் ஆண்ட அரசர், குமரதாசன் முதல் மூன்றாம் அங்கீரபோதிக்கருக இருப்போட்டுவர். அவருள் (Kumaradasa) துமாதா கன் காவத்தின், கலாசமுத்திரமும் கவிராஜ சிங்கமுமாகிய காளிதாசன் இந்தியாவினின்றும் இலங்கைக்கு வங்கிருந்தான். அரசன், ஒருநாள், தன் வழக்கப்படி ஓர் நாடிலீட்டுக்குப் போய் அவனுடன் இன்பம்துவர்க்கு மீனாட்டுப்போது அவ்வேலி லீட்டுச்சுவரில், ஒருவெண்பாவின் முதலடி இரண்டையும் எழுதி, அதற்குப் பக்கத்தில் “இதன் மற்றையடிகள் இரண்டையும் முடிப்பவர்க்குப் பரிசு கொடுக்கப்படும்” எனவு முடன்வரைக்குப்போயினான். அவன்போனபின் அவ்வேலிலீட்டுக்குத் தற்செயலாய் வந்த காளிதாசன் அதனைக்கண்டு ஈற்றழியிரண்டையும் எழுதிமுடித்தான். இதனைக்கண்ட அந்தவேலி, அரசன் கொடுக்கும்பரிசுத் தான் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்றாலைக்கொண்டு, தன்லீடுக்குள் காளிதாசனை யழைத்துக் குதின்றி கொன்று முற்றத்தில் புதைத்தான். இதனை எவ்வழியாயோ அரசனாற்று ஆக்ருலக்டவில் மூழ்கினங்கும் அவள்வீடு சென்ற அப்பினத்தையெடுத்து அதிசம்பிரமத்துடன் தகனஞ்செய்தும், தன்மனம் ஆக்ருலத்தினின்றும் சிங்காஸம் கண்டு அத் தயக்கத்திற் கெல்லைகாஜூமாறு, “யான் இதை எவ்வாறுசுகிப்பன்” என்று, கொளுந்தியரியும் அக்காவ்டத்தின்மீதிலேயே விழுந்திருந்தான்.

[இக்காளிதாசன் பேர்ஜூனுடைய சேஷனே அல்லனேவென்பது சங்கேதம்.]

* சீயகிரி - அம்மலையில் சிங்க உருக்கன் வெட்டியிருக்குமையால் அதற்கு இப்பெயர் வந்தது.

மற்றொர்சரித்திரம் இங்கு கூறத்தகும் விடேட்ரூஸ்டயதன்று. ஏற்குறைய அவர்கள் எல்லோரும் அநரதபுரத்திலேயே யிருங் தரசெசப் பூதங்கள் தார். இவர்காலமெல்லாம், அஃதாவது ஏற்குறைய 200 வருஷம் வரையில் தமிழர் இந்தியாவினின்றும் அடிக்கடி இலங்கைக்குவாத்து கொள்ளியதித்துப் போவாராயினார்.

பின்னர், 764-ல் முந்திய ஈ-ம் அக்கிரபோதி குமாரன் (Aggrabodhi IV.) ஈ-ம் அக்கிரபோதி அரசனாகித் தமிழருக் கூச்சற்று, அநரதபுரி கையிட்டுப் பொல்லானாருவையையடைத்து அதைத் தணக்கு இராஜதானி யாக்கி, “மாடக்குச்சித்திரரும் மாங்கர்க்குக்கோபுரமும்” என்றபடி அதனைச் சிறப்பிக்கவேண்டி அதன்குழவில் அதேசெப்பரிப் குளங்களையும் ஒர் விஜி த்திரமான ராஜமாளிகையையும், அநரதபுரியிலுள்ள சமாதிகளுக்குச் சரி வந்த சமாதிகளையும் அமைப்பித்தான். இவன், புத்திரரைப்பெற்றும், அவர்கள் அந்பாயுக்கடையராய் இவனுக்கு முந்தி யிறங்குவிட்டமையால், மிகுச் தன் என்னும் பெயருடைய ஒருவளைச் சுவீகார புத்திரனாக ஏற்றவளர்த்தான்.

இவன் 6-வருட மரகிசெப்பது போக, (Mihinda) மீகிந்தன் அரசனாகி, தங்கத்தினால் ஒர் புத்தவிக்கிரகத்தை அமைப்பித்த, அதற்கு இரத்தினப் பிரசாதம் என்னும் மாலயத்துறைக்கட்டி அதில் ஸ்ராவித்த, 20 வருடமாண்டான். அப்பால் 795-ல், அவன் மகன் (Dapulo III.) ஈ-ம் தட்புவு செங் கோல் கைக்கொண்டான். அவன், தன்குடிகளுடைய கேஷமத்தை விரும்பி, குளங்கிருத்தலாதியாம் வேலைகளை அதிக்கூட்டும் கடப்பித்தான். தன்காட்டில் மருத்துவரை யதிகரிப்பிக்கும் கோக்கந்தோடு ஒர் மருத்துவ கலாசாலையை ஸ்தாபித்தான். ஈற்றில் அங்காட்டு அரசியற் பிரமாணங்களொல்லாம் தனக்குப் பின்னும் பிறழாது கைக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்னுக்கருத்தினாலும் அவற்றைத் திரட்டி ஒர் தரும நுவாக்குவித்தான்.

இவன் இப்படி 5 வருடமாண்டு போனபின், அவன் மகன் 2-ம் மிகி நான் 4 வருடமரசியற்றினான். அவனுக்குப்பின் அவன்தம்பி 5-ம் அக்கிரபோதி II வருடம் பிரஜாபரிபாலனம் பண்ணினான். அவனுக்குப்பின் அவன்மகன் 4-ம் தட்புவு 16 வருடம் செங்கோலோசினான். அவனுக்குப்பின் அவன் தாயாதியாகிய 6-ம் அக்கிரபோதி 3 வருடம் அரசுபுரிந்தான். அவனுக்குப்பின் (கி. அ. 838.) அவன்குமாரன் (Mitwellasen) மித்தவேலகேள்வு அரசனானான்.

* அப்போது பாண்டியன் பஜட்டெயுத்துவாத்து பொல்லானாருவையை வளைக்கு அரசனானா போர்தொடுத்து, அரசைப் புநக்காட்டச் செய்து,

அவன் மக்களில் ஒருவனைக்கொன்று, ஆலயங்களுள் பிரவேசித்து, தங்க ததினாலாய் புத்த விக்கிரகங்களையும், திருவாபரணங்களையும், ஆசிபுத்த ருடைய திருப்பாத்திரத்தையும் கையாடிப் பொதி பொதியாய்த் திரவியங்களைவாரி, பாண்டிகாட்டுக் கலைப்பினான். சிறிது நாளின் மேல் மித்தாலே சேனன் பாண்டியங்கே உறவாடி ஏப்புரவாகித் தன்திராச்சியத்தை மீள பெற்றுச் சிறிதுகாலம் செங்கோலோச்சி வருகையில், இக்கியாவினின் நும் பொத்தமத்தில் ஓர் பேதாகிய விசிரவாதிமதம் இலக்கையில் உரலாயிற்று.

இவன் 20 வருடமரசியற்றிப்போக, அவன் மகன் மகனுகிய சு-ம் காசியப்பன் அரசனானான். அக்காலையில் பாண்டியன்மகன் தன் தங்கை யோடு போர்ப்புரிக் காற்றுமல் புறங்களாடித்து இலக்கையையகட்டது காசியப்பனைத் தஞ்சாகப்பற்ற, “ஆனைக்கொரு காலமானால் பூனைக்கு மொரு காலம்” என்றபடி, காசியப்பனும் “என்பதைதீர்க்க இதுதான் காய” என்று பாண்டிகாட்டுக்குப் பகடயோடு சென்று பாண்டியனைக்கொன்று, அவன் மகனை அரசனாக்கி, முன் பாண்டியன் வாரிப்போன பொதுள்ள கோடு ஏராளமான கிதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு இலக்கைக்கு மீண்டான்.

இவன் இப்படி வீரகுருனும் 33 வருடம் அரசியற்றிப்போக, அவன் சோதரன் (Udaya I.) கு-ம் உதயன் அரசனாகிச் சலாதாரங்களைத் திருத்தி 35 வருடமரசசெய்தான். அப்பால் 926-ல் அவன்குமாரன் 2-ம் உதயன் அரசனாகி வெகு குளங்களைக் கட்டி II வருடம் ஆண்டான்.

அவனுக்குப்பின் அவன் மருகன் டு-ம் காசியப்பன் முதல் சு-ம் சேனன் கருக, கி. அ. 937-ம் வருடம் தொடங்கி 1023-ம் வருடம் வரையில் ஆண்ட அரசர் பதின்மர். இதுகாலம் தலைகராயிருந்தார் பொல்வகாருவை.

அப்பால் 1023-ம் ஈடு அவன் சகோதரன் சு-ம் மிக்கீதன் அதுரடபுரியை இராஜதானியாக்கி அங்கெருங் தரசசெய்கையில், சோழர் பகடையை உத்துவங்கை யுத்தஞ்செய்து அவனையும் அவன் தேவியையும் சிறைப்பதைத் திச் சோழாட்டுக்குத் தொண்டுபோயினார். அப்படிப் போகும்போது இலக்கைக்குப் பிரதியதிபதியாக ஓர் தமிழனை கிமோகித்துப்போக, அவனும் 30 வருடமரசசெய்தான்.

அக்காலத்தில், பயிர்ச்செயலில்லாது கிடக்க ஆக்குளை காலைமாத்தி ரம் சிங்க அரசர் கையிலிருந்தது. அதுவும் சிறிதுகாலம் உரிமைகள் ரைற்றுக் கிடக்க, ஸ்ற்றில் மக்கியாகிய வோசேபாள் அரசனாகி, கிரிவ

ாயத்திலிருந்து அரசாட்சிசெய்து கி. அ. 1071-ல் இந்தான், அப்பால் அங்கட்டுக் கொண்ட ராஜவமிசத்திலொருவன் விஜயபாது என் னும் பட்டப்பெயருடன் வந்தான். அவன் அதிபராக்கிரமசாலியாயிருந்த தனுல் மற்றைய நாடுகளினின்றும் தமிழரைத் தூரத்திப் பொல்லாருவை மூதலிய பூர்வ தலைகரங்களைக் கவர்த்த இலக்கை முழுமைக்கும் ஏகச்சிராதிபதியானான். பின்னர் அவன் தன்தேயத்தில், ஆண்கோருரைப்படி பிராதமிக்குருமார் ஜூவர்க்குக் குறையாமல் இருத்தல்வேண்டுமென் தெரியும், சீயாட்டிலூள்தென அதுமிக்கப்படும் ஆரமனை காட்டுக்கு ஓர் நாதனையறைப்பி அங்குசின்றும் அவர்களை வரவழைத்து, மதாதிலிவிடயக் களைச் சீர்ப்படுத்தினான்.

இவன் 55 வருஷம் சென்டோல் செலுத்திஸ் சுந்தியின்றி யிந்க, இராஜத்துவம் எனக்குருச்சென்ற வாதிட்டுக் கலாமவினாத்து அவன் தமிய (Jayabaha) ஜூவர்க்கு வருடமும், விஜயபாகுவின் இனையமகன் விக்கிரமவாகுவும், அவன் தமையன்மகன் உம் கஜபாகுவும் இனைக்கு டோ வருடமும் ஆண்டார். ஈற்றில், 1153-ல், (Prakramabahu, The Great) மகா பாராக்கிரமவாது அரசாளனான். சிக்களசரித்திரத்தில் இங் வரசிரோண்மணியினுடைய பெயரே அதிப்பிரபலியமூடையது. இவன் கல்வியைக் கிரமமாக்க நற்ற, கானுகாரியாயிச் அறிவுவிருத்தியின்பொரு ட்டுப் பரதேச சுஞ்சாரஞ்செய்து அங்வத்தேசத்தாருடைய ஒழுக்க வழக் கங்களைக் கிரகித்துணர்த்தவன், இவன் தனது அரசியல் விடயத்தைக் கவனிக்கத்தொடக்கி, தூர்த்துகிட்டத் தோக குளக்களையும், பாய்கால் வடி காஸ்களையும் திருத்திக் காடுமேடுகளையெடுத்து விளையுள்ளளாக்கி நீர்வளம் சிலவளங்களைப் பெருக்கினான். ஆபத்துவருங் காலங்களில் புகலிட களாக உபயோகமாகும்பொருட்டுப் பற்பல விடக்களில் கோட்டைகளைக் கட்டுவித்தான். பொல்லாருவைகளுக்கு அரங்கச்சற்றியோர் கொதை எத்தையும் அமைப்பித்தான். சுருக்கிச்சொல்லின், இவன் தன் காட்டிற்கு வளர்த்தனவிலூம் வளியளவிலூம் விட்டதுறை ஒன்றேறை மில்லையென்க.

இவனிப்படித் தன் காடும் குடிகளும் கீரினாலும் சிறப்பினாலும் செழித்தோக்கு அரசியற்றி வருங்களில் இலக்கையினின்றும் சில குலீனஸ்திரி களை ஓர் தளக்கத்துறைமும் ஏற்றிப் பரதண்டகோக்கிச் சென்ற சிலமரக்கைகள், காம்போஜாட்டின் ஒரமாய்ப் பேரக, ஆஸவகளை அத்தேயைத் தாங்கண்டு, அவற்றிற்குத் தலைவனாகச் சென்ற தளக்கத்தளையும் மதியாத தடுத்து அவற்றிலிருந்த பெண்களை எடுத்து காரணமாக, அவ்வரசுடையும் பேர்தொட்டுக் கெண்ணிப்பராக்கிரமவாகு 500 மரக்கைகளோடு ஓர் பேருக்குசேனையையும் அக்கேளைக்கிப்பதியாக அதிகாரமெடுப்ப பெயரிய-

ஒர் தமிழையும் அனுப்பினார். அப்படிப்போன சேநூறி தன் சேளையேர் இங் காம்போஜநாட்டையெடுத்து அங்கே யுத்தகளத்தில் அரசனைச்சாய்த்து, அங்காட்டுக்கு ஒர் பூர்தியதிபதியை வீரோகித்து, அதனைத் தன் ஈச்மானாகிய பராக்கிரமவாகுவுக்குத் திறநாடாக்கிவிட்டு மீண்டான்.

அதன்பின்னர், பராக்கிரமவாகு சோழ பாண்டியர் செருக்கையும் மடக்க வெண்ணி ஆங்கும் ஒர் சேளையையும் சேநூபதியையும் மனுப்பினா. இதனைச் சோழ பாண்டியர் உணர்ந்து இருவரு மைக்கியப்பட்டுப் பராக்கிரமவாகுசேளையை யெதிர்த்தார். எதிர்த்தும் ஸிர்வகிக்கவாற்றாமல் அவர்கள் பின்வாரக, அச்சேனைப்பதி வெற்றி சிறந்தவனும் இராமேசராத்தையும் அதன் ஆயல்காடுகளையும் சிங்கராச்சியத்துக் குட்பட்டவைகளாக்கி, அப்பால் பாண்டிகாட்டுக்குப் பாண்டியனைக்கி, அவன் மகனைத் திறநயரசு ஞாக் கீர்யோகித்துவிட்டுத் திரும்பினான்.

இவ்வண்ணம் பராக்கிரமவாகு பிற்டேயத்தரசரையடக்கி அவரிடத் தில் திறைவாங்கிப் பகையரசர்பயம் சிறுது மின்றி யரசகைய்து வருமன்வில், தன்னுட்டை மின்னுஞ்சிறப்பிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, பழந்தருமரச்சோலைகளை யுண்டாக்கல், கால்வாய் வெட்டல், குளங்களில் எங்காளும் ஸிர் குறையாதிருக்கும்படி ஆறுகளைத் திருப்பல் முதலிய கண்முறைகளில் கையிட்டுத் தன்காலத்தைக் கழித்தான். அப்படி யிவனுலியற்றப்பட்டவை. கள்ளுள்ள ஒர் வெட்டாருளது பண்ணுக்கத்தில் எல்லாவரமென்று மிடத்துக் குச் சமீபமாக, அம்பங்கை கணியினின்றும் பிரிக்குது, மின்னேரி கங்களாய் முதலிய பலகுளங்களுக்கு கீருட்டி, ஏறக்குறைய நூற்றுமூல்லீளமுடையதாய் வடக்கிழக்கே சென்று, கடலிற் சுக்கரிக்கின்றது. இது, இவங்களே தெவிமார்பில், வச்சிரப்பதக்கங்களை இடை இடையே கோத்தணிக்கேதோர் வச்சிரமாலைபோதும், பலகுளங்களைத் தொடுத்திருத்தலால் “பராக்கிரமோததி” எனவும்படும். [உத்தி - கடல்.]

இவன் இவ்வாறு ஊருக்கு அரேகன்மைகளைச் செய்து உலோகாஷதன் உள்ள ஜனங்கள் வாழ்த்தும்படி 33 வருடம் செக்கோல்செலுத்தி 1816-ல் இறக்க, அவன் சகோதரி புத்திரனுகை 2-ம் விஜயபாது அரசனாகி, ஒருவருடமரசகைய்து வருகையில், அவனை ஒர் காமக்கிழத்திபொருட்டால் 5-ம் மின்தன் வன்றெருருவன் கொன்று, தானே அரசனாகினான். அவனும் 5ம் ஆண்டு கொலையுண்டிறந்தான். அதித்த 87-ல் சாலிக்காட்டு அரசவழிச்ததுக் கீத்திநிச்சங்கள் அரசனானான். அவனும் பராக்கிரமவாகு வைப்போல் ஊர்ச்சேமத்துக்கு வேண்டுவனவெவல்லாஞ்செய்து, குழக்கள் முனங்கோளையுடல் ‘கீதிவழி யரசசெய்தான் என்பது, அக்காலத்தில் அவன்

பேரால் காட்டப்பட்டுள்ள ஞாபகஸ்தம்பக்களில் வரையப்பட்டிருக்கும். “சீர்த்திக்குறைவிடம்” (Fountain of renown), “பூவேஶரகூகன்” (Protector of the earth), “சுவலோகபிரதாசதீபம்” (The Lamp by which the whole world is illuminated) என்னும் சொன்னங்களால் விளக்கக்கூடிடகின்றது. அவன் சிம்மாசனத்தைத் தாங்கிசின்ற கற்சிக்கம் இப்போது கொழும்பு நூதனசாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இவன் 9 வருடம் அரசியற்றி 1196-ல் இறக்க, அவன்யகன் (Weerarabahu) வீரவாது அரசனுகே ஒருநாளரசு செய்யாமுன் பரிசாரகளுல் கொல்லப்பட்டான். பின்பு 177-ல் பராக்கிரமவாகுவின் கைம்பெண்டாகிய (Lilawati) லீலாவதி அரசியானான். இவன் மூம்முறை யரசியாகி, அம் மூம்முறையிலும் சிறிதுசிறிதுகாலம் அரசுசெய்து, கலக்காரரால் அரசித்தான். இந்கோட்டுச் சமாதியெனப் பெரல்லாருவைக் கணித்தாகக் கிலமாகிக்கூட்டும், மகோன்னத பெளத்தாலயத்தின் வில்மாடத்துக்குத் தங்கப் பூச்சிசிவித்தவன் இவனே. அன்றியும், இவன் தன் சமள்தானத்து வித்துவான்களால் *சுக்தாவம், மூவடைவதாவம் என்னும் காலியங்களை இயற்றுவித்தான். இவை சிங்காத்தில் அதி சிறந்தபாடல்கள்.

அப்பால் 1200-ன் மேல் தமிழ்ப்படை வரவு அடிக்கடியாக, இவங்கைப்பட்டதுயர் சிறிதல்ல. பாண்டிகாட்டினின்றும் தமிழர் திரள் திரளாய் வகு எண்ணிற்கு உயர்கிளை இடித் துதிலிட்டார்கள்; விளாரைகளைப் பகடவீடுக் காக்கினார்கள்; சிங்காருடைய மதநால்களை ஏரித்தார்கள்; பிரபுக்களைச் சிறைப்புத்தினார்கள்; அவர்கள் திரவியக்களைக் கொள்கிற யாழி மூர்கள்; திரவியக்களிருக்குமிடத்தைக் காட்டாதவர்களுடைய கைகளைக் கொச்சேதித்தார்கள். அக்டோ! தமிழர் இலங்கையர்மே விழுத்த துண்பும் கொல்லுதற்கு மரிது! அரிது!!

இப்படியெல்லாஞ் செய்து ஈற்றில் 1214-ல் தமிழரிற் பிரதானியா சிப (Magha) மாதன் என்பவன் இலங்கைப்பிதியாகி 21 வருடமரசெய்துவருகையில், மூச்சங்காபன் மரபிற்பிற்கு ஸ்ரீ-ம் விஜயபாது அம் மகா ஷாந்தெலைத்து அரசனுகே, இலங்கையின் தென்பாலினின்றும் தமிழரையகற்றிவிட்டான். அவர்களெல்லாரும் நற்காலத்துள்ளவாறே வடபாகத் திற் செறித்து குடிகொண்டார். அதனால் விஜயபாகு தமிழர்க்கஞ்சி, தான் காமமாத்திரையிலாயினும் அவர்க்குத் திறையரசனு யிருந்தல் புத்தியென்றடக்கி, ஏற்குறைய 500 வருடங்காலமாகத் தன் மூன்தேனிருக் கரசான்

* சுக்தாவம் - ஆதி புத்தர் மூயா யவதரித்தவாறு கூறுதல்.
மூவடைவதாவம் - ஆதி புத்தர் மாண்வதி வெடுத்தவாறு கூறுதல். -

வீடுமாகிய பொல்லாருணவையை விட்டு, சந்தகோற்னோயிலுள்ள தம்பதி னியா நகரியைத் தன் துறைத்தனள் தாண்மாக்கினான்.

இவன் 24 வருட மரசியற்றிப்போக, 1266-ல் (Pandit Prakramabahu) பண்டித பராக்கிரமவாகு அரசனாகி, ஏழிச்சாலைகளைத் திருத்தி, பாலக்களைக்கட்டி, ஸ்ரீவர்த்தனபுரியையும் மணம்பித்தான். (ஸ்ரீவர்த்தனபுரிசந்தகோற்னோயிலிருந்த ஒர்கரம்.) அவன் வித்தியாவினோதனு யிருந்து பற்றி ஊர்கள் தோறும் வித்தியாஸாலைகளைத் தாபித்துக் கல்வியை அபிவிருத்தி செய்வதி வகிழ்க்கமுடையவனு யிருந்தான். இப்படியவன் அரசாட்சி செய்துவருகையில் தமிழர் பகடையெடுத்துவர, அவன் அவர்களையெதிர்த்து ஆணைக்கூட்டத்தில் சிங்கப்பாய்த்தா வொப்ப அரேகரச் சக்கரித்துத் தமிழகளையை அடியோடு களைத்தான். * பூஜாவலி என்னும் நூலை பழாபாதன் என்னும் பண்டிதனு வியற்றுவித்தவன் இவனே. இவன் முதிய அரசனங்மகன்.

இவன் இவ்வன்னைம் 35 வருடம் அரசியற்றிப்போக. அப்பால் ஈன் காம் (Wijayabahu) விஜயபாகு அரசனாகப் பொல்லாருணவையிலிருந்து 2 வருட மரசியற்றியவின் ஓர் பெண்பொருட்டுக் கொலையுண்டான். அப்பால் அவன் தம்பி (Bhuwanekabahu) புவனேகவாகு என்பவன் அரசனாகி இய்யாகுநகரைத் தனக் கிராஜானியாக்கி அங்கிருந்து அரசசெய்யத்தொடக்க. உடனே பாண்டியர்வாக் தரண்வளைத்துச் சூறையாடி, “தால் தம்” என்னும் புத்தகசாந்தஸயு முடன்கொண்டு போயினார். அப்படியிருந்தும் அவன் 11 வருட மரசிபற்றினான்.

அப்பால், 1314-ல் ஈ-ம் விஜயபாகு புத்திரன் (Prakramabahu IV.) ஈ-ம் பராக்கிரமவாகு அரசனாகி, மூன் பாண்டியர் அபகரித்துப்போன தின் வியதந்தத்தை, அவரிடத்திற்போய்க் குறையிருக்கு மீட்டுக்கொண்டது, இனி பிங்கிருக்கலாகாத்தன்று இப்பாகு கணரவிடுத்துக் குருதாகலை கருக்கேன் அங்கிருந்து அரசியற்றினான்.

இவன் 5 வருட மரசசெய்துதொலைய, அப்பால் 2-ம் புவனேகவாகு 5-ம் விஜயபாகு ஈருக கால்வா அரசராகி அக்கரிலிருக்கேத் முறையேயரசுசெய்தார்.

அவர்க்குப்பின் அஃதானது சி. அ. 1347-ல் அரசனான ஈ-ம் புவனேகவாகு அக்கரையிலிட்டுக் கெப்பளைக்குப்போய், அங்கிருந்த 14 வருடமானாடான். இவ்வன்னை மின்வரசங்கள் “பூஜை, குட்டபோட்டு ஏழுகீசு தூக்

* பூஜை - ஆகிபுத்தருணைய சமித்திரம்.

கிச் செல்வது” பேர்ல், அடிக்கடி இராஜானியை மாற்றிக்கொண்டது, தமிழருடைய துண்பத்துக்களுக்கிடையென்பது வெளிப்பட்டது. கம்பளை முன் ஞேரால் கண்ணப்பட்டது.

அப்பால் 1361-ல் 5-ம் பராக்கிரமவாகு அரசனுகிக் கம்பளையிலிருக்கே 10 வருட மாண்பிறக்க, 1371-ல் (Wikramabahu III.) (நூ-ம் விக்கிரமவாகு அரசனுகிக் கிறிதுகாலக் கம்பளையிலிருக்கிற துண்டியிலும் மாகவிருந்த ராசபுரிவானுமினான். அங்கிருந்தபடியே அவன் தன்மக்கிறியா கிய அளகேசுபரனால், கொழும்புக்குக் கீமீபத்தில் ஒர் கோட்டையையும், ஜூயவர்த்தனபுரி யென்னும் பெயருள்ள ஒர் உகரையு முழுமயிப்பத்தான். (ஜூயவர்த்தனபுரி - கோட்டைக்காடு.) அந்தாளில், பாண்டியன் எவ்விஸ் வழி பெரும்படையோடுவந்த ஆரியச்சக்கிரவர்த்தி, கொழும்பு, கீர்த்தகொழும்பு, சலாபம் என்னும் யிடங்களிற் கோட்டைகளைக் கட்டுவித்து, அளகேசுபரணைத் திறைகொடுக்குமாறாட்கி, இலங்கையின் வடபாகத்தைத் தன தாஞ்சைக் குன்ளாக்கி, யாத்ப்பாணத்திலிருந்த ராச செய்தான். அப்படியே அளகேசுபரனும் அச்சக்கிரவர்த்திக்குக் கிறிதுகாலம் கப்பக்கட்டிப் பின் அர்த் தமிழரைச் சிறிதுக் கொல்க்கன்னம் பறக்கடித்து, இலங்கை முழுவதையும் விக்கிரமவாகு பெயரால் வெற்றி கொண்டான். கண்டி, முன் ஞேரால் செங்கடக்கரியெனப்படும்.

இல் விக்கிரமவாகு 7 வருட மரசியற்றிப்பேர், டு-ம் புவனேசவாகு அரசனுகி 20 வருடமாண்டான். அப்பால், கூ-ம் விஜயபாகு அரசனுகி அக் கம்பளையிலேயே யிருந்தரசான்டு வருங்கயில், சீனதேயத்தினின்றும் சில பெளத்தர் ஓர் தளச்சார்த்தளைத் தலைமையாகக் கொண்டு, தம் வழக்கப்படி, யாத்திரைய்யும் புறப்பட்டு, இலங்கையிலுள்ள தாலதமகாலயத்துக்குக் காணிக்கைகளைன்டு வருவாராயினார். அவர்களை விஜயபாகுராஜன் பதிவிருந்து சுதிசெய்யுப்பிரயத்தனித்தபோது, அவர்கள் அதிப்பிரயாசையோடும் அரசன்கைக்குத் தப்பித் தங் கப்பலுக்கு ஒடிப்போயினார்கள். அத்தன் அவர்கள் தங்கள் மனத்திற்கொண்டு, சீனத்துக்கேளியவுடன், அத்தளசார்த்தன் ஓர் கம்பந்தீகளையை அங்குளின்றும் சேர்த்துக்கொண்டு யுத்தசன்னத்தனும் மீண்டும் இலங்கையைகாடி வந்து, கம்பளையரணை வளைக்குத், அரசனையும் மனமக்களையும் சிறைப்படுத்திச் சீனதேயத்துக்குக் கொண்டுபோயினார். அங்கே சீனக்கிரவர்த்தி அவர்களைக்கண்டு, “உங்களுள் விவேகியொருவளை எமக் கடிமைத்தனம் பூண்ட அரசனுக்க்கீழோகித்துக் கொள்ளுதல் உங்களுக்குடன்பாடாகில், சிங்கன் மீண்டுமலங்கக்குப்பு போதல் கூடு” மொன்ன, அதற்கவர்கள் இதைக்கு அங்குளின்றும் புறப்பட்டிலங்கையைக் கடைத்து, உடனே, அஃதாவது 1410-ல், தமிழுரோகுவ

ஞகைய கூ-ம் பராக்கிரமவாதுவை யரசனுக் கியோகிக்க, அவன் ஜயவர்த்த வடபுரியைத் தணக்கு இராஜதனியாகக் கொண்டு, அங்கிருந்து காலங்தோறும் சீனருக்கு இறைசெலுத்தி 30 வருடமும், அஃதின்றி 22 வருடமும் ஆக 52 வருட மரசெஷ்டான். அதற்கிடையில் அவன் தமிழருடைய செருக்கெயில்லாமடக்கி இலக்கிய முன்போல் ஏகசக்கிராதிபத்திய மாக்கினான். அங்றிய மரசிறைவருமானம் போதாதெனக்கண்டு புதிய வரிகளையு மேற்படுத்தினான். இவனின்வாறிராச்சியம்பண்ணரி இறந்து போக, அவன் பெளத்திரன் (Jayabahu II.) உ-ம் ஜயபாது அரசனுகில் 2 வருட மரசியற்றிவர, அவன் இனத்தவங்கிய 6-ம் புவனேங்கவாது பகட யெடுத்து, அவனைப் போரில்வென்று பட்டாபிவேகம் பண்ணிக்கொண்ட டேழுவருட மாண்டான். அவனுக்குப்பின் அவன் சல்காரபுத்திரனுகிய எ-ம் பராக்கிரமவாது அரசனாகி டி வருடமாண்டான். இப்பராக்கிரம வாகுவுக்குப்பின், பட்டம்பெற நெந்தாளாகக் காத்திருந்தவனும், முன்னைப் புவனேங்கவாகுவுக்குத் தம்பியுமாகியவாருவன், பராக்கிரமவாது இறந்தவுடன் அவனுடைய சல்காரபுத்திரன் பட்டம்பெறக் கொண்ட நேஞ்சுத்தை யுணர்க்கு. அப்புத்திரனையும் அவன் பக்தினி களை ஏது, கொண்று, (Prakramabahu VIII.) வீரபராக்கிரமவாது என்னும் பட்டப்பெயர்தாக்கி, அரசனாகி, துலைநாவொப்ப, 20 வருடமாண்டு, 1505-ல் இறந்தான்.

அப்பால் அவன் குமாரருளொருவனுகிய (Prakramabahu IX.) தநும பராக்கிரமவாது சிம்மாசனுதிப்பக்கியானான். இவன் காலத்தில்தான் பறங்கிக்காரர் முதன் முதல் இலக்கியக்கு வந்தார். வந்தவாறு பின்னாக கூறுவாம்.

டி. அதிகாரம்.

[யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம்:—
பறங்கிக்காரர் வக்கதுபரியங்கம்.]

மேற்போந்த அதிகாரத்திலே யாழ்ப்பாணமென வோரிடக் குறிக்கப் பட்டிருத்தலாலும், அதுவுமோர் பிரத்தியேகமான இராச்சியமாயிருந்த மையாலும் அதன் வரலாற்றையும், பறங்கிக்காரர் வந்தவுறையில் இங்கு கூறுதல் ஆவலியமாயிற்று. இந்திவகற்பம் இலக்கியக்குச் சேர்ந்ததாயிலும், அதனின் வேறுய்த் தமிழரசரால் ஆப்பட்டு வந்தது. அந்தமிழரசரோ, தம் வழிமுறைச் சரித்திரத்தை, சிங்களர் மகாவமிசமென்னும் பேரால் ஒரு நூலையெழுதி வைத்ததுபோல் ஏழுதிவாவத்தாரின்வை. ஆயி

இலம், இங்காட்டுச் சரித்திரம் கயிலாசமாலை வைபவமாலை முதலிய நூல்களில் அழூரணமாய்க் காணப்படும்.

யாழிப்பாணம் ஆதியில் சிக்காரால் நாகத்தீவு என்றும், தழிரால் மணற்றிடல் என்றும் வழங்கப்பட்டு வர்த்து.

ஏற்குறைய, 2000 ஆரூடங்களுக்குமுன் தஞ்சைக்கரில் ஒர் இராஜகுமாரி தனது முகனுபம் குதிரைமுகத்தை யொத்திருந்தமையால், அதனைப் பரிசிக்கவேண்டி விதாதிகளைத்து வருகாவில், ஒரிசவு, “புத்திரி! சிரிமலையருகிலுள்ள சிற்றுற்றில் போய் ஸ்னானம்செய் உன்முகம் மாறும்” என்றார் கணவுகண்டி, அவ்வாறே அங்குசிற்றும் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டுத் தோணிமேல் வீவர்க்கு சிரிமலையையடைத்து, அவ்வருவிகளில் தோயந்தமாத்திரத்தில், குதிரைமுகம் போக, நன்முகம் பெற்றார். இதன் சீமித்தம் அவள் சிலகாலம் தங்கியிருங்கவிட்டதை மாவிட்டபூரமென வழங்குவார். அதுசிற்க, அவளுடன் கூடிவந்த ஒர் பாணன்; தன் யாழிவல்லபத்தைக் கண்டியரசலூக்குக் காட்டிப் பரிசுபெறவேண்டுமென்னும் ஆசைபற்றி யரசனிடம் சென்று அவன் சமுகத்தில், கேட்டோர் மாசுணம்போல் மயங்கி யானந்தமுறும்படி, வீணைகளும் செய்தான். அரசன் அவன்சாதுரியத்துக்கு மெச்சி, “பாண, நாகத்தீவு என்னும் குடியற்ற மனல்மேட்டை உணக்குப் பரிசாங் ஈட்தோம்; பெறுக” என்று, ஒர் தாயிரசானமூ முடனியற்றிக் கைச்சாத்திட்ட டளித்தான். அதனை யாழிப்பாணன் பெற்று உடனே சோழதேயத்துக்கேகி, அங்குசிற்றும் பார்ப்பாராதியாம் நான்கு வருணத்தினரிலும் அகேகரக் கொணர்ந்து, தான்பெற்ற சிற்றுரில் குடியேற்றி, அவ்வுக்கு யாழிப்பாணம் எனப் பெயரிட்டு, தானே அரசனுமினுன். அவன் சிலாளாண்டிருக் கிறக்குபோக, அவன் மங்கிரிகள் பாண்டிநாட்டினின்றும் சிங்க ஆரியன் என்னுமோர் இராஜகுமாரனை வரித்து அரசனுக்கினார்.

அவனுக்கு ஒரு கை, கூழங்கையாயிருந்துபற்றி அவனைக் கூழங்கையன் என்பார். அவன் யாழிப்பாணநாட்டுடன் வன்னியையும், மன்னாரின் நெற்குள்ள நாடுகளையும் கட்டி, கல்லூரிலிருந்தாண்டான். அவனுக்குப்பின் வங்கோர், ஆரியச் சக்கிரவர்த்திகள் என்னும் பட்டப்பெயர்தாங்கி அடிக்கடி சிங்கங்களுடன் போர்மலைந்து அரசியற்றி வங்கார். இவர்களுள் ஒன்றன், கி. அ. 1304-ல், குலசேகரபாண்டியனால் ‘அனுப்பப்பட சேகினகளை யமைத்துக்கொண்டு புவனேசுவாகுவடன் போர்புரிந்து யப்பாகுங்கலரயும் புத்த தசனந்தையும் கவர்த்தான். வேறொருவன், அதேகோபந் காவத்தில், கொழும்பு, ஸிசெனாழும்பு, கலாபம் என்னுமிடங்களில் காணப்படும் பாணங்கள் என்று அவனுக்கு கொண்டு வந்தன.

வினா கோட்டுகளைக் கட்டுவித்து, மேல்காடெங்கும் நன்கோலே செலுத்தி அளக்கேபரணிடத்தில் திறந்தும் வாங்கினான்.

இப்படியவர்கள் வலிமையுடையவர்களாய் கொடுக்கால மரசுபுரித்து வருகையில், ஜெயவர்த்தனபுரியில் அரசாண்டிருந்த 6-ம் பராக்கிரமவாரு, கி. அ. 1410-ல், தன்மகனை, யாழ்ப்பாணத்தரசனுடன் போர்செய்யுமாறு ஒர் கேள்வோடு மலுப்ப, அவன் யாழ்ப்பாணம் வாட்டு கொடிய யுத்தம் செய்து, அரசனைக் கொன்று, அவன் மனைமக்களைப் பிடித்துத் தங்கையிடக் கொண்டுபோய் இப்பித்தான். அதனால் பராக்கிரமவாரு அவன் திறமையை யறிந்து அவனையே யாழ்ப்பாணத்தைக் கடிபதியாக்கினான்.

இப்படிச் சிக்களருக்குக் கிடைத்த யாழ்ப்பாணத் தாதீனம் கீழ்த்து கிற்கவில்லை. ஏனெனில், இலக்கைக்குப் பறங்கிக்காரர் வந்தவுடன் சிக்கனா சீலதளம்ப, யாழ்ப்பாணத்தரசர் தலைக்கூபியதாவென்க.

இனிப் பறங்கிக்காரர் வந்தவாறு கூறுதும்:—

III. பறங்கிக்காரர்க்காலம்.

க. அதிகாரம்.

[‘பறங்கிக்காரர் வந்ததுமுகல்;

இராஜஸிங்கன் அரசனுன் துபாரியந்தம்]

இலக்கையை ஜூரோப்பியர் முசன்முதல் அறியங்கதற்குக் காரணம், கற்வாப்பட்டையென்பது அகேசர் தணிச். கிறிஸ்த பூர்வாப்பதம். 484-ல் இருங் (Herodotus) ஹேரோதோந்து என்னுங் கிரேக்க பெளராணி கர், இத்தீவைப்பற்றிச் சந்தே அறிக்கிறுந்தாரென அவரியற்றிய நூலால் விளக்கின்றது. இனி, இத்தீவைப்பற்றி யார்தாம் ஆகியில் என்றாயிர் திருங்காரென ஆராயுடிட்து, கி. பு. 350-ம் ஆண்டளவிலிருந்த (One-sicritus) ஓன்கைக்கிறது என்பவரையே எடுத்துக்கூற இடமாகுகின்றது. கிறிஸ்த அபராப்தாரம்பத்தில்தான் ஜூரோப்பாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் வர்த்தகசம்பங்கம் கிர.மா:கவுண்டாடத் தொடங்கிறது. அங்காலத்தில், துறவுக்காலத்தைக் கப்பவ்கள் நூற்றுக்குக்குறையாமல் செங்கடற்றறையினின் தும் ஆக்குள்ள பொருள்களையேற்றிக்கொண்டு, மலையாள்க்கை, இலங்கைக்கரைமுதலிய விடங்களையடைக்கு, பண்டமாற்றவசய்து மீண்டும். அப்படி மாற்றி யிங்கிருந்து கொண்டுபோகப்படும் பொருள்கள், யானை, யானைத்தக்கம், ஆழமேஷி, முத்து, கறுவாப்பட்டை யென்பனவாம். . .

இங்னும், சி. அ. 270-ம் ஆண்டளவிலிருக்க ஓர் ஜேரோப்பிய பெளராணிகள், இலங்கையானது மிகப் பெரிய தீவென்றும் அக்குள்ளாரெல் வோரும் ஜேரோப்பியநாட்டுப் பெண்கள் போல் தலைமயிரை வளர்த்து முடிந்துக்கொள்பவர்களென்றும் கூறுகின்றார். ஈதன்றி, 1284-ல் (Marco Paulo) மாரிக்குபாவுலு என்னும் யாத்திரிகர் ஜேரோப்பாவினின்றும் புறப்பட்டுத் தேசங்காரனுடெய்துவருகையில் இலங்கைக்கு வந்தபோயினுரென அவர்க்குறிய இலங்காலக்ஷணம் ஒத்திருத்தவின், நன்கு புலப்படுகின்றது.

அது சிற்க; சி. அ. 1400-க்குப் பின்னரங்றி அதற்குமுன் ஜேரோப்பாவினின்றும் கப்பல்கள் இலங்கைக்கு நேராக வந்ததில்லை. அங்காளில், அர்த்தகர்கள், பாதிவழி டட்டுமார்க்கமாயும், பாதி தரமார்க்கமாயும் போவர். அதனால் செலவு மதிகமாகப் பொருள்விலைபு முயர்வாயிருந்தது.

1450-ன்மேல், ஜேரோப்பியருள்ளும் பறஞ்சிக்காரரே கடற்பிரயாண ததில் அதிகுமிகுமுடியவராயிருந்தார். அவர்கள் நாடு, ஜேரோப்பாவிலே தென்கீழ்த்திசையிலுள்ள “போாத்துக்கால்” என்பது. அங்காலத்தில் அவர்கள் அரேக யாத்திரைகள் செய்து, ஆபிரிக்காக்கரையில், பல இடங்களை வழாய்க் கண்டுபிடித்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்க 1486-ல் அங்காட்டுக் கரசனுயிருந்த (John) ஜான் என்பவன், மேன்மேலும் யாத்திரைசெய்து கிழக்கேயுள்ள தேசங்களைக் கண்டுபிடித்து வேண்டுமென்ற பேரவாவினால், மாஹுமிவேகையில் அதிசமர்த்தலூண (Bartholomew Diaz) பாரித்தலோ கூறயதியால் என்பவரையும், அவன் அதிகாரத்துக்குள் அரேக கப்பல்களை யும் சேர்த்தனுப்பினால். அவ்வாறு வழிக்கொண்ட தீயாஸ், தன் கப்பல் அளை நடத்திக்கொண்டு கிழக்குநோக்கி அரேகமாசுக்காக்கரைகானுது யாத்திரைசெய்து, கொடிய மாருதங்களில் அகப்பட்டும் தீரக்குளையாமல், ஆபிரிக்காவின் தென்முளையை அடிப்பிரயாணசேயாமும் தாண்டி, அப்பால் அதனை வளைந்து வடக்கேசெல்லப் பிரயத்தனப்பட்டபோது, கப்ப வோட்டுகள் சம்மதப்படாமையால், அவ்வளவில் சிறுத்தித் தன் ஜனன தேசத்தோக்கிமீண்டான். மீண்டபோது அம்முளையைப் (Cape of Storms) புயல்முளையென்னும் பெயரால் குறித்துக்கொண்டு, தன்னுடோய்க் கேள்கிட்டுத்தான், அரசனுக்கு, தான் புறப்பட்டதுமுதல் மீண்டகாலீரூட சிகழ்ந்துவற்றையெல்லா முறைத்தான். அதனைக் கேட்ட அரசன் தன் முயற்சிக்கு அதுகூலக்காட்டி யுண்டானங்கமாரணமாக, அம்முளைக்கு அப்பெயரமாற்றி (Cape of Good Hope) நாட்டைப்பிக்காகழனையென்ப பெயரிட்டான்.

அப்பால் 1497-ல் (Vasco de Gama) வாஸ்கோ தே கூமா என்றும் கப்பல் அதிபதி, தன நிதிகாரத்துக்குள் சில கப்பல்களைக்கொண்டு அங்கு சீன்றம் புறப்பட்டு, 10 மாசம்ஸுரையில் லோடி, ஈற்றில் மலையாளக் கலையில் கள்ளிக்கோட்டைக்குச் சமீபமாக வந்ததைக்கொண். அவனை இந்தியர் அங்கூத்தமாய் கடத்திவர, துலுக்கவர்த்தகரோ, தங்களுக்கு எதிரிகளுண்டாயினு ரெனக் கண்டு பொருளுமையுற்ற வஞ்சினையிலூக்கத்துணி ந்தார். அப்படியிருந்தும், “வாஸ்கோ தெ கூமா” தனக்கு வேண்டிய வர்த்தகப்பொருள்களை ஏராளமாய் வாக்கி யேற்றிக்கொண்டு மீண்டான். இதன்பின்னர்ப் பறங்கிக்காரர், அதுவேவழியாய் அடிக்கடி வரத்தொடக்கி இந்தியாவிலும் சில பட்டணங்களைச் சுயாதின்யப்படுத்தினார்.

பின்னர், 1505-ல் இந்திய பறங்கினாட்டுக் கதிபனுயிருந்த (Francisco D'Almeida) பிறங்கில்கோதல்மேதா என்பவன், மாலைதீவுகோக்கிச் சென்ற துலுக்கவர்த்தகக் கப்பல்களைத் தேடிச் சூறாடவரும்படி, தன்மனை (Lorenzo) லோறான்கோ என்பவனை யனுப்பினான். அப்படியே அவனும் புறப்பட்டுச் சிலாளாக யாத்திரைசெய்து போகவீல், காற்று எதிரிட்டு மோதினுமையால், காத்திராப்பிரகாரமாகக் கொழும்புக்கரையில் வந்ததைக்கொண். உடனே துறைகாவலர் அக்சமாசாரத்தைக் கடிதழுவமாகப் பராக்கி ரய்வாகுக்குச் செய்திவித்தார். அவ்வோலையாவது:—“*இலங்கையிற் செக்கோலோச்சி யாவரையும் நிதிவழி இரகவிக்கும் எங்கள் அண்ணலே! இன்று எங்கள்துறையில், அதிவெண்ணமலிந்தமும், அழகுமுடைய வோர் துறைஜாதியினர் வந்திரக்கியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் இரும்பி நூற்செய்த தொப்பியும் செருப்பு மணித்தவர்களாய் எப்போதும் ஒழியுவா விக்கொண்டே திரிகின்றார்கள். அவர்கள் உண்பது வெண்ணிறக் கற்கள்; பகுகுவடோ இரத்த யானம் ஒருமீலுக்கு இரண்டு மூன்று “இரிதி” பெற மான பொன் வெள்ளி னாணயக்களைக் கொடுத்து வாங்குவார்கள். அவாகள் வைத்திருக்கும் துப்பாக்கிகள் யுதாந்தர பருவத்தின்மேல் இடியிடப் பதுபோல் வெடித்து, தாரத்தேயுள்ள இருப்புமதிலையும் தக்கந்து நாசன் செய்யத்தக்க குண்டுகளைப் பொழிப்பவைகள். ஆதலால் இதனையிரக் கஞ்ச சலியல்தராய்த் தமது திருச்சமுகத்துக்கு எழுதன்மேயினாலும். இகைனம், தங்கள் பாதசேவைக்காரரான துறைகாவலர்—.” என்பதாம். [அவர்கள், தொப்பி பாதரகைகளை இரும்புஎன்று கருச்நம்பற்றிப்போலும். அது காட்டிமயக்கு. கல் இரத்தம் என்றது முறையே உரைட்டி, திராகூரகங்களை.]

*இலங்கையைப் பறங்கிக்காரர் “வெலேன்” என்ற சொல்லுவார்.

இதினையரசன்கேட்டுப் பிரமித்து, தன் மந்திரிகளையழைத்து, “இவ்வக்கியரோடு சமாதானப்படுதலா? யுத்தஞ்செய்தலா? எது யுக்தம்?” என்று கொவினன். அதற்குப்பலரும் பலவாறுபேச, ஈற்றில் சக்கரன் எண்பவன் எழுந்து, “அரசனே, மாண்போய் அவர்கள் சிலைமையை ஒற்றூடி முடிவு தெரிவித்தும் வரையில் பதகுதிரும்” என்றார். அதற்கு அரசனிலைச்சுந்து விடைதார, சக்கரனும் அரசனைவண்ணகிப் புறப்பட்டு மாறுவேடம்பூண்டு கொழும்புக்கேசி, அங்கே பறங்கிக்காரருடைய சிலையைச் சூதித்துணர் ந்து, அங்கிருந்தபடியே அரசனுக்கு, “இங்கிருணக்க சூரியன் யாம் ஜூக் கையமாதலே தகுதியன்றி, அவருடன் போர்முடின் பழுதுறம்” என்றார் திருமூகம்வரைங் தலைப்பிட்டு, பின்னர்ப் பறங்கிக்காரரை அவர்களுக்கால் தாண்டி, அரசனிடத்துக்கு இரண்டுதாறை யனுப்புமாற செய்தான். அங்கன மனுப்பப்பட்ட அதற்கைப்பராக்கிரமவாகு உபசரித்து, அவர்களிடம் தான்பெற்ற உபகாரங்களுக்குப் பிரதியுபகாரங்கள் பரிமாறி, ஓர் சமாதான உடன்படிக்கையும் மியற்றி யனுப்பினான்.

இதன்பின்னர்ப் பறங்கிக்காரர் இலக்கையை விட்டுப் புறப்பட்டு இங்கியாவுக்குப் போய், அங்கு சிகந்த கலகத்தால் பதின்மூன்று வருடம் வரையில் மீனாதிருத்தார். அப்பால் 1518-ல் (Lopez Suarez Alvarengo) லோப்பே கவாரே அஸ்வராங்கோ என்பவன், 16-கப்பல்கொண்ட சேஞ்சைனியக்களுடன், கோட்டை கட்டற்கு வேண்டிய சிற்பர்களையும் தன பாடக்களையும் கொண்டு கொழும்பை வந்தடைந்தான். அதைக்கண்ட தலைக்கருத்துக்குக் கேடு வந்ததென்றஞ்சிப் பராக்கிரமவாகுவத் தாண்டி, முன்செய்துகொடுத்த உடன்படிக்கைக்குமாறுப்ப் போர்தொடுக்குமாறுசெய்ய, அவனுமுடனேசென்று அவர்களுடன் பொருதவன் வில், அவர்க்குத் தோற்றேஷு, அவர்களுடைய யுத்தசாமர்த்தியத்திற்கும் துப்பாக்கி பீரக்கிகளுக்கு மன்னினவனுய், அவர்களுடன் மீண்டும் சமாதானம்புகுவான் விண்ணப்பஞ்செய்தான். அவர்களதற்கிசைய, அவர்களுடைய கேள்விப்படி பராக்கிரமவாகுவும், கறவாப்பட்டை, மாணிக்கம், தீவு மணி, யானை முதலிய பொருள்களை வருடக்தோறும் கப்பமாகச் செலுத்தித் திறையரசனாயிருங் தரசியற்றச் சம்மதித் தங்காறுசெய்துவாங்க. அதன்பின்பு பறங்கிக்காரர் கொழும்பிலே மண்ணினாலேர் கோட்டையைக் கட்டி, அப்பால் 1520-ல் புதுராஜுவங்கள் வந்தமாத்திரத்தில் அதினையிடி ததுக்கல்லாற்கட்டி முடித்தார்.

அவர்கள் சீரிவாரூர், அங்கே பராக்கிரமவாகு 22 வருட மரசியற்றி 1527-ல் மாண்டான். உடனே அவனுடைய கலோதரஞ்சிய (Sakala Rajah) குக்கலாஜன் எண்பவனைப் பிரஜூகனிற் பெரும்பாலார் முடிதரி

க்ருமாறு வேண்ட. அவன், அது நேரமையுடையவனுபிருக்கமையால், தன் விறும் விசேஷவரிமையுடைய கோதர பெறுவனிருக்க, தான் அரசனு வது சியாவவிரோத மென்றுவரத்து, அச்சனங்களைச் சமாதானமாக்கி அவர்களால் தன் கோதர கணைவரித்து, அவனுக்கு எ-ம் விஜயபாது என்றும் பட்டப்பெயருடன் முடிகுட்டிவைத்து ஆசிரிவதித்துப்போயினான். பின்பு சுவராஜுன் கண்ணியமும் அடக்கமுடையனால் தன் ஆயுணைக் கழித்தானென்க. இத்துணைத் தயாள்குணம் தற்காலத்து முண்டா! அரிது!! அரிது!!!

இதற்கிடையில், பறங்கிக்காரர் பலமான பலகோட்டைகளைக் கட்டிமுடித்துக்கொண்டு, கொடுக்கோலோச்சத் தொடங்கி, குறையாடல், குடிகளையிமித்தலாகிய துண்பங்களைச் செய்வாராயினான். இவர்களைப் போலும் கொடியரை இலக்கை முன் கண்டு கேட்டறியாதெனிலும் இமுக்குவராது.

என்னை! ஐரோப்பியருள் மற்றைநாட்டா ரெல்லாருட் தத்தம் மூலையில் கிடக்க, பறங்கிக்காரர் மாத்திரம் ஊக்கங்கொண்டு தேசுக்களைக் கண்டிடிக்கவேண்டுமென்ற தணிக்கூது, உயிரரடிப் பொருளையும் லட்சியம் ண்ணது, அதே இடையூறுகளையடைத்தும் கோர்வடையாதவராய், கடல்யாத்திறை செய்து பற்பலாடுகளை நவமாய்க் கண்டுபிடித்தலமையையும், அவர்கள் ஆக்காங்கும் பெற்ற சித்திகளையும், அத்தகையமுயற்சியால் அவர்கள் தங்கள் பறங்கிகாட்டுக்குத் தேடிக்கொண்ட ஈடில்லாத புகழையும் கேட்டுணர்த்த அவர்கள் பெருமையைப் பாராட்ட வேண்டியாங்கள், பின்னர் அவர்கள் இந்தியாவில் கடந்துகொண்ட இயல்பை கீளைக்குமாலில், சீ! இவர்களைப்போலும் கொடிய மறவரு முண்டோவென்று இகழ்த்துபேச தற்கிடனுகின்றது. முதலில் அவர்கள், வர்த்தகிரேஷ்டர் குருமார் கடற்கொள்ளிக்காரர் என்னும் முத்திரத்தினராய்த் தோற்றினார்கள். அவர்கள், தாங்கள் புறப்பட்டது சிகேகம் வர்த்தகம் மதம் என்னுமிவற்றின் விருத்தியின்பொருட்டே என்று காட்டிக்கொண்டார்கள். அங்கனமாகவும், அவர்களுடைய கூட்டத்தாரோ திக்குவிஜயங்கு செய்வான் புறப்பட்ட யுத்தலீர கும்தகுத்துவம் கூற்ற கேள்விக்கிடக்கும், சங்கியாசிகளுமாயிருந்தார். பின்னர் அவர்கள் இந்தியாவில் இடம்பெற்றவுடன், தம் சூபமத போதனைசெய்து தமது நோக்கத்திற்கு ஆரம்பஞ்செய்யவும், அது பயன்வெற்றபோது, “முதலையும் மூர்க்கனும் கொண்டதுவிடா” என்றபடி பிடிவாதக்காரராய் வைரக்கொண்டு வாளால் முடிவுகாணவும் தொடக்கினார். அப்பாலதுவே ஏதுவாக வரணிக்கிதாழிலுடன் வாட்படைத் தொழிலையும் ஈடத்தில் தார். இவ்வாறே அவர்கள் வர்த்தகசாலையெல்லாம் பின்பு இடாட்டைக்

எாக, அறநிலிருந்து துரோகயத்தமும் முறைபோன அரசும் புள்ள ராயினார். அங்களில் அவர்கள் நூலுக்கு வர்த்தகர்களுக்குச் செய்த கொடி மையைச் சொல்லவும் நாவேழுதே! அது “தாவுத் தல் முஜாகித்தீன்” என்ன ஆம் நாலிற் காணப்படும்.

ஆக்கு டத்தியவாறே இலங்கையிலும் அவர்கள் இடம்பெற்றவுடன் கொடிமபுரியத் தலைப்பட்டர்கள்.

இவ்வகைக் கொடிமம் காரணமாக விஜயபாகு கோபாதிக்கனுய், இருபதினாயிரம் பதாதிகளுடன் கொழும்புக்கரை வளைந்து, ஐந்துமாசம்வரையில் பறஞ்சிக்காரரை வெளிநாடவிடாது, யானைக்காட்டடை வளைந்து சிங்கக்கட்டம் போல் காவல்செய்தான். அக்காலத்தில், பஞ்சம் என்னுங் கொடியபாதன் பலகளுள்ளினப்புக்குப்பறஞ்சிக்காரருடைய சௌனியங்களை வருத்தா நிருந்தானேன், அப்போது இலங்கையில் தேசாதிபதியாயிருந்த (De Bretto) தேப்ருத்தோ என்பவன், சிங்களர் வந்து அரண்வளைந்த அக்கணத்திலேயே, சண்டமாருதத்தை யெதிர்த்த அம்சதூளினையைப்போல், அவர்களை ஊதிவிட்டிருப்பன். இச்சமயத்தில் இந்தியாவினின்றும் போக ஞாதிகள் ஓர் மரக்கலத்தில்வருதலும், “தெ பிரத்தோ” எம் பறஞ்சிக்கனும் பூரிப்பனத்து, உடனே வெளிப்பட்டு, இங்கனம் வருமென்றென்னுடைய குந்த சிங்களரை சின்றசின்றவிடகளில் தத்தம் ஆயுதாதிகளை யெடுத்து சேரமற்றவராய்விட்டு, சிலைக்கட்டு, முதுகிட்டோடச் செய்தார்.

இவ்வாறு தோற்றேடு விஜயபாகு, தனக்கு முதல்தாரத்தால் புவ ஜேகவாகு, இறைகபண்டாரன், மாயாதுன்னையென மூவர் புத்திரரிருக்கவும். நன் இளைய மனையாள் மகனுகிய *தேவராஜன்மேலன்புதுநன்டி அவனுக்குப் பட்டகட்ட நோக்கக்கொண்டான். இநதயறிந்த முதற்குருத்துக்குமார் கோபமுற்றுத் தந்தையைகெருக்க, அவன் அவர்களைக் கொல்ல வகைதேடினான். அதற்கால்கள் தப்பியோடி, ஓர் சேனையைச் சேர்த்துக்கொண்டு, கோட்டைக் காட்டடைச் சூறையாடி, அன்றிரவிலேயே தக்கையைக் கொல்வித்து, மற்றைநாளில், மூத்தவனுகிய புவனேங்கவாகு யட்டத்தரசனுகவும், பண்டாரலும் மாயாதுன்னையென்பவனும் முறையே தீ இறைகளட்டுக்கும் ||தொவாக்கத்துக்கும் குறுசிலமன்னராகவும் முடிதாரித்தார். இது சிக்குந்தது 1534-ல்.

*தேவராஜன்:—இவனை அம்லினாயமனையாளுமையை தமிழியென்றும் பிறக்கப்படு.

கி இறைகம் - பாணக்குறையாற்றக்குத் தென்பாலிலுள்ள ஓர் காடு.

||தோகாக்கம் - கொழும்புக்குக் கிழக்கேயுள்ள கோகு. அது மூன்றாவணன் கீழையைச் சிறைவைத்தவிட்டம் என்பர்.

இவ்வாறுவந்த (Bhuwanekabahu. VII) எம்புவனேகவாத சன்புந்திரி புத்திரனுகிய தரும்பாலனைத் தனக்குப்பின் அரசனுக்கவெண்ணி அவன் மேல் விக்க காதலுடையனு யிருந்தான். தீகளை மாயாதுண்ணை யென்பலூணர்ந்த, போருக் காயத்தமானு. உடனே புவனேகவாகுவும் பறங்கிக்காரராத் துணைக்கொண்டு பகுக மேற்சென்ற தீவாக்கத்தை வளைந்தான். அதுகண்ட மாயாதுண்ணை, அவர்களையெதிர்க்கப்போக்கத் வளி யற்றவனும், அவ்விடத்தை விட்டுப் பண்டாரனிடத்துக் கோடி, அவனைப் படைத்துணைகேட்க, அவன் அதற்கு இருந்தான்போலிசுசயாது நாளைப் பின்போட்டான்.

பின்னர்ப் புவனேகவாகு தன்விருப்பை விறைவேற்றவான் றஜினித்து, பறங்கிக்காரருடைய சாயத்தையே முற்றும் நாமனவனும், அப்பின்னை யைப்போலூமோர் விக்கிரகத்தைப் பொண்ணினாலும், அசந்கேர் முடியை வைமணிகளாலும் யியற்றவித்து, சாலப்பு ஆராட்சிசைம் கொடுத்துப் பேர்த் துக்காங்கட்டுக் கஞுப்பி, அங்கே அரசனுயிருந்த மூன்றாம்ஜான் என்பவனை, அப்பின்னைக்கு முடிகுட்டிய பாவனையாக, அவ்விக்கிரகத்துக்கு மருடாபிழேகம்பண்ணி யலுப்பாறு வேண்டினான். அவ்வாறு சென்றாட்டத்தை சாரணரை ஜான்வேங்தன் வெடிமுழுக்காபிய வரிஜ்சனாலுபசரித்து, ஒர் தினங்குறித்து, அஶ்தினாச்சில், விஸ்பான் கரத் தரமனையிலே, அகேகாட்டப்பரத்துடன் அவ்விக்கிரகத்துக்குச் சன்கையால் முடிகவித்து, (Dona Juan Dharmapala) தோன் ஜாவான் தரும்பாலன் என வாழ்த்தினான். இது சிகித்தது 1541-ல்.

இதற்கிடையில், மாயாதுண்ணை தண்சோதரனுகிய பண்டாரனைத் துணைக்கொண்டு புவனேகவாகுவோடு போர் தொடுத்தான். தொடுத்தும், புவனேகவாகுவுக்குப் பறங்கிக்காரர் துணைசெய்தமையால் வெல்லவிய வாது முதகிட்டோடினான். உடனே புவனேகவாகு தீவாக்கத்தை என்கு யூட்டி நாசங்கெய்தான். அப்பால் ஒர்கான், புவனேகவாகு பறங்கிப்பிரபுக்கள் சிவருடன் கலியாணியாற்றில் பக்தயந்துக்கு ஒடம்விட்டு விளையாடி கொண்டிருக்கவையில், பறங்கிக்காரர மெனுவனும் சடப்பட்ட துப்பாக்கிகளுண்டு தற்செயலாய்ப் பாயப்பெற்று உயிர் துறந்தான. [கலியாணியாறு-கழனிகங்கை.]

இவனிப்படி 8 வருட மரசியற்றி யிறக்குபோக, 1542-ல், தரும்பாலன் பறங்கிக்காரரால் முடிகுட்டப்பட்டான். உடனே அவனும் அகேக மிரபுக்களும் சிறிஸ்துமதப் பிரவேசங்குசெய்தார். அங்கை மன்னசெய்தது,

பறங்கிக்காரரைத் தண்வசப் படுத்திக்கொள்ளற் பொருட்டண்றிப் பத்திகாரணமாகவன்றென இலங்கை இதிகாசக்கிரவர்த்தியாகிய “தன்னன்று” பண்டிதர்க்குறிக்கின்றார். அது வீற்க, இவர்களன்றி, இன்னும் அரோசு குடி களானவர்களும் பூச்சியதையாதிய வோரொரு காரியத்தைவிரும்பிக் கிற ஸ்தமதாலும்சாரிகளாயினார். அப்பால், கோட்டைக்காட்டிலிருந்த பொத்தகுருமாரெல்லோரும் அங்குச்சன்றும் துரத்தப்பட்டார்.

அப்பால் 1544-ம் வருடமாலில், வச்சிரகாயம் பெற்றவரென்ப போற்றப்படவராகிய (Xavier) சவேரியார் உடைய சீடரது போதனையாலும், அச்சமயத்தில் பறங்கிக்காரருடைய கல்பிடியே காரணமாக எழுந்த அச்சத்தாலும் அரோகர் மன்னுரிலே உரோபான் சஷ்டோலிக்க கிறிஸ்தவராயினார்கள். அக்கானி வங்காட்டையு மூடலூண்டுவந்த யாழிப்பாணத்தரசன் திடபத்தியுடைய சைவமயியா யிருந்தமையால், அக்கிறிஸ்தவர்களில் 600 பேரைக் கழுவிலேத்திரிக் கொலைசெய்தான். அன்றியும் அன்று முதல் அத்திலிருந்துக் கிறிஸ்தகுருமார் எவரும் போகலாகதூன் ஆஞ்ஞாபித்தான். ஆஞ்ஞாபித்து மென்னை அவன் சேட்டகுமாரனே கிறிஸ்தயத்தனுயினான். அதுகண்டு அரசன் சினங்கு அப் புத்திரலுயர்க்கும் கூற்றுவனுளைன். பின்னர் அவன் சகோதரியும் அம்மதத்திற் பிரவேசித்தான். அப்பால் தன்மகனையும் இறந்த ராஜகுமாரனுக்குத் தம்பியாயுள்ள தன்மருகனையும் அம்மதப்படுத்தி, அரசன் கொல்லான் என்ற அச்சங்காரணமாகச் சிறிதுகாலம் மறைந்தொழுகி, பின் அவர்களைக் கோலவுக்கனுப்பினான்.

அப்பால் யாழிப்பாணத்தரசன் கிறிஸ்தயர்க்கத்துக்குப் பெரும் விரோதியாய் இடையூறு செய்தவருடைச் சவேரியார்கள், பறங்கிக்காரருக்கு அபியோகங்குசெய்கார். அதனை அவ்வரசன் அறிச்தமாத்திரத்தில் அச்சமூற்று, சவேரியாரை யதிமரியாதையோ டுபசரித்து, அவரை வணக்கித்தாலும் கிறிஸ்தவனுயினான். பின்பு அவ்வரசன், தன் இராச்சியத்துக்குவேண்டிய சுகாயக்களையெல்லாம் சவேரியாரால் பறங்கிக்காரரிடம் பெற்றான்.

இதுசீற்க அங்கே (Maya Dunnai) மாயாதுஜனை, தருமபாலனுக்கு மாரூயிப்படையெடுத்து, அவன் காட்டுட்புகுந்து கலகஞ்செப்பது, சிறிதுசிறிதாய் மத்தியமாகாணக்களைனாத்தையும் தன்னடிப்புத்தினான். அப்பால் 1563-ல் கோட்டைக்காட்டையும் வளைந்து, அரசனுக்கா யெதிர்த்து வக்க பறங்கிக்காரருடன் போர்முட்டி, அவர்களி வகேகரை எம்புரஞ்சேர்ந்துக் கோட்டையை நன்றாய்க் காவல்செய்து விண்ணான். அப்போது

யறங்கிச்சேனுபதி, விழிப்புற்று, “இனி நாமோ வெளிப்படுதலரிது. போச ஸப்பொருள்களும் போதாமல்முட்டிறப்போகின்றன. ஆதலால், இங்குவிலு ந்த பினாக்களையெல்லா மெடுத்துவர்த்திக் கருவாடாக்குவாம்” என்று தன் ஆட்களுக்குக் கட்டளீயிட்ட டல்வாறு செய்வித்துச் சமயத்தோடு சமயமாய்த் தன் வயிற்றப்பாட்டிக்கும் மூன்றே ஜாக்கிரகத பண்ணிக்கொண்டானும். பின்பு பறங்கிக்காரர் அக்கோட்டடையை மாயாதுண்ணிக்குக் கூட யளித்துவிட்டுக் கொழும்புக்கேள்ளும்.

இதன்பின்பு, தருமாலன் அவ்விடத்தைவிட்டுக் கொழும்புக்கேகி, தன் காடுகளையெல்லாம் பிறர் ஆக்காங்கும் கட்டியாளவிட்டி, அங்கிருந்து வெற்றரசுபுரிந்தான். அப்போது அவனுக்கூண கொழும்பு மதிலைத்தாண்டி அப்பால் ஒரு சிறிதும் சென்றதில்லையென * இராஜாவிலியன்னு மிகு காசங்கறும். இவன், எப்போதும், தன்முயற்சி சிறிதுமின்றிப் பறங்கிக்காரருடைய வலியிலேயே தங்கிச்சுறவுன்.

“அஞ்சாஸமை மீகை யறிஞுக்க மிக்கான்கு
மெஞ்சாஸமை வேக்தற் கியல்பு.”

என ஆண்றேர் குறினராகவும், இவனையோர் பேடியெனலாம்.

2. அதிகாரம்.

[இராஜாசிங்கன் அரசனானதமுகல்; கரையோநாடுகள்
பறங்கிக்காரர்களைப்பட்டதுபரியந்தம்.]

இப்படி மாயாதுண்ணை தொவாக்கத்திலிருந்து சிவகால மரசசெய்து 1581-ல் இறக்க, அவன் மகன் (Raja Singha) இராஜசிங்கன் அரசனானான். அவன், தன் இளைமய்ப்பிராயத்திலேயே, தென்னாடுகளில் தன் தாநைக்குப் பணவராயிருந்த சில சிற்றகசர்க்குமானும், ஒரு சேனையைச் சேர்த்துக்கொண்டு, அவருடன் ஆண்கிங்கம்போன்று அதில்ரூபராக்கிரமத்துடன் எதுர்த்து அஞ்சாது யுத்தஞ்செய்தமையால், அவனுக்கு இராஜாசிங்கன் என்னும் பட்டப்பெயர் கிடைப்பதாயிற்று என்பர்.

இவன் அரசனானான், பறங்கிக்காரர், “தொவாக்கத்தைக் கைப்பற்ற ந்து இதுதான் ஏற்ற சமயம்” என்றெண்ணி, ஒரு பெருஞ்சேனையை அவ்விடத்துக்குப் போக்கினார். அப்போது இராஜாசிங்கன் ஓர் பெருஞ்சேனையைப் பேசுத்துக்கொண்டு போக்காளத்தையனுகி, அங்கே தன் சேனையை ஈரணியாகவருத்து, ஒரணியைப் பின்னேசிறந்தி, மற்றே ரணிபுடன் பற

* இராஜாஆவலி = அரசர்வரிசுச.

க்கிள் சேலோக்கு முன்சென்ற அவட்டன் யுத்தஞ்செய்யுள்ளவில், பின் னேசன்ற சேநுவீர், பறங்கிச் சேலோஸயப்பின்புறமாய்வந்து தாக்க, பறங்கிச் சேலோ இருசரங்களுக்கு மிடையிலகப்பட்ட முழுபோலாயின. ஆப்படி யிருக்கிறத்தாரும் முனைந்தெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தபோது, இராஜின் கண் ஓர்புவிமேற்கொண்டு உக்கிர வீரசத்தியோடு சிங்காதஞ்செய்து இடசாரி வலசாரியாய்ப் பாய்ந்துபாய்த்து, பறங்கிகளில் 1700-பேர் வரை யில் கண்டதுண்டாய்ச் சங்கரித்து யுத்தகளுமெங்கும் பிணக்காடாக்கி னுன். இரக்கவெள்ளபோ, யுத்தகளத்திலிடம்பெருது தேங்கி, மாருயோ டிப் புறத்தேபாய்த் தொடக்கிறது. இக் கொடிய யுத்தத்தில், பறங்கிகள், தம்வியெல்லாம் முற்றக்குதற்கு முறிக்கோட, இராஜின்கண் கோட்டைக் காட்டைக் கவர்த்து அதற்குக் காவல்செய்து விட்டு, அப்பால் கொழும்புக் கேடு அவ் வரணையும் வளைக்கத் தலைப்பட்டான். அப்போது நடுநாடுகளில் ஓர்கலக்குமுன்டாக், டட்டேனே கொழும்பைக் கைவாகிழ்த்துவிட்டு உன்னட்டைக் காக்குமாறு விரைந்து சென்று, அங்கே கலகஞ்செய்த பகைவரை யெல்லா மெதிர்த்து முதுகிடச்செய்தான். இதன் பின்னர் இராஜின்கண், தனக்கிடர் செய்யத்தக்க இராஜ வழிசத் தொவ்வொருவரையும் தேடித் தேடி, யாவரையுக் கருவறுத்தான். அப்பால் கண்டியரசனையும் அவன் மனைமக்களோடு அந்கலரவிட்டோடுமாறுசெய்து, அங்நட்டையும் தன் அடிப்படித்தினுன். அங்கனம் ஒயித்தோடிய கண்டியரசன் மன்னுரிலே பறங்கிக்காரரைச் சரணடைந்து, அவர்கேள்விப்படி தன்குமிப்பத்தோடு கிறிஸ்தவுகித் “தொன்பியிப்பு” என்ற பெயரையும் வகித்தங்கிருந்து சின் னுளி விரக்க, அவன் புத்திரி “தொன்னுகாதரினு” என்பவன் அப் பறங்கிக்காரரிடத்திலிருந்து வளர்க்காதான்.

இதற்கிடையில் இராஜின்கண் தன் பெளத்தமத்தை விட்டுச் சைவ சமய மாயினுன். ஆகி, ஜவிசாவெல்லை என்னுமிடத்தில் ஓர் மகாலக்கார மான சிவாலய மொன்றைக் கட்டி முடித்து, பெளத்த குருமாருக்குப் பல இடர்செய்து, அவர்கள் மதநுல்களை யெல்லாம் தேடித் தேடிக் கண்ட கண்ட விடக்களில் அக்கிளியலிட்டு காசமாக்கினுன். * திருவடி மலையை யும் புத்தருடைய வாதைத்தினின்று நீக்கிச் சைவாசாரியருடைய விசாரகத்தில் வைத்தான். அப்பால் 1586-ல் இராஜின்கண் வயேநிக்குனியும் சைவரியம்விடாது, மீண்டும் கொழும்பைப் பிடிக்க முயன்று, ஜம்பதினுயிரம் யுத்தவீரரையும், அத்தனை சிற்றுள்களையும், ஈராயிரத்தின் மேற்பட்ட

* இதனை ஆரியர், ஸ்ரீபாதம், சுபகுடம், தேவகுடம், சமந்தகுடம் என்னும் பெயர்களாலும், சிங்களர், சமாக்ஷையென்றும், துஜகர் ஆதமலையென்றும் வழங்குவார்.

யானைகளையும், என்னிறந்த பொதியெருதுகளையும் கூட்டிக்கொண்டு கொழுப்பரைணவளைக்கான். இவ்வளவில்லீட்டான்? இல்லை. ஒர்பெரிய கப்பற் சேனையையுமன்றே. சேர்த்துக் கடல்மேல்சின்ற பறஞ்சிக்கப்பற்கூட்டத்துக்கு மாருய்விட்டான். இவ்வாறுவளைக்க இராஜ்சிங்கன் அக் கோட்டையை வழியடைத்துக் காந்து சின்றபோது, “வாழுமிக்குத்தானீன்ற காய்ச்சுற்றம்” என்றபடி அவன் வமிச்த்தவரே அவனுக்குப் பணக்வராயினார்—முன் அவனுக்குஞ்சி யோழிப் பறஞ்சிகளிடத்தில் சரண்புக்கிருந்த தொன்ஜான் என்னும் பெயர் பூண்ட கோணப்பு பண்டாரனென்பவன், கொழுப்பில்சின்றம் வேறுவழிபாய்ச் சில பிரதாளிகளைத் துணைக்கொண்டு சிதாவாக்கத்துக்கோடி அவ்வரணை வளைக்கான். மற்றொருவழியாய்ப் பறஞ்சிக்காரர் சிலபடைகளையெழுப்பிவிட்டுத் தென்னுடைகளுக்குப்போய்ச் சூறநயாடும்படிசெய்தார். அங்கனாஞ்சிசென்ற பறஞ்சிக்கீரர் ஐவிசாவெல்லையிலிருந்த கோயிலைத்தகர்த்து, அதனுள் இருந்த விக்கிரகத்தைப் பங்கப்படுத்தினது மன்றி, அக் கோயிலிலூள் கோவந்தயும் செய்தார். இதனால், இராஜ்சிங்கன், தான் டி மாசமாகக் கைப்பற்றி சின்ற கோட்டையை விகிததுப் பின்வாக்கித் தன்னாடிகளைக் காக்கப் போயினான். அவனைக்கண்ட கோணப்பு பண்டாரன் மெல்லமெல்லப் பின்னாங்கச் செல்லுக்கோறு மெகிர்ப்பட்ட சிற்றார்களைச் சூறநயாடிக் கொண்டு சிலவருடங்களில் மீண்டான்.

இதற்கிடையில் பறஞ்சிக்காரர்பாடு சுற்றே சயப்படக்கொட்டக்கிறது. முதலில் ஐவிசாவெல்லையையும் சுத்த கோரோயையும் பிடித்துப் பின்னர்க்கண்டிணையையும்கவர்க்கார். உடனே அங்கருக்கரசனாக தொன்பிலிப்பு என்னுமோர் இராஜ்குமாரனை யேற்படுத்தினார். அது, தொன்ஜானுக்குப் பெரியதோர் கோபத்தைப் பறஞ்சிகள் மேலெலமூப்பிவிட, அவன் உடனே கண்டிக்கேகி, அங்கே மறைக்கிறான். சமயம்பார்த்து, நஞ்சிட்டிப் பிலிப்புவைக் கொன்று, பறஞ்சிகளையும் மேற்கொண்டான்.

பின்னரு மேர்முறை இராஜ்சிங்கன் தன் அதிவிருத்தப்பிராயத்தில் போருக்கெழு நேர்க்கதறு. தொன்ஜான் கடிகளுக்கு மலைவழியில் யுத்தசன் னாத்தனுய்த் தன்கேளையோவிர, இராஜ்சிங்கன் சேனைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு எதிர்த்து அமர்தொடுத்த அளவில், இராஜ்சிங்கனுடைய சைனியம் சிறிதுநேரங்களில்காது யுத்தஞ்செய்தும் ஈற்றில் ஆற்றுது பின்வாங்க, ஜான் தன்சேனையைத் தூண்டி மாற்றுன் சேனைமேல்விபித்து ஆட்டுக்கூட்டத்தில் புலிகள் விழுந்தவாறு வீரரைச் சாய்த்துச்சாய்த்துப் போர்க்களமெங்கும் பின்காடாக்கி விட்டான். அவ்வேளையில் சூரியனும் இராஜ்சிங்கன் தோற்படுத்தான்கூடியாதன் போன்று மேலைக் கடற்புறஞ்சு செ

வல, இராஜபீட்கள் தன் கிழக்கண்ணை மலரவிழித்து, யுத்தகளாத்தில்மடி ந்து சாய்ந்துகிடக்கும் யுத்தவீரரையும், அணியணியாய்ப் பின்னிட்டோடும் செனுவீரரையும், சத்திரங்களால் ஊறுபட்டுக் குருகிக்கும் தன் காலையும் கண்டுகலங்கி, “அந்தோ! முடிவுகள்கும் வர்த்தன்னை அடுத்ததோ! இற்றைநாள் எனக் கமங்கலநாளாயினதோ! என்னுடப் பதின்னூர் வருடங்களாலும் எனக்கு மாரூய்த் தலைகிட்டிய அரசன் யாவன்! இன்றே என்மாற் ரூன் என்னிலும் வலியனுணுன். என்வியோ வயசாற்குன்றியது. பின்யான் செய்யக்கிடப்பதெண்ணை” என்ற வரயிட்டுப் பிரலாபித்துப் பின்னிட்டான். அப்பால் அவன் தன்காலிற்பெற்ற காயத்தை மருஷ்திட்டாற் றின் மாண்பங்கமாமெனக் கருதி, அங்காயத்தோடிருக்கே சின்னுளில் தன் பரிசாரர்கராலிறந்தான்.

இது சிகித்தது 1592-ல், இவனிறந்தபோது வயச 120 என்பர் பறஞ்சிக்காரர்.

இவனிறத்தலும், அவனுக்குப் பலைவனுயிருந்த Don Jhon Wimala Dharma தோன்ஜான் என்பவன் வீமலத்துமான் என்னும் பட்டப்பெயரூடன் அரசனுயினுன். உடனே அவன், நான்சார்ந்த கிறிஸ்தமத்தை விட்டு, மீண்டும் பென்தனுகி முன்னே 1560-ம் ஆண்டாவில் பறங்கிக் காரரால் அபகரித்துக்கொண்டுபோய் நாசனுக்கெய்யப்பட்ட பென்தத்தை த்தைப்போலும் மோர் போலித்தசனமொன் றியற்றவித்து, அதைத்தான் சுப்பிரகாமத்தில் சேமிக்கப்பட்டிருக்கக் கண்டெடுத்ததுபோல் சிங்களருக்கு ஏற்றது, அத்தசனந்தை யுடையவனே இலங்காபதியென்ற அவர்கள் கொள்கைப்படி அவர்களால் தன்னை யரசனுக் கூதிப்பித்தான்.

இது பறங்கிக்காரருக்குப் பெருக்கோபத்தை யுண்டாக்கியதேயாய் னும், அவர்களப்போது அவனை யெதிர்க்கும் திறனற்றவராயிருந்தார். அப்படியிருக்கையில் பறங்கித் தளர்த்துக்கொண்டுவன் மலாக்காவிலிருந்து கோவைக்குப் புறப்பட்டுக் கொழும்பு மார்க்கமாகவாது அங்கு நங்காற்பாய்க்கி இறக்கியபோது, இச்சமாசாரங்கள் அவன் காதுக் கெட்டின. அவன் பின்னர்க் கோவைக் கேடியபோது, நான் கேள்விப்பட்டவைகளைத் தேசாதிபதிக்குரைக்க, தேசாதிபதியும், உடனே, அவனையே தலைவனாக கிடேயகி த்து, ஒர்பெருந்தேனியுடன் போகுமாறு சொன்னான். அவன் அவ்வாறு போக ஆயத்தமானபோது தேசாதிபதி அவனையழைத்து. நீ இலங்கையை வெற்றிகொண்டுக்கால், மன்னுரை விருப்பவளாகிய கண்டியரசன் புத்திரி தொன்னுகாதளினுவுக்கு சியாய்ப்படி பட்டங்கட்டிவைத்து மீளுகியென்று அனுமதி கொடுத்தனுப்பினான்.

இச்சங்கேதத்தைத் தலைமேற்கொண்டு இலங்கையையடைக்க (Pedro Lopez de Souza) பேதுநுலேப்பன்துகை யென்னு மத்தளர்த்

தன், மன்னூக்கேகி அங்கே கோட்டையிலிருந்த தொண்ணாதரினுடைய க்கண்டு, அவளீச் சேஞ்சாயகமாகவைத்து, அவளீச்குழந்து அச்சேனை யும், அவருடைய செல்விக்கைபற்றி அகேகின்களாகும், புறஞ்செல்ல, யா வரையு நடத்திக்கொண்டு கண்டிக்குச் சென்றான். செல்லுமானில், வெல்லனீக்கணவாயில், யுகாந்தகாலத்து மேற்கூழுக்கேளோ, கடலொலியோ வெனப் பிரமிக்குமாறு நாற்றிசையினின்றும் விமலதருமங்பக்கத்துச் சேளைகளுடைய எக்காளமும் ரணபேரியும் கலக்கொலிக்கக் கேட்டுத் தளக்கர்த்தன் சிறிதுநாரங் செல்லாமூண்டனே, சரங்களும் குண்டுகளும் வல்லயங்களும் சேளைமேகம்போற் சொரிய, அச் சேனைபுழுக்கமயு மதியோடு நாசப்படித் திரும், தொண்ணாதரினு திக்கற்றவளாய் விமலதருமான் வகவசப்பட்டாள். உடனே விமலதருமதும் அவளை வதுவைசெய்து கொண்டான். இது சீத மூந்தது 1593-ம் வருடம் அளவில். இதனைக் கோவையிலிருந்தபடி கேள் வியற்ற பறங்கித் தேசாதிபதி, அதற்கு வைரஞ்சாதிக்க வெண்ணி, மறு ஒர் உயிரை மசகம்போல் கீள்க்கத்துக் கொடுமைபுரிவதில் தன்னையன்றி உலகில் இனையில்லாத ஓர்கொடிய பறங்கிக்காரனை ஓர் சேஞ்சையோடும் 1594-ல் இலக்கைக்கு அனுப்பினான். அவன் கண்டிநாட்டில் செய்த தீவை கன் சொல்லுக்கரத்தவல்ல. என்னை! அவன் வீசிகள்தோறும் புகுஞ்சு அனேகரை அசியாயமாப்க கொலிவெசய்வன். ஸ்திரிகளைக் கைப்பிடித்தி முந்து அவர்கள் ஈக்குழந்தைகளைத் திரிகைகளிலிட்டு அவர்கள் கைகளால் நிரிக்கக்கூடிய கைப்பிடிப்பு, அவர்களையுன்ற சிரகைக்கொய்த்துகொல்லுவன். கல்லை * குலத்துப் பிள்ளைகளைக்காணின், “கல்லே!” என்னும் மொழி பறக்கிப்பாறுவதில் சேவல் என்றாற்றத்தங்கொள்ளலால், பரிசுகிறது, அக்குழந்தைகளை ஈட்டிதுதியில் குத்தி உயர்த்தி, “இவ்விளாஞ் சேவல்கள் கூவுக்கிற கைமணையப்பாருங்கள்” எனக்கூவியார்ப்பரித்துக் கொல்லுமாறு தன் சேஞ்சையிருக்காஞ்சனுக்கைய்து, அவ்வாறு அவர்களால் எண்ணில் குழந்தைகளைக் கொல்வித்துக் களிப்பன். இவையன்றியும், மல்லைனைப்பால்வத்துக்குச் சமீபத்தே அகேகின்களைர ஆற்றில் தன்னி, அதிலீருக்கும் முதலைகளுக்கிணையாக்குவன். [இது ஒருநாளன்று பலாளாக நடந்தமையால் முதலைகளனவ்வாம் சீழ்க்கையுதங்கால் தன்னீர்மேல் மிதிந்து வாய்த்திறக்கவும் பழசியிருக்கன்.] ஆங்காகுஞ் சென்று பட்டணக்களை ஏரியூட்டுவன். ஆசிரமாடுகளை வெருட்டிவிடுவன். பழக்கரு விருங்குகளைச் சாய்த்து விடுவன். குடுக்களைப்பிடித்துச் சிறைப்படுத்துவன். ஆய்க்களையிடிப்பன். அங்கோ! இவ்வூ மிவன்சேனைகளு மிவ்வாறுசெய்த கொடுமை பெரிது பெரிது! மிகப்பெரிது!

* கல்லை - சாவியர்.

இதற்கிடையில், விமலதருமன், தக்க உபாயந்தேடிக் கண்டாட்டினி ன்று மவளைக் கண்டியாய் வெருவி யோட்டசெய்தான்.

அவளிங்கே யிவ்வாறு கலகஞ்செய்து கொண்டிருக்கியில் அக்கே நாமாத்திரையில் இலக்காப்தியாய்க் கொழும்பிலி நூந் தொன்றுவன் தரு மபாலன் தன் பேராவிறுந்த ராடுகளையெல்லாம் புந்திக்காரருக்குக் கூற விரித்துவிட்டு, 1581-ம் ஈ மேஜீத்தில் பரலோகவாசியானுண், இவன் அரசனுயிருந்தகாலம் 39 வருடம்.

வீருசவிடம் பிடிக்கக் கொஞ்சவிடக்கேட்கும் வஞ்செஞ்சராகிய இப் பறங்கிகள் சிரிஸ்வாருக், இச்சமயத்தில் ஜூரோப்பாடேயத்திலுள்ள மற்றோர் நாட்டினின்றும் இவங்கைக்குவக்க வேறேர் சாதிவர்த்தகரைப்பற்றிச் சொல்லுதும்;—ஜூரோப்பாவிலே, பறங்கினாட்டுக்கு உக்தரதிகையிலே, இக்கீ வாக்துக்குச் சமீபத்தே, ஒவ்வாந்துள்ள ஓர் சியுநாடுள்ளது. அக்காட்டிலுள்ளார் அநியுப்பும் வர்த்தகப்பிரிவமும் கூபமதாபிரானமும் முடியவர்கள். அவர்கள் சிலர் 1590 ன்மேல், தமது நாட்டிமலைக்கு வேண்டிய எலாதிகள் கொள்ளுமாறு சில கப்பல்களோடும் பறங்கினாட்டுக்குப் போயினார். அப் போது அங்காட்டரான் அவ்வெலாங்காரது முபற்சியிற் பொருளமையுற்ற வரும், அவர்களிடத்தில் யாதொருபொருளும் கொள்ளலும் விற்றலும் கா வெனத் தன் நாட்டார்க் காஞ்சுநாயித்தான். அதனால் ஒவ்வாந்தர் அபிஃமான மும் கொபமுமுற்றவராய்த் தமது நாட்டுக்கு மீண்டு, ஒருவருடக்குத்துக்கி டையில், கீழூத்தேய வர்த்தகத்துக்கென்று ஒர் வர்த்தகக்கூட்டத்தை ஏற்படுத்தி, 1595-ல் கப்பற்குழாமொன்றைப் பிரயாணப்படுத்தினார். அக்கப் பல்கள் நன்மம்பிக்கை முன்னையத் தாண்டிச் சாவகத்தீவு முதலிய தீவு களையும் கிடைவையும்கூட்டு எலாதிகள் மாற்றி மீறுவாயின. இவ்வாறு சிலாளர் நடந்தபின்னர், (Spilbergen) ஸ்பில்பேர்ஜன் என்னு மோர் கப் பற்சேனுபதியுடன் மூன்றுக்கப்பல்கள் இவங்கைக் கணுப்பிப்பட்டன. அவைகள் சித்தாயாத்திரையாய் 1602-ல் மட்டக்களப்பைவக்கணட்டதன். உடனே அச் சேனாபதி கறைப்பட்டுக் கண்டிமையாக்கிச் சென்று, அக்கே தன்வரவை அரசனுக்கறிவித்தான். அவளை விமலதருமலும் தக்கமரியா ஸதயோடும் மிக்க ஆகரத்தோடும் உபசரித்து விருந்திட்டு உறவாடி அவன் விரும்பியவாறெல்லாம் செய்துகொள்ளுமாறு அதுமதிகொடுக்க, அதிபதி யும் மகிழ்து கறவாப்பட்டை மின்கு முதலிய ஏற்றிக்கொண்டு மீண்டான்.

இதன்பின்னர் 1603-ல், மற்றொரு ஒவ்வாந்தவர்த்தகக்குழாம் (Sebald de weerd) கீபால்தேவீரத்து என்னு மோர் கப்பற் றளகருத்தனே டும் வந்து அந்துறையிலேயேயடைய, விமலதருமராஜன் அவளையெதிர்

கொன்று மாறு துறைப்புறஞ்சென்றான். அப்போது தலைவரியாமல் மது மயக்கெய்திக்கிட்டத் அந்தனகர்த்தன் சிறிதும் மரியாலையின்றி யேதுமா ரூப் கடக்க, அதனை அரசன் குறிக்கொண்டு, தன்னாச் சூழ்ச்சுத்துறிச்சுற பரி வாரங்களை கோக்கி, “இச் சூழ்ச் செனப் பாக்கியுட்க” சென்றஞ்சுபிக்கு, அவர்களும்வாரே அவசைப் பிடித்துக்கட்டுபூயன்றூர். அதனால் பெரிய தன்றுநூக்குண்டாகிக் கொடிய அமராய்முடிய, தனகர்த்தலும் அவன் பகுத்தாரில் ஜப்பானின்மரும் கொலையுண்டிறந்தார். பின்னர் விலங்கும் அக் கய்ம்குழாத்து இரண்டாம் அதிபதிக்கு ஓர்சிறியகடித்தலைப் பறஞ் கிப்பாலைத்தில் வரைந்துவிகித்தான். அதாவது:—“கட்குடியன் தப்பாது கேடுறவன். கடவுளோ தீதியுடையவர். இனி உங்களுக்குச் சமாதானம் ஒண்டுமேல் சமாதானத்துக்கும், அஃதினிறிப் போரேயாயின் போருக்கும் எத்தனப்படுக” என்பதாம். இதேனைக்கண்ட அதிபதி அஞ்சிச் சமாதா னாமாகித் தன் கோக்கத்தை அங்கேரத்துக்குத் தக்கவாறு முடித்துக்கொண்டு தன்னுர்க்குமீண்டான்.

இப்படி விலங்குமன் வீரபாக்கிரமத்துடன் 12 கருடமரக்ஷைய்து, 1604-ல் இந்தான். அப்போது, அவனுக்குக் காதரினால்பற்றப்புத்திரரா கிய விசயாலன், குமாரசிங்கன் என்னுமிருவரும் அதிபாலியராயிருக்க மையால், முடிதரித்தற்கு அபக்குவிக்காயிருந்தார். அப்போது, ஊலவநர் ட்ராசனுக்கும், விலங்குமராஜன் தம்பியும் திருவுடிமலையிலிருந்த குருவு மாகிய ஒருவனுக்குமிடையே, அப்பிள்ளைகளுடைய சம்ரக்குண்டிகாரகத்தின் பொருட்டி வழக்குண்டாக, குரு, ஊலவரசனைக்கொன்று, காதரினாலவ மணமுடித்து, (Senerat) சேனரதன் என்னும் பட்டப்பெயருடன் அரசனியினுண்டு.

அவனரசியற்றிவருவதையில், 1612-ல், ஒல்லாஞ்சால் அனுப்பப்பட்ட (Marcellus de Boschouder) மாரிசெல்லியு தேபாஸ்தூர் என்பவன் தூதனுயக்கண்டிக்குவந்தான். அவசை அரசன் உபசரித்து ஒருடன்படி க்கைபண்ணிக்கொண்டு, கொட்டியாரத்தில் ஓர் கோட்டையைக்கட்டிக்கொள்ள அதுமதிகொடுத்தான். அவ்வாறே ஒல்லாஞ்சர் அக்கோட்டையைக் கட்டிமுடித்தலும், பறஞ்சிள் வெகுண்டு, (Simon Corea) கீமோன்கோநி யா வென்னும் படைத்தலைவனும் ஓர் சேனையையழுப்பினார். அவன் அக்கோட்டையைவளைங்கு, உள்ளிருந்தோலையெல்லாம் வாஞ்சிகிரயாக்கி மீண்டான். அதேனையறிந்த செனரதன் சிறிதுங் தாழ்க்காது பக்காதிக் கெவண்ணி, அத்துட்டர் தமது நாடுபோய்ச்சேராமுன், ஜயாயிரம் யுச்ச வீரருள்ள வோர் சேனையையழுப்பி, அவர்களுக்குத்தக்க தண்டம்புரியித் தான்.

இதற்கிடையில் காதரினாவுடைய சேட்புத்திரன் அவமி நுத்தாய் உயிர்துறந்தான். அப்போது காதரினா, தன் மகனைச் செனரதன் நஞ்சுட்டிக் கொண்றிருப்பன் எனச் சங்கைப்பற்று, மன்கவலையே பின்னிபாய்ச் சிலாள் விலிறந்தான். அவன் மரணிக்கும்போது, பாஸ்குதனரயும் ஊனவயரசையையும் வரித்து அவர்களிடத்தில் மற்றைய பிள்ளைகளைக் கையழையாய் ஒப்பி தநான். இது சிகித்தது ரெப்பும் ரூபு ஜூலைம் 20 மீல்.

அடுத்த 1617-ல், பறங்கிகள், கண்டியில்லூர் “கிரோமான்சுத்தோலிக்க” தேவாலயமும், குருமாருக்காக ஓர் தவச்சர்வைபும் கட்டுதற்குச் செனரதனிடம் அதுமதிகேட்க, அரசன் அதற்குட்படாதுமறுத்தான்.

அப்பால், 1615-ல், செனரதன் பறங்கிகளை இலங்கையினின்றும் அகற்றிவிட விரும்பி, பாஸ்குதனர் ஒல்லாந்துக்கனுப்பி, அவ்வொல்லாந்தரிடம் படைத் துணைகேட்பித்தான். அகற் கொல்லாந்தர் மறங்க, உடனே பாஸ்குதர் “தென்மார்க்கு” காட்டுக்கேடு, அங்கே செனரதன்பேரால் ஒருடன் படிக்கை பண்ணிக்கொடித்து, தேனியர்வஸரச் சேனையாகச் சேர்த்துக் கொண்டு, தானே அதிபதியாகி, இலங்கையை நாடி மீண்டும் ஒரும்வழியில், இறந்தான். பின்னர்க் கெனரதன் அக்தேனியரை அக்கிரிக்க அனுசித அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளாது விடித்தான்.

கதிக்குனமாக, அங்கே பறங்கிக்காரர், 1591-ல், யாழ்ப்பாணத்தை வெற்றிகொண்டு, பின், அதையாளும்படி அவ்வூரரிசலூாக்கே திறநக்காகவிடுத்து, பின்னர்ப் பேரவாவென்னும் பேய்வாய்ப்பட்டு, அவ்வரசன்மேல் விசாவசகாதகம் எனப் பொய்க்குற்றமொன்று பாரித்து, அவனைத் துரத்திவிட்டு, அவ்வூரைத் தம்முரக்குடன் கட்டியாண்டார். அப்போது அங்கே 1624-ல் ஓர் கோட்டையைக்கட்டத்தொடங்கி, 1632-ல் முடித்தார்.

இவ்வாறுபெற்ற அட்சோட்டை அவர்கள் 40 வருடம் அரசுகிடப்பதார். அவர்கள் அக்காலத்திலே மதவிஷயத்தில்புரிக்க கொடுமை சிறிதன்ற அதற்குஞிப் பிராமணாருமங்களில் அம்மதும் புகுங்கரென்றால் மற்றொர் செய்திகொல்லவும் வேண்டுமோ? அக்காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில் கண்டாம் இன்னும் ஊர்கள்தோறு மொவ்வொன்று யழிக்குகிடப்பதை.

அது சிற்க; 1627-ல், திரிகோணமலை மட்டக்களப்பு என்னுமிடக்களி ழாம் பறங்கிகள் கோட்டைகளைக்கட்டினார்கள். திரிகோணமலையில், குளக்கோட்டுமகாராஜனால் ஆகியில் கட்டப்பட்டிருந்த ஆயிரக்காலம்மண்டபத் தையும் கோணேசர்க்கோயிலைபுழித்து, அக்காலையெழித்தே பறங்கிகள் அக்கோட்டையைக் கட்டுவித்தார்கள். அதன்மேல் பறங்கிகள் சிறிதுகாலமாகக் குடிகள் துயர்க்கரவும், தம்மனம் களிக்கரவும் அரசுபுரிக்குவதற்காயினார்.

ஈ. அகிரம்.

[சோன்ஸ்தாந்தின் கெசுவுடைய
பகுடிபழுஷ்சிமுதல்; பறங்கிக்காரர்
திரக்கப்பட்டது பரிசுதம்.]

அப்பால் சென்றதன் கண்டியிலிருந்தபடி போருக்கெத்தனாகு செய்தி ரூக்கமையை 1630-ல், பறங்கிப்பயைத்தலைவனுடைய (Constantine De Saa) சோன்ஸ்தாந்தின் நேர் கீர்ணபவன் உணர்ந்து, அவனுக்கு முந்தி விட என்னி, ஓர் பெருஞ்சேனோயோடும் கொழும்பி னின்று புறப்பட்டு, கவல்வழிகளையெல்லாம் நாண்டிக்கண்டியகருள் துழுக்கான். இவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்வதற்கு சிரிதும் காத்திராத சென்றதன், அவர்களைக் குண்றி, யாதுஞ்செய்ய வியலாதவனுட்க் கண்டியை விட்டோடி, ஹைவாகா கோர்க்கி மீண்டான். அங்கு சென்ற மாத்திரத்தில், அங்குள்ளார் அவனை ஏன் ஜம பண்ணினாமையால், அவன் மறுபடியும் ஓர்சேனோயைச்சேர்த்துக்கொண்டு வதுகோபபயனைத்து, அங்கரியை அங்கினியால் காச்சுஞ்செய்கான். அங்கரை அப்போது காத்துஞ்சென்றதன் மகன் இரண்டாம் இராஜ சிகங் உடனே தன் சேனைகளோடும் அவ்விடத்தை விட்டோடாலும், கொன்ஸ்தாந்தின் தன் சேனைகளைச் சிரமபரிகாரத்தின் பொருட்டும், வேறு போருக்காயத்தம்பண்ணும் வித்தமாகவும் கடக்கிக்கொண்டுபோய் அங்கே ஜோயோடும் ஒர்க்கிலைமேல் தங்கினான். இப்படியிருக்குஞ்சாளில், இராஜசிங்கன் வென்னெமன்னாச் சேனைகளைத் திரட்டியலும், அவைகளும் ஒர்கள் அங்கிப்போதில் அம்மலையை வளைக்கு எதிர்க்கின்றன. அப்போது இரவிழுத்த ஜமயால் போர்முட்டற் கிமலாதவராய் இருதிறத்தாரும் தத்தமிட்டங்களிலி ருந்து எப்போலிடியும் எப்போலிபுலரும்என்று, காலகேஷபுக்கின் பொருட் மிக்களர் ஆடவ்பாடவாலும், பறங்கிகள் தெய்வங்களோத்திரக்கன் செய் வதாலும் பொழுது போக்கினர். அப்போது கொன்ஸ்தாந்தின் தனது அணி கன்தோறும் சென்று, “முன்பொருத் வாறுதிறநிலுடன் பொருதல் வேண்டும் முன்கெம்குது போரன்று. இனிவருவதே பேர். இதற்குமேன் புழுபெறப்பொருதீர். இப்போதோ உக்கள் உயிருக்காப் பொசலாவியதமாயி ற்று” என்று கூறியவசனம் பங்க்குவதற்கான்.

இப்படியிருக்கக் குக்கிலுமகச்சிற்று. உடனே பறங்கிபகுத்துக் கிடக்கனமுதலிகளுட் ஜில்ரோஜித் தற்றியாவரும் தத்தமயகைகளோடும், முன் கூர்க்கண்டியசனுடைய ஒற்றிருடன் தாம் பண்ணிக்கொண்ட கங்கேதப் படி, தம்மை கம்பிங்குத் தற்குமேன் பறங்கிகளைக் கூறவிட்டு, இராஜசிங்கன் பகுமாயி

ஞா. அதுகண்ட சிங்களசேபைதிகள் சிறிதாக் காழ்க்காது போய்ப் பறந்திகளோ வளைய, “துணிந்தார்க்குயிர் தரும்பு” என்றாடி பறங்கிகள் சிறிது மஞ்சாது, “மாற்றுருயிர்குடிப்போம், ஆற்றுதேவ், எம்முயிர்மடிப்போம்” என்ற சபதக்குறி வீராவேசத்துடன் கிட்லத்துப் பம்பரம்போல் கூழன்று கூழன்று, சிங்களப்படைமேல் விழுந்து, முக்கார்த்தங்தோறும் இராஜிங்க னால் அனுப்பப்பட்டிவரும் உபவஸ்தீனாயு முடன்சேர்த்துச் சங்கரித்தும், தொலையாதென்கிய உபவஸங்களால் தம்பலங்களைச் சிறிதுசிறிதாய் மடிய க்கொத்தும், தம்போருக் கெல்லைகானாது அஸ்தமயனவரையில் போரா புரிந்தார்கள். அப்போது குரியது, “இவர்களிக்கு பசிதாக சிரயக்க னோடுகின்ற போர்செய்ய நான் பார்த்திருப்பது தருமா? தருமன்று” என்ற கருணையால் மறைந்தான்போன்று மேற் கூற்புறந்தென்று இரவென் ஸ்தூம்பாமுகிழ்த்துமறைந்தான். அதுகண்டு இருகிறததாரும் போரோ மிக்கு களத்தைவிட்டு நீங்கினர். அவர்களுள், பறங்கிகள் தம் சிரமங்கள் ப்பது கருத்தாய் ஆவலுடன் மலைமேல் தம்முறைவிடம் தேடிப்போததும், அங்கே வருணபவளவன், “இப்பாதகரை விடலாகாது; இவர்கள் என்பகை வனுகிய அக்கினிப்பகவாணித் துணைக்கொண்டு, என்னைம்பியிர்வாழுப் பராகிய சிங்களருடைய பட்டணங்களை நாகங்குசெய்தவர்கள். ஆகலால் நான் என்பகையைத் தீர்த்தற்கும் அச்சிங்கள் என்மேல்கொண்ட கம்பிக் கைக்குப் பயன்கூட்டுதற்கும் ஏற்றசமயம் இதுவல்ல தினிவாயாது” என் ரெண்ணினான்போன்று, தாரைதாரையாய் மழையை யிடையருதுபொழி க்கு, அவர்களைக் குளிரினால் கீரங்குலீக்கு வருக்கவும், பகிக்கைக்கூடியில் வாமல் கடுகடுக்கி சிற்கவும் செய்ததுமன்றி, அவர்களுடைய வெடிமருங் கையும் நாகப்படுத்தினான். அப்போது பறங்கிலீரவர்லோரும் தந்தலை னாகிய கொண்ட்தாங்கினைநோக்கி, “இனி நமக் கிருக்கும் வலி யாது? ஆக லால், இப்போதே தப்பியோடிப் பிழைப்போக்கவாரும்” என்றுவேண்ட, வீர த்திறலுடைய அத்தலைவன், காகத்து, “வீரராயுள்ளவரும் படைமுக கத்தில் முன்வைத்தகாலைப் பின்வைப்பரா? எம்முயிரைக்கொண்டு ஒதுதல் புகழ் ன்று. இக்களத்தில் மடிவதே புகழாம்” என்று கூறிமறுத்தான். இப்படியிருக்க, கதிரவனும் அவர்கள் சிகரப் பார்க்கவருவான்போன்ற தேரேறி னான். உடனே சிங்கள போர்தொடக்கிப் பறங்கிகளைல்லோரையும் சுக்கரித்துப் போர்க்களமெங்கும் காக்ககள் நாடவும், கழுகுள் தோடவும், நாய்கள்கூடவும், கரிகள்பாடவும், குருதி யோடவும், வீரர் ஆடவும் பின்க காடாக்கி, ஈற்றில் கொண்ட்தாக்கினுடைய சிரகசயுங் கருணையின்றிக் கொய்துகொண்டு, சமுத்தர கோதும்போல் ஜயபேரி முழுங்கச் சென்று, சமீபத்திலே ஓர் ஏரியிலே நீராட்சின்ற இராஜிக்கலுடைய பாத்தின் கைத்து வணங்கி அவனுடன் இராஜதானிக்கு மீண்டார்.

இப்படிக் கொன்ஸ்தாங்கின் பரவோகம் போக, பறங்கிக்காரரிட மிது காறும் வதிந்தருளிய விஜயலக்குமிழும் புறஞ்செல்லத் தொடங்கினான். அப் பால் செனரதன் கொழும்பைக் கவசமுயன்று சின்னாளில் அதனையும் எளிதில்லையாடிக் காவல் செய்தான். இப்படியிருக்கவில்ல, பறங்கிக்காரருக்குக் கோவையிலிருந்து படைத்துணை வருதலும், அவர்கள்போர்த்துர் ந்து செனரதனை முதுகிடச்செய்து, அவனைத் தமக்கு வருடத்தோறும் திறையாக இரண்டுயானை தரும்படிகேட்ட, அவனு மிழையந்து சமாதானப் பட்டான்.

இவன் 30 வருட மரசுபுரிந்து 1634-ல் இறக்க, 2-ம் இராஜசிங்கன் அரசனாலேன். பின்பு, அவனுடைய தமையன்மாரும் தாயினது முதற்று ரத்துப் புத்திரருமாகிய மற்றிருவர், ஹைவ மாந்தளை என்னும் நாடுகளுக்குக் குறுகிலமன்னராகிச் சிறிதுநாளுக்குள், ஒருவனுகிய குமாரசிங்கனிற்குபோக, மற்றவனுகிய விஜயபாலன் இராஜசிங்கங்களுடன் போர்த்தோடு ந்து முதுகிட்டோடிக் கோவைக்கரையைட்டு பறங்கிகளைத் தஞ்சாவாக்க கொண்டான். அங்காளில் பறங்கிகாட்ட திபதியும் பரிதானப்பிரியனுமான (Diego de Mello) தீக்கோதேமேல்லோ என்பவன் தனக்கு இராஜசிங்கன் காணிக்கையாக யாதுங்கொடுக்கவில்லைபெற்று அழுங்கு, 700 பறங்கி வீரரோடும் 28000 சிங்களரோடும் யுத்தசன்னாத்தனுய் வழிக்கொண்டு கண்டியை ரோக்கி நெருங்குகையில், இராஜசிங்கன் ஓர் சாரணையை யனுப்பி, “ஷியாயமின்றிப் போருக்குவருதல் சீதியாமோ” வென்று கேட்பித்தும் சட்டைபண்ணது வீரருத்தோடு போருக்கு நெருங்கினான். அதனைக்கண்டு இராஜசிங்கன் கோபாதிக்கனுய் ஓர் சேளையோடும் வெல்லனைக்கணவாய் வரையில் சென்று, அங்கே ஏதிருன்றி விட்டது, அவர்கள் மேல் சரங்களையும் வல்லயங்களையும் மாரிபோற் பொழித்தான். அதனைக்கண்ட பறங்கிபக்கத்துச் சிங்களரெல்லாரும் பறங்கிகளைக்கைவிட்டிச் சிங்கனுடைய யூதக் கைத் வந்தனைந்தார். அப்போது, சிராயுதனுய் சின்ற சுத்தவீரனெனுவன் கைக்கு ஓர் வாளாயுதமெட்டியதுபோல் அவர்கள் வந்தசேர்க்கமாத்திரத்தில், இராஜசிங்கன் களிப்புற்று, பறங்கிகள் உடலமெங்கும் அத்திரம்மொய்க்கவும். சுத்திரம் தைக்கவும், சிரய்போனவர்சிலர், கரம்போனவர்சிலர், கால்போனவர்ப்பலர், கண்போனவர்ப்பலர், குடரிமுந்தவர்ப்பலர், பிடரிமுந்தவர்ப்பலர், பலராய்ச்சாய்து மாய்ந்து யுத்தகளத்தில் விழும்படி ஓர்பகலும் இருவும் ஓயாது போராடி, சுற்றில் அப்பறங்கிகளில் முப்பத்து மூவர் ஓழிக்க வினையோரை மொருங்கே சங்கரித்து வாகைமாலை குடிப் போர்க்களத்தினினின்றும் நீங்கினான்.

இப்பால் இராஜுகிங்கள், இனிமேற் பறங்கிக்காரர் இலங்கையிலிருப்பாராயின் அவரால் தணக்கு இடர்கள் இணையருது விளைந்துகொண்டேயிருக்கு மென்று விடைக்கின்றது, அவரை யொருங்கே இலங்கையினின்றும் தூரத்திலிட்டுப்பொருட்டு வந்தாலியிருக்க ஒல்லாந்தரிடம் பண்டத்துணையேட்டு ஓர் நாட்சோயனுப்பினான். அவர்களு மக்கேள்விக்குடன்பட்டு, இராஜுகாரியல்தான் விவரங்களைக்கொல்லுப்பினான்கள். அவர்களை இராஜுகிங்கள் உபசரித்து, “யந்தத்தின்பொருட்டு கேருஞ் செலவுகள் கண்டியரசனாம் பரிசுக்கப்படுவனவாயின், வேண்டியசேனைகளையனுப்புவதும், பறங்கிகளைத் துரத்தியபின் கோட்டையளை அரசனிடம் ஒப்பிப்பதும் ஒல்லாந்தர்களன்” எனவும், “அங்குபாராத்திற்குப்பிரதியாய் அரசனால் விடற்பாலது யின்கு ஏற்வாப்பட்டை என்னும் சரக்குகளின் வியாபாரக்கந்திரம்” எனவும் ஓர்பொருத்தப்பத்திரமெழுதி, இருதிறத்தாரும் கைச்சாத்திட்டபின், உறவாடி விடைகொடுத்ததனுப்பினான். அக்காரியல்தார்களோடு இராஜுகிங்கள் பேசும்போதெல்லாம் தலையிற்கிடைமும், கையிற்கடக்கமும், தேகத்தில் இரத்தி னுபரணங்களும் பொற்சங்களிலிக்கானும் கிட்டகிலங்க, சின்றுகொண்டே வார்த்தையாடினான். இவ்வாறு ஜீரோப்பியர்க்கு மரியாதைகாட்டி இழிவுக்கு செயலுக்குடன்பட்டவன் இவனே அன்றி, இவனுக்குமுன் இவன்குவர்தோரெல்லோயில்லை.

அதைச்; இங்கு சீகழ்ச்சவற்றையெல்லா மறித்த கொழும்புப் பறங்கியதிபதி, வரவிருக்கும் மாற்றான் வலியையுணர்து அஞ்சி, தான் முந்தி க்கொள்ளவேண்டுமென்றெண்ணி, அவ்வாறே யோர்ப்படையோடும் கண்டிக்கேலிப் போரில்மேற்கொண்டு அங்கைரை அங்கினிவாய்ப்புகித்திமீண்டான். மீனுமளவில், இராஜுகிங்கலூடைய சேஞ்வீரரெல்லாரும் திரண்டுவந்து அவர்களை வழிமறித்து யுத்தங்கூடியது, அவர்களுடைய சிரசகளையெல்லாஞ்சு சேர்த்து அடிபர்த்து நனிகர்த்த வோர் கோபுரம்போ வடிக்கித் தம்மரசனுக்குக் காட்டினார்கள்.

இதுசீகழ்ச்சு சின்னாளில், முன்கூறிப்போன சங்கேதப்படி ஒல்லாந்தர், (Westerwold) வெல்தார்வோல்டு என்னும் கப்பற்கேளுபதியுடன் ஜூனேனையையனுப்ப, அவன் மட்டக்களப்பில் வக்திரங்கி, அங்கே இரண்டு பிரங்கிப் பித்திகைகளை அமைத்துக்கொண்டு அங்கைரையே வளைந்து பறங்கிகளுடன் போர்த்தாது. அப்போது பறங்கிகள் சிறிதுகேரம் முருக்கியார்த்தும் முடியாமல் சமாதானக்கோரி வெண்கொடியுயர்த்திப் போகார்த்து, காகட்டினத்துக்குத் தங்களைத் தங்கள் ஆயுதங்களோடும் போய்வழுமாறு விடும்படி வேண்டினார். அதற்கு ஒல்லாந்தர் இடைத்தலும், அவர்கள்வாறே அங்குவிட்டன்றார். அப்பால் திரிகோணமலையைக்

வர்த்து, இராஜசிங்கலூடைய எவ்வின்வழி அவ்விருகோட்டைகளையும் தகர்த்து அவை கிட்டத்தவிடமும் தெரியாவன்றை அழித்துவிட்டார். இது ஸிக்ரித்து 1639-ல்.

அடுத்தவருடத்தில் கிடியாய் 12 ஒல்லாந்த மரக்கலங்கள் கொழும் கையெடந்த, அங்குசில்லாது கீர்க்கொழும்போக்கிச் சென்ற, அங்கே 2000 போர்மீனிகளை இந்கிலிட, அம்மீனிகள் அங்கர்க் காவல்ளீரரையெல்லாம் கொன்று கோட்டையைப்பிடித்தார். அதன்மேல், அக் கோட்டையைக்குழக்க களிமண்ணால் ஓரணையையும், அகன்றதோ ரகழியையும் அவை ந்து, அதில் 800-வீரரையும், 6-பீரங்கிளையும் வைத்துவிட்டுக் காவியை கோக்கு மீண்டார். அங்கலூட்டுபோது, அக்கோட்டையை எளிதிற் கவருதல் கூடாமல், 18 நாட்காறும் வளைக்குத்துக்கூற, 19-ம் காலில் 5 நாழிகைதேரம் போராடி ஈற்றில் சயக்கொண்டு அதனையுங்கவர்த்தார்.

இப்படியிருக்க, 1640-ல் கோவையிப்பிவங்கன். அவளைக் கண்ட மாத்திரத்தில் பறஞ்சிகள் நூற்றுமீட்டர்களைக் கொழும்புக்குப்போய்ப் போராடி ஒல்லாந்தரைக் கீழ்க்கண்டு, மீண்டும் கீர்க்கொழும்பைப்பிடித்தார். அப்பால் 1644-ல், ஒல்லாந்தர் மீண்டும் அங்ககரைவளைக்குத் துண்பேல் யறங்கினை ஓட்டிவிட்டார்.

இதன்பின்னர் ஜூரோப்பாவில் பறஞ்சிகளும் ஒல்லாந்தகருமினங்கி, சிறிதுகாலம் தம்முடுப் போரராயித்திருக்கவும், தத்தமங்கு இலங்கையிலுள்ள ஊர்களைத் தாங்காமே ஆளுயும் உடன்பட்டு ஒர் பொருத்தச்சாஸனம் பண்ணிக்கொண்டார். அதற்குத் தவறாம் விருதிற்தாரும் 10 ஏருட்காலம் அரசுசெய்தார்.

இதன்மேல் பறஞ்சித்தேசாதிப்பியாகிய (Homen) ஹோமேன் என்ப வனுக்கும் அவஹூடைய சேஞ்சைருக்குமின்றையே பிரிவினையுண்டாக, சேஞ்சைர் அவளைச் சிறைச்சாலையிலுடைத்தார். அப்போது ஒல்லாந்தர் இது தான் கமக்குஞ்சமயமென்று இராஜசிங்களையுடன் துணைக்கொண்டு பகடடையுத்து, 1650-ல் கொழும்பைவளைக்குத் துகோட்டையை வழிமுத்துக் காவல்கூட்டுத்துக்கூர். அதனாற் கோட்டைக்குன்னிருந்த பறஞ்சிகள், வெளிப்பட்டுப் போசனப்பொருள்கள் வாங்குவதற்கு கியலாநவராய்ப் பசின்காயால் உள்ளிருந்தபடியே வருக்குவாராயினார். அங்காம் வருக்கி ஆங்கூதவகாய் ஈற்றில் விசிச்சிட்டுப்போட்டு, அச்சிட்டுப்பிரகாரம் தம்முள்ளிலுகரத் தினாந்தோறுங்கொன்றுக்கிச் சிலகாலங்கழித்துவந்தார். அப்போது பசிக்கொடுமையால் ஒர்மாது தன்பின்னையையும் கொன்றருக்கின்னாமென்குல் அங்காலத்தில் அவர்கள் பட்டதுன்பம் இவ்வகையிடுத்து கொங்கு

வும் வேண்டுமோ? இவ்வாறு ஏழூமாதம் கழித்தபின்பு, பறங்கிகள் தமக்கிளி மீட்சியில்லையெனக் கண்டு அஞ்சி, “எங்களை விட்டுவிடின் நாங்கள் எங்கள் பொருள்களோடும் யாழ்ப்பாணமோடிப் பிழைக்கிறோம்” என்றிரக்தார். அத் தொக்கேட்ட ஒல்லாந்தர் கருணைக்காரர்கள் அவர்களைவிடுத்து, அப்பறங்கிகள் 140 வருடமாக ஆண்டுவந்த கொழும்பரனைக் கைக்கொண்டு சொடியுயர் த்தி விழுவிகொண்டாடினர். இது நிகழ்த்து 1656-ம் ஆண்டு மேர் 10 ல்.

இந்து முன்வருடத்தில் களுத்துறையிடிக்கப்பட்டது. அவ்வருடக் கிலேயே யாழ்ப்பாணத்துப் பறங்கித் தேசாதிபதியாகிய அந்தோனி என்ற வன் கொழும்புக்கு வரும்வழியில் ஒல்லாந்தர்களைப்பட்டான்.

அது சிற்க, கொழும்பில் விடுபட்ட பறங்கிகள் யாழ்ப்பாணத்துக்கே கிச் சிறிதுகாலம் சுகம்பெற்றிருக்காருன், “எங்குமிராமன்” என்றதற்கொப்ப, அங்கும் ஒல்லாந்தர்கள்று, 1658-ம் ஆண்டு பெரியில்மீ 10 ல் ஊர்காலற் றுறையிலுள்ள (Fort Hammenheil) ஹரமிங்ஸ்லீல் என்னும் கோட்டையைப்பிடித்து, அப்பால் யாழ்ப்பாணநகருக்கே அங்குள்ள அரணைவைக்கொட்டின்மேல் அந்தாவது ஜூன்மீ 20-ல் அந்கரிலிருந்த பறங்கிகளெல்லாறையும் கிறைப்படுத்தி அந்கரையும் கைப்பற்றினார். இவ்வாறே பறங்கிக்காரருடைய இராச்சியகாலம் 1658-ம் ஆண்டு ஜூன்மீ 22-ல் யோடு சமாப்தியெய்திற்று. அது சிற்க, ஒல்லாந்தர் இவ்வாறு வெற்றிய கைட்டத்துடன் தம்மதமாகிய புரோடெஸ்டான்டுமத்திற்கை இலங்கையில் பரவச்செய்யவேண்டுமென்றெண்ணி. அவ்வருடத்திலேயே முதல் முதல் யாழ்ப்பாணத்தில் அம்மதத்தை “பால்டியஸ்” என்னும் பாதிரியால் மோதி ப்பித்தார். அன்றியும், உரோமான் கத்தோலிக்கருமாருக்கு இலங்கையில் இடக்கொடுப்பவரும், அவரைவைத்துக்கொண்டு மறைப்பவரும் கொல்லப்படுவர் எனவும் முரசறைவித்தார்.

அது சிற்க; பறங்கிகள்காலத்தில் குடிகள் தம் பொருள்களையிழுக்கு சொல்லற்காரிய வேதனைக் காட்பட்டிருந்தாரன்றிப் பின் அவர்கள் கண்ட கூகம் ஏதுமுண்டோ? இல்லை! இல்லை!!

**“குழுங் குடியு மொருங்கிழுக்கும் கோல்கோடிச்
குழாது செய்ய மரச்.”**

என்ற குறளுக்கு இவர்களைச் சூசனம் படிக்காண்க. பறங்கிப்பாலைத் தொங்காளில் அதிகமாய்ப் பரவியிருந்ததென்பது, தோம்பு, அலவாங்கு, நெலா, அலுமாரி, கதிரை, வீதுற முதலிய பறங்கிசொற்கள் இங்காளிலும் நமிழோடுகள்து வழுங்கப்படுதலால் விளக்கிடக்கின்றது.

IV. ஒல்லாந்தர்காலம்.

—:0:—

க. அதிகாரம்.

[ஒல்லாந்தர்வெற்றிமுதல்;
இராஜசிங்கன் மரணபரியந்தம்.]

இப்படியே பறந்திக்காரர் தாங்கட்டி யான்னுவந்த நாடுகளையெல்லாம் ஒல்லாந்தர்க்குப் பறிகொடுத்து நாசப்பட்டொழிய, ஒல்லாந்தர் அங்காடுகளையெல்லாம் தங்கோலேகொண் டரசியற்றிவருவாராயினார். அதுகண்டு இராஜசிங்கன் உன்னக்கடுப்புற்று, ஒகோ! இவர்களையுமகற்றியே விடல்வேண்டும்” என் தெண்ணினான். பின்னரத்தான் வழிவகைகளைத் தேடிய கைய முயன்றவற்றுக் கடல்சார்ந்த நாட்டுக் கிராமாதிகாரிகளைத் துளைக்கொண்டு அவ்வொல்லாந்தா ஜர்க்களைக் கொள்ளையிடத்து அக்கினியாலழி தது ஒல்லாந்தக்குடிகளிற் சிலரைக்கொன்று சிலரைச் சிறைப்புத்தி இன்னும் பலவாறு துண்பம்விளைத்து ஒல்லாந்தருக்குக் கோபமூட்டினான். ஆயி னும் அவர்கள் கோபமூதவராய், இராஜசிங்கனுக்குப் பிரீதிபுள்ள சூல் பொருள்களை யுபகாரமாய்க்கொடுத்து ஓர் ஆதனையனுப்பி, “நாமிருந்திரத் தாரும் சமாதானமாயிருந்தல்வேண்டும். அப்படியில்லாமல் இவ்வாறு நீ கலகம்செய்வையாயின் நாங்கள் போருக்கெழும்புவோம். எங்களுக்கு வேண்டியது வர்த்தகமன்றி இராச்சியமன்று. பின்னை இக்காடுகளை என் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? என்பையாயின், உன்னிடம் விடுவோமாயின் ரீ, சத்துருக்கருக்கும் புறத்தேயத்தாருக்கு மிடக்கொடுத்து விட்டவையென்றவசங்க் காரணமாயன்றிப் பிறிதொன்றுவன்று. நாக்களோ உன் பாதசேலவுபுரியும் ஊழியக்காரராயிருக்கிறோம். “பூஜையிருந்து குறகுற த்தாலென்? ஆஜையிருந்தரசாண்டாலென்?” என்றபடி விடுத்து. எங்கள் காரியத்தைமாத்திரங் கவனியாது, உனக்காக இக்கோட்டைகளையும் காத்துகிறப்பது சின்மாட்டு யாம்வைத்த பத்தியாலேயாம். ஆதலால் இங்களைம் கீசெய்வது சியாயமன்று,” என் றின்னனக்கறிவேண்டிக்கொண்டார்.

இவ்வளவிலாயினும் அவன் தன் சீற்றந்தணிக்தானில்லை. அவர்மேற்கொண்ட கோபத்தைத் தன்குடிகளிடத்து மூடத் தனத்தால்காட்டத்தொட்டினான். அவன் தன் முன்னோர்போல் சீவகாருண்ணியம் ஊர்க்கேம விருப்புமுதலிய நற்குணக்கள் உடையவனால்லன். அவன் ஒருவனிடத்துக் குற்றங்காணின், அவனேருடு அவன் கிளைகளையும்பிடித்து வருத்துவன். ஒருவன் ஒல்லாந்தருடன் பேசினான் என்றறிகிறும் அவன்கூடும் அவன்

மனை மக்களையும் பிடித்து, விவக்கக் காய்ச்சிய இருப்புக்கோலா வவர்தேஷ் தலைச் சுடுவன். குறுடுகொண்டு உடம்பிழுங்கள் தலையைப் பிடிக்குவன், பிடிக்கிய தலையை அவர்க்கேகொடுத் துண்டும்படி கெருக்குவன். பின் லோகளைக் கொன்று அவர்களைப் பெற்ற தாயரையே யுண்ணசெய்வன். இவ்வகை ஸ்ட்ரேஸ்களால் அவனுடைய பிரசைகள் அவன்மேல் வெறப் புற்றக் கலகஞ்செய்யத் தொடக்கினர். அதுண்டு இராஜ்ஜிங்கள் மலைச் சூக்கோடி யொளித்தான். அப்பால் பிரசைக் களன்னப்படி தான் அரசு ஞாதல் சீதியன்றென இராஜ்ஜிங்கள்மகன் மறுத்தான். அதனைக் கேள்வி புற்ற இராஜ்ஜிங்கள் மீண்டும் நன்டியிற் பிரவேசித்து, கலக்காரரையெல்லாம் நாசஞ்செய்து, தன்மகன் இருப்பதாலன்றே இவ்வகைக் கலகம் விளைதற்கு ஏதுவாயிற்றுள்ளது சினைத்து அவனுக்கும் கஞ்சுட்டி அன்.

திப்படியிருக்க, 1660-ல் (Ann) “ஆண்” என்னும் ஆக்கிலேய வர்த்தக் க்க கப்பல்சூற்று புயல்வாய்ப்பட்டிச் சிறிதுசேதந்தோடும் திரிகோணமலையை வந்துகையிருக்கத் தது.அதனை இராஜ்ஜிங்கன் கேள்விபுற்றுச் சில உத்தியோக ஸ்தரையதூப்பிக் கப்பலைச் சிறைப்படுத்தி அதிலிருக்கும் அதிபதியைப் பிடித்துவருமாற் ஆங்கனு செய்தான். அவர்களு மவ்வாறே சென்று வஞ்சலையால் (Knox) நாக்ஸ் என்ற அதிபதியையும் மவன் மக்னையும் அழைத்துச் சிறைப்படுத்திக்கொணர்க் கரசனிடம் ஒப்பித்தார்கள். அரசன் அவர்களை மாற்றன நாட்டில் சிறையைத்தான். அங்கே தங்கை சுராகோய்கொண்டிருக்க, அவன்மகன் தாரித்திரத்துக்கு ஆளாகி ஆக்கிலேயர்போ ஊடுப்புது மொழிக்கு, நாட்டவர்போல் வேட்டியரித்து உண்டானும் உண்ணு நானுமாய் இருபதுவருடங்குதித்து ஈற்றில் வேறேர் ஆக்கிலேய ஞேழும் இராவழியாய் இளித்து யாழிப்பாணத்துக்கோடி, அங்கே ஒல்லாந்தருடைய காயம் பெற்று ஜேரோப்பானை யடைந்தான். இவன் அங்குசென்றிருக்காலத்தில் இலங்கையைப்பற்றித் தான் அறிந்தவரையில் வேர்களிற் கிரத்தை ஆக்கிலேய பாவையில் எழுதினான்.

இது சிற்க; 1672-ல் பிரான்சியர் திரிகோணமலையில் வங்கிறங்கினர், அதுகேட்டு இராஜ்ஜிங்கன் “ஒல்லாந்தரைத் துரத்திலிட நமக்கு நல்ல சமயம் வாய்ந்தது” என்று பேராளங்கறும் நிருக்குஞ் சமயத்தில், திரிகோணமலையினின்று பிரான்சிய நாதஜும் தரகாருடியாய், பரிசனங்கள்கும் அரமனைவாயிலையடைக்கான். அவன் ஒழுக்கமறியாதவனும்க் குதிரைமேவிருக்கபடி அரமனைவாயிலையடைக்கதுமன்றித் தன்னையரசன் கீக்கிரத்தி ஆங்கனை யழைத்துக் கொள்ளாது காக்கவைத்தா ஜெனக் கூட்டதூமிட்டான். அதனால் இராஜ்ஜன் கோபமுற்றுத் தன் பரிசனங்களால் அவனைப் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தி மற்றொரையடித்து வெறுட்டிவிட்டான். இதன்

பின்னர், பிரான்டியர் திரிகோணமலையை எளிதில் கைப்பற்றிச் சிறிதான் அளிக்கும், பின் ஒல்லாந்தரால் துறதப்பட்டார்.

அப்பால் 1683-ல் ஒல்லாந்த தேசாகிபதியாகிய (Lorenz Van Pyl) லோஹன்ஸ்வான்பில் என்பவன் இலக்கையில் தன் அதிகாரத்துப்பட்ட காடுகளில் விக்கிராதானை தாகாதன்றும், அதுசெய்வார் தஸ்டம் பேற வரென்றும் ஆஞ்சங்கெய்தான். அது சுதேசிகளுக்கும் கத்தோலிக்கருக்கும் பெரும் இடையூர், அநேகர் என்கெய்வோம் என்று புரோடெஸ்டான்டு கிறிஸ்தவராயினார்.

அப்பால் 1684-ம் ஜூலை மாதம் 20 வருடம், இராஜசிங்கன் இரந்தான். அவன் கோலோச்சிய காலம் 50 வருடம். அவன் ஸ்தெளத்தியப் பிரிய ஹூம், பேராணச யுடையவனும், சிற்தசமாதான் மற்றவனும், ஸூர்க்கனும், சுற்சுறப் புடையவனும், மாணமற்றவனும், நாத்திரோபாய முடையவனுமாயிருக்கான். இவன்காலத்தில் சிங்காங்கொல்லர் துப்பாக்கி செய்வதில் அதிக திறனையுடையவராயிருக்கார்கள். அவர்கள் செய்த துப்பாக்கிகள் பிராஞ்சித் துப்பாக்கியிலும் பதின்மட்டங்கு அழகும் வன்மையுடையனவாம். அவர்களுடைய இருப்பு வேலைகளைப் பார்த்தால் வெள்ளி வேலையோடு ஏற்ற ஐயமுறை வேண்டுமென “விண்வெளாற்றன்” என்னும் ஒல்லாந்தர்க்கு உறுதிரூப்.

2. அதிகாரம்.

[2.-ம். இராஜசிங்கன் இரந்ததுமுகல்;
ஒல்லாந்தர் அகன்றதுபரியந்தம்.

இராஜசிங்கன் மரணிக்கும்போது தன்மகன் (Wimala Dhama II.) சிமலதருமதுரியனை யழைத்து “நீ அரசுசெய்கிற பரியந்தம் ஒல்லாந்தருடன் சமாதானமாயிருங் தசியற்றக் கடவை” என்று சொல்லிவிட்டிருந்தான். அப்படியே அவனும் அரசனுகி ஒல்லாந்தருடன் சமாதானப்பட்டிருக்கு, அதுகாலும் சிக்கந்த யுத்தங்களால் சிலைகளம்பி முறைக்கட்டுகின்ற பென்த மதாசாரக்களைச் சீரிடும்பொருட்டுச் சியாட்டினினின்றும் பென்தத குருமாணங்களினுடைய அவ்வாறுசெய்து, மதுராபுரியரசனுடைய கண்ணிகையை மனம்புரிந்து, நாடெங்கும்புதழைக் கேடொன்றுமின்றி, 20 வருடம் செங்கோலோச்சினான்.

இவனுக்குப்பின் அவன் மூந்தகுமாரன் (Narendra Singha) தார் தீட்டிரசிங்கன் 1706-ல் அரசனுகி, மதுரை அரசன்புத்திரியை வதுகைசெய்து கண்டிக்குச் சமீபத்தேயுள்ள குண்டசாலையில் ஓர் அரமணையைக்

ட்டி அதிலிருந்தரசியற்றிவந்தான். அவன் கொடியவனும் மதுபாளியும் கீத் தனதுநாட்டிப் பிரபுக்களுக்குத் தீவையேபுரிந்து வருங்களில், அவனை அங்காட்டார்வெறுத்து அவனுக்குமாருகத் திரண்டெடமுஞ்சலைகளுக்கொச்சும்து அவனைத் துரத்திவிட்டார். பின்னர் அவன் சமாதானமாகிச் சிறிதுநாள் அரசுசெய்து, சந்தியின்றி 1739-ல் இறந்தான். இவனே சிங்கவழிசத்துக்கடையரசன்.

அவனுக்குப்பின், அவன்மனோயாள் சகோதரனும் மதுரை அரசரில் வடிவழிசத்தவனுமாகிய (Wijaya Singha) விஜயசிங்கன் அரசனானான். அவனும் எட்டிவருட மரசாண்டு சந்ததியின்றியிறக்க, அவன் மனோவி சகோதரன் (Kirti Sri Raja Singha) கீத்தி ஸ்ரீராஜசிங்கன் என்பவனரசனானான். அவன் பெளத்தமத விருத்தியின்பொருட்டுச் சமாதிகளையும் ஆலயங்களையும்கட்டி, சீயாட்டிலிருந்து குருமாரைவரித்து அவரால் அடேகரைக் குருமாராக்கினான். பின்னர் ஒல்லாந்தஸரத் துரத்திவிடத் துணி ந்து, அவர் எடுகளிற்சென்ற குறையிட்டு, அப்பால் அவரோடுதிருக்குமுடியாது முதுகிட்டுக் கண்டிக்குமீண்டான். அதனால் ஒல்லாந்தர் 1763-ல் அவன் அடிச்சுவிப்பற்றிக் கண்டிக்குவத்து அங்ககரவனோந்து அவனைத்து ரத்தித் தங்கொடியுயர்த்தி, ட்ரீ அரசுசெய்தவருணகயில், அங்கரில் கொள்ளோய்ப் பரம்புதலும், அங்கிருக்க அஞ்சி, கீர்த்தி ஸ்ரீராஜசிங்கனையழைத்து, ஒரு பொருத்தச்சாசனம் பண்ணிக்கொண்டு அவனையே அரசனாக்கிவிட்டு, அங்குசின்ற நீங்கித் தமதுநாடுகென்றார். பின்னர், அப்பொருத்தச் சாசனப்படி, புத்தனமும் மட்டக்களப்பும் ஒல்லாந்தர்க்கு விடப்பட்டதன்றியும், அங்காளமுதல் கண்டியரசன் சமஸ்தானத்துக்குத் தூதர் ஒல்லாந்திடம் போகும்போதல்லாம் தண்டம் சமர்ப்பித்தும் வருவார். இப்படி அவன் ஒல்லாந்தருக்குள் ஜக்கியமாகி யரசுசெய்து வருங்களில், 1780-ல், ஒல்லாந்தரிடம் இனுமாகப்பெற்ற ஓர் புரவிமேல் பவனிவரும் போது விழுங் துயிர்துறந்தான்.

இவனே மகாவழிசம் என்னும் நூலின் பிற்பாகத்தைத் தன் சமஸ்தான பண்டிதராகிய திபுட்டுவைவதத்திருநூண்சையென்பவரால் எழுதுவித்தவன்.

இவனுக்குப்பின், இவன் சகோதரன் (Rajadhi Rajah Singha) ஸ்ரீராஜாத்ராஜசிங்கன் அரசனாகி அரசியற்றுவானுயினான்.

இனி, “உடையவனிற் கைப்பற்றினவன் மிகுக்கன்” என்பதி இலங்காபநிகளான ஒல்லாந்தருடைய அரசியல் முறையைப் பற்றிச் சிறிது சொல்வாம்:—அவர்களுடைய விசேடாக்கம் பொருளிட்டல். ஆதலால்

அவர்கள் சுவயந்யம் விரும்பினான்றிக் குடிசஞ்சையை நயத்துக்காக யாது ஞிசய்தாரல்லர். அவர்களுடைய எண்ணப்படி பொருளீட்டற்கே துவாய ருந்து கறுவாப்பட்டையே அதை விருத்திசெய்யும்பொருட்டு அக்கிரு ஷிபத்தில்மாத்திரம் தொடக்கத்தில் சிறிதுகாலம் கவனஞ்செலுத்தினார்கள். அதுவும் நம் கைப்பொருள் சிறிதுஞ்செலவிடாது குடிசீலங்களுக்கு கியே அவரால் விளைவித்தார்கள். குடிசீலத் தமக்குரிய சீலத்திலாயினும் பயிரிட்டிக் கறுவாப்பட்டையை விற்று வய்றுவளர்க்கவும் விட்டார்களைச் சூலை. அவர்களுடைய சிலத்திலுண்டாகும் கறுவாலையும் ஒல்லாக்கரே அச்சாயமாய் எடுத்துக்கொண்டிபோவர். குடிசீலானவர் பல்வளக்கவும் ஓர் கறுவாக்கழியை ஒடிக்கலாதாது. ஒடித்தால் கொடுக்கண்டாம்பெறுவர். சுருக்கிச்சொல்லுக்கால் குடிசீலானவர், தமக்குரிய சீலத்திலுள்ளாய்நூல் கறுவாலை மோங்குமாபார்த்தலாகாது. இதுவன்றி, நிற்வளவுதகமாய் விளையாத மின்கிண்டிருமிதே, இவ்வாறே ஒல்லாந்தர் சிங்களப்பிரஸ்தூகளை நூட்டான்திகளாக்கினார்கள்.

ஒல்லாந்த தேசாதிபதிகளிற் சிலர் மாத்திரம் கற்றே கீதியாய் அரசுப் பிக்குலுக்காரர்—அவர்களுள், (Ruimp) “இரம்பு” என்பவன் சாதுரியமும் காருண்ணியமுமூலையும் நீதிசெலுத்தினான். அப்பால 1736-ல் தேசாதிபதியாய்வுக்கு (Van Imhoff) “வான் இம்மாவு” என்பவன் பிச்சுப்பது நிலைத்தன்மூம் சுற்றே வியக்கத்தக்கது. அச்சிப்பதிரசாலையொன்று ஸ்தா பித்துச் சிலபுத்தகங்கள் அச்சிட்டவற்றும் இரேகுக்கங்கத்தை யேற்பாத்தியவனுமிவனே. மற்றொருவன் 1765-ல் தேசாதிபதியான (Falk) “வால்க்” என்பவன். அவன் காப்பி, ஏலம், மின்கு என்னும் செடிகளைப் பற்றாகினிலிருந்து கொண்டுதாட்டிக் கிருவித்ததையிக்கவிருத்திசெய்தான். கறுவாப்பட்டையையும் அமிதமாய்க் கெய்கைபண்ணுவித்தான்.

இனி மற்றையடேதசாதிபதிகளோ மிகக்கொடியர். சிலர் பரிசானப் பிரியர். வேறுசிலர் அழிமையாட்களோவிற்றும், ஜூசுவியலான்களுக்கு “முதலியா” “தொன்” என்னும் பட்டப்பெயர்களோவிற்றும் பெரும்பொருளீட்டினார். இன்னும் (Versluys) “வேர்ச்சீல்” என்னுமொருதேசாதிபதி, “பொருளாவாய்டையார்க்குப் புன்மலமுமினிது” என்றபடி, பொருட்பிராங்கியானால், அரிசிவிலையைக் கண்டமட்டிலுபர்த்திப் பிறநாடிகவினின்றும் எளியயிலையில் அரிசிதருவித்தத் தானே வைத்துக்கொண்டு விற்றுப் பெரும்பொருளீட்டினான். பஞ்சதை சீவிர்த்திசெய்யவேண்டியவர் அரசராகவும், இவன்பஞ்சதை வலிந்த கழுத்து துழுழையிட்டது குடிசன் மேல்கை ந்த காருண்ணியாக்கானே! இவர்கள் தற்காலத்துக்காலாலு அங்காவத்திலும்

இராமங்கன்தோறும் இராமாதிகாரிடளையும், ஊர்கள்தோறும் நீதியதிபதியும் தலையோறையும் வீட்டோகித்து அரசுசெய்துவந்தாராயினும், அவர்கள் செலுத்திய கீதி சுருக்கிக்கூறின் அடிதியே.

இனி, மார்க்கவிஷயத்தில் யாதுசெய்தாரெனின், இவர்கள் தொடக்கத்தில், பறங்கிக்காரரப்போல் அச்சறுத்தியாயினும் மதஸ்தாபனாட்சியையாது, குடிகளாயுள்ளவர் வலித்துவந்து சேர்த்து கிறிஸ்தவராதற்கேதுவான கொலைத்தண்டனையும் பிறதுண்பங்களுமாகிய தீய உபாயங்களால் தமிழ்நெடுப் பரவுச்செய்தார்கள். இவர்கள் வைசேஷத்திலில்லதம் என்றத்தகும் “புரோடெஸ்டான்டு” கிறிஸ்தமதத்தார். பறங்கிகள் சாதாரணகிறிஸ்தம் என்றத்தகும் “கத்தோலிக்க” கிறிஸ்தமதத்தார். அம்மதத்திற்கும் இம்மதத்திற்கும் பாம்புக்குக் கருடனுக்குமுள்ளொருத்தம். ஒல்லாந்தகருணயை முதற்கவனம், கத்தோலிக்கமதத்துக்கூடார்த்துவிட்டு அம்மதத்திற்குப்பின்னாய்த் தமிழ்மாணிய புரோடெஸ்டான்டுமதத்துத் தாட்டவேண்டுமென்ற நாம்.

அது நிற்க, பின்னொட்டுகளில் வேறுமேருபாயஞ்சியம்தார்:—அவர்கள், ஊர்கள்தோறும் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்து, அப்பாடசாலைகளுக்கே பின்னொட்டு யாவரும் தப்பாதனுப்புதல் வேண்டுமென்றும், அங்கைந் தவறுவார்க்கு அபராதமிடப்படும் என்றும், இராஜாங்கத்தில் உத்தியோகமும், வரிக்கு ஸ்லங்கரும்பெற விரும்புவோர், வைசேஷத்தில் கிறிஸ்தக்குருமாரிடம் ஞானங்கானம் என்றும் கத்தோதக புரோதானம்பெற்ற கிறிஸ்தவராயிருத்தல்வேண்டுமென்றும் விளம்பரம் செய்தார். இவை காரணமாக, சைவராயிருக்கவரிலும் பெனத்தராயிருந்தவரிலும், சாதியாலுபாங்கதோரும் தாழ்ந்தோருமாகிய அகேகரும், பறங்கிக்காரர்காலத்துக் கத்தோலிக்க பரம்பரையிலுள்ளாரிற் பலரும், அம்மதம் தழுவினார். இவர்கள்மாத்திரமா? இவ்கீலியாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிராமணரிலுமானாலே அகேக் தஞ்சைவசமய வாஞ்சளையாகிய விபூதி உருத்திராக்க முதலியவைகளைத் துறங்கு! அம்மதப்பட்டார். அற்றேல். அங்காளில் யாவரோ அம்மதப்படாதவா! இவ்வாற்றாலன் கிறிஸ்தவராயினார் தொகை (180,000) இலக்ஷத்தெண்பதினாலியரம் என்கொழும்பில் அக்காலத்திலிருந்து கொடுக்கோலோக்கிப ஒல்லாந்ததேசாதி பதிக்கு அறிக்கைப்பத்திரமனுப்பினார். அவர்களெல்லோரும் “கூலிக்கு மார்ப்பறைந்தார்” போல் வீவேபோயத்தினிமித்தம் அவ்வேடம்பூண்டாரன்றி, மெய்ம்மையா வங்கனாக்கேந்தோரல்லர். ஒல்லாந்த ரிப்படிக் குடிகளை தெருக்கிப்பிடித்ததுமானது; குடிகள் அங்கைந் கடித்ததுமாகாது; ஜெனனில், பொருளுக்காக ஒருவன் தன்மதம்விட்டுப் பரமதப்படித்தல்போ

விழிவுக்கொடியதும், பொருள்காட்டி பொருவன் மற்றொருவனைத் தன்ம தத்திற்கு வலிக்கிழுத்தல்போல் அவிலேசனமும் பாவமும் மற்றின்மையா வென்க. இனி, கொலைக்கஞ்சிகதித்ததோவனில், அது இன்றியமையா தாதவின் குற்றமன்ற. இவையல்லாமதும், 1692-ல், கழனியாநகரிலுள்ள பெளத்தாலயத்தில் மகோந்தசவக்கொண்டாட்டம் சிறுததப்பட்டதமன்றி, அங்கிருந்த பெளத்தகுருமாரும் தூர்த்தப்பட்டார். பின்னர் 1715-ல் கத தோலிக்கர் கூட்டமாகக் கூடிதலும் பிரசங்கஞ்செய்தலும் ஆளுவனால் மோர் ஆஞ்சிலைசெய்யப்பட்டது.

இங்கானம் ஒல்லாந்தர் செய்ததுமன்றி, தாம் கத்தோலிக்கருமார்மேல் தியல்பிலே கொண்டபகையால், அவர்களை இலங்கையினின்று தூரத்திலி டிலாரு கருதி அவர்களைப் பறங்கிக்குறைய வேவு காரரெனப் பொய்க்குற் றத்தின்பாற்படுத்தி, அக் குருமாரைவரும் இலங்கையிலிருந்தலாகாதென்றும், இருங்கக்காணின் சிறைப்புத்தத்தப்படுவரென்றும் முரசறைவித்தார். இவ்வகையுபயத்தினால் ஒல்லாந்தர் சர்ட்டீந்தக்குறையத் தம்மத்தை இலக்கை முழுமையிலுமாட்டித் தத்தோலிக்கமத்தத்தையும் ஒருவாறு ஒட்டினுரன்னாம்.

இப்பால் ஆங்கிலேயர்காலம் கிட்டியதால், அவர்கள் வரலாற்றைக்கு றித்துச் சிறிதுசொல்லாம். அவர்கள் நாடு இங்கிலாந்து என்னுந்தேயு. இங்காலியர் இற்றைக்கு 300 வருடங்களுக்குமுன் துருக்கினாட்டின்மாத்திரம் வர்த்தகத் தொடாபுடையவராய்நூந்தார்கள். அப்பால், அஃதாவது 1580-ன் மேல் பறங்கிக்காரருறைய முயற்சியையும் அதனுட் அவர்களுடைய உயர்ச்சியையும் கண்டு, தாழும் அவரைப்பீட்டு கீழழக்கேயத்தொடர்புடையவராக வேண்டுமென்று விருப்பக்கொண்டார். அவ்வாறே நான்கு ஆங்கிலேயவர்த்தகா கீழழக்கேயத்தைநாடு வழிக்கொண்டு சிரியாமார்க்கமாய் இந்தியாவையடைந்தார். அவர்களுள் ஒருவா “அக்பார்” அரசாணிடத்தில் சேவகத்திலமர, மற்றை மூவரிலொருவர் பஞ்சாபிலிற்குப் போக, ஏஞ்சிய இருவரில் ஒருவர் துறவியாக்க கோவையில்கூற்றுவிட, மற்றவராக்க பூர்ச்சு என்பவர் ஓய்ம மலாக்கா முதலிப் பிடங்களுக்குப் போய்ச் சுற்றிக்கொண்டு தமதாருக்கு மீறுகையில் 1589-மாலும் மார்ச்சும் குடையல் பொரும்பில்வங்கிறங்கன்று. இவரே ஆங்கிலேயருள் முதன்முதல் இலங்கையைக்கண்டவா என்னாம்.

அப்பால் 2 வருடம்கழித்து, இங்கிலாந்துக்கு அங்காளில் அரசியாயிருந்த (Elizabeth) எலிசபேத்து என்பவர், பறங்கிக்குறைய கொள்கைக்கு மாருப் பித்துசமுத்திரத்தில் போய் உலாவிவருமாறு சிலப்பல்களைப் பிர

யாணப்படுத்திவிட்டார். அவற்றால் ஒன்று மலாக்காவிலையில் சென்று மீளும்போது, காவித்துறையில், 1592-ம் ஆண்டு மூன்றாவது வர்தா நாட்காரம்பாய்ச்சிற்று. அக்கப்பற்பெயர் (Edward Bonaventure) எட்வார்ட் போனுவேஞ்சரி. இதுவே முதன்முதல் இலங்கைக்குவந்த ஆங்கிலேயர் கப்பல் என்னாம்.

இதன்மேல், இக்தியாடானது, பறங்கிள் ஒல்லாந்தர் பிரான்சியர் ஆங்கிலேயர் என்னும் மின்கான்கு சூரமுன், “இது கெவித்தார்க்குரியது” என்ற வைக்கப்பட்டதோர் விலையுர்ந்த இரத்தினப் பரிசுபோலாக, அத் தீர்க்கையாகும் பொருட்டு ஆங்கிலேயர் ஏற்குறைய 200 வருடம் வரையில் போராடி சின்றமையால் இலங்கை அவர்கள் கவனத்திற்கு வரவில்லை.

பின்பு 1762-ல் சென்னைத் தேசாதிபதியானவர் இலங்கையேல் காதல் கொண்டவராய், (Pybus) பைபூஸ் என்னும் துரைவைக் கண்டிக்கலனுப்பி, சீர்த்திரூபாஜிசிங்கனிடம் ஓருடன்பாதிக்கைக்குச் சம்பத்தேட்டார். அதற்கு அரசன் சமமதப்பட்டானில்லை.

அப்பால் 1782-ல் ஒல்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் பேரர் மூன்டது. அதுபற்றி, சென்னைத் தேசாதிபதி இலங்கையிலுள்ள ஒல்லாந்த நாடு கீலப் பிடிக்குமாறு கப்பற்றாப்பியாகிய (Sir Edward Hughes) ஹியூஸ் துரையுடன் ஓர் கப்பற்படையையும், (Sir Hector Munro) மஹூறு என்னும் சேஷையிடுன் ஓர் சேனையையுமிலுப்ப, அவர்கள்கூடது, திரிசோனை மலையைப் பிடித்தார்கள். இச்சமயத்திலும் சென்னைத் தேசாதிபதி ஓர் காரியல்தலை இராஜாதிராஜிசிங்கனிடத்துக்கலனுப்பி, “சீ ஒல்லாந்தருடன் பேரர்செய்வையாயின் காக்க ஞாதவிசெயவோம். அதன்மேல்கீடுயும் காரும் ஜெக்கியமாயிருக்கலாம். இது உனக்குடன்பாடாயின் சொல்லுா” என்ற கேட்வித்தார். அதுகேட்டு இராஜாதிராஜிசிங்கன், “இவர்களு சமக்குப்பின் னால் சத்துருக்களாவர்தாமே” என்றென்னிடுடன்படாது மறுத்தான்.

அடுத்தவருடத்தில் ஒல்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் சமாதான மின்பட்டமையால் திரிசோனைமலை மறுபடியும் ஒல்லாந்தர்க்கு விடப்பட்டது.

இப்படியிருக்கையில் மீண்டும் 1795-ல் இங்கிலாந்துக்கும் ஒல்லாந்துக்கும் போர்தொடக்கிறது. அப்போது சென்னைத் தேசாதிபதியாயிருந்த கரேக்திரப்பட்டமுடைய (Lord Hobart) ஹோபார்ட்டு என்பவர் (Gen. Stewart) ஸ்துவாட் சேஷையிடுன் ஓர் சேனையை இலங்கைக்கு வைப்பினார். அச்சேஷையிடுடன் திரிசோனைமலையைவீர்த்து மூன்றுவராகக் கால்செய்திற்கில் வைப்பற்றினார். அப்பால் யாழ்ப்பானாஞ்செ

ன்ற அதனையும் எதிர்ப்பா ராருமின்றி கவர்த்தான். அதித்த 1796-ல் சீர் கொழும்பைபு மல்வாறுபிடித்தான். அதன்பின்பு கொழும்பைகோக்கி வழி க்கொண்டு கழனிபாற்றையுட்காண்டி அங்கரில்போய் எதிரூன்றினான். அங்கே பெப்பிரவரிமா ஏனு மலாயர்ப்படையொன்று ஓர் பிராஞ்சித்தலைவ னேடுவங்கள் எதிரிட்டுச்சிறிதுநேரத்தில் தலைவண்ணயும் மதியவிட்டோடு, ஸ்துவாட்டுரை வெற்றிமாலையணிக்கு, ஜூயபேரின், “இலக்கைகாட்டுரைப் பிணிவிட்டது! பிணிவிட்டது! பிணிவிட்டது! கொழும்புக்காகும் பிழிப்பட்டது! பிழிப்பட்டது! பிழிப்பட்டது!” என்றெலிப்பதுபோல் முழுக்க, கோட்டுக்குன்சென்று துஞ்சாரோகணாஞ்செய்தான். இதன்பின் சின்னுவில் காலியும் பிழிப்பட்டது இவ்வாறே ஒல்லாங்கர் 138-வருடமாகச்சுட்டியண்ண வெந்த கரைதுறைநாடுகள் எல்லாம் ஒருங்கே ஆங்கிலேயருடைய தண்ணுடைச்சிற் கீழ்ப்பட்டன.

இவ்வாறு ஆங்கிலேயர்க்கு எளிதில் வெற்றிகிடைத்ததற்குக் காரணம் ஒல்லாங்தருடைய முயற்சியின்மையும் அவர் சேஞ்சீர்குடைய ஜக்கியின் மையமேயன்றி மற்றன்று. கொழும்பில் ஒல்லாக்டதோதிபதியாய்க் கடை சிவில்குந்த *“வான் அஞ்சல்பேக்” என்பவனை ஆங்கிலேயர் மேற்படுத்து காக்காது விட்டிருப்பரேல், அவனுடைய சேஞ்சீரவனைக் கொன்றிருப்ப ரென்றால், அவர்களுடைய கீழ்மைவைப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ! “துற்புத்தியங்கிரியால் அரசுக்கினம்” என்றபடி கீழ்மைவில்லாப் படைவீரரால் அவர்கள் அரசுக்கு இவ்வாறு கீக்கிரத்தில்கேடுகின்றாயிற்று. இவ்வாறே கொடியரிற் கொடியராகிய ஒல்லாங்தருடைய அரசியற்காலம் 1796-ம் ஆண்டு பிப்பிரவரிமாத்தோடு தொலைந்தது. அவர்காலத்தில் வழங்கிவர்த்த சிலசட்டங்கள்மாத்திரம் தற்காலத்தும் பிரயோகத்திலிருக்கின்றன. கட்டோர், தரஸ்மீதுதலியன ஒல்லாங்கச்சொந்தன்.

அவர்கள் கீரிக்கனமாக, அங்கே கண்டிராட்டில் இராஜாதிராஜினிங்கள் தண்ணுடைப்புகியசத்துருக்கள் சூழ்ந்தாரென்று எண்ணி “ஆரசியாம் பள்ளத் துடேவாழிலும் தேவை பாமபிற்கு மிகவுஞ்சமமே” என்றபடி விழிப்புடன் அரசியற்றுவாலுமினும்.

---

* இவன் சிறிதாலம் கொழும்பில் ஆங்கிலேயருடைப் பாதுகாப்பு விருந்து பின் தற்கொலைபுரிந்துகொண்டிருந்தான்.

V. ஆங்கிலேயர்காலம்.

—:—

A. அதிகாரம்.

[ஒல்லாங்கநாடுகள் பிடிப்பட்டதுமுதல்;
“கார்த்து” மன்னருடைய துறைத்தனம் அந்தம்.]

இவ்வண்ணம் நடந்தொழில்த வணையாடல்லாம் ஆங்கிலேயருடைய கைப்பட்டவுடன். சென்னைத் தேசாதிபதியுடைய ஆஞ்சளுக்குள் எாகி, “இங்காடு (East India Company) துண இந்தியவரித்தகக்ஷோபத்தாரிக்கு விடப்பட்டத்தக்கதோ, அல்லது இங்கிலாந்தரசுக்கு உபராஜாங்கமாக உபகரிக்கப்பட்டத்தக்கதோ” வென்றும் கேள்விக்கிடனும், யோசனையில்கின்றன. அங்கியும் ஒல்லாங்கர் சமாதானப்படுக்கால் அவரிடத்தில் மீளவும் ஒப்பித்துவிடலாமெனவு மேர் எண்ணம் ஆங்கிலேயர் மனத்திற்கிட்டது.

இப்படியிருந்தும், சென்னைத் தேசாதிபதி, இலங்கை அரசியல்முறையைச் சிரிடத்துணரித்து, சென்னையினின்றும், உலகவியலறியாதவருக்கு சோம்பனுமாகிய (Mr. Andrews) அந்திரேயல் என்றும் ஓர் துறைமகனாக சுகலவித அதிகாரங்களோடும் இலங்கைக்கனுப்ப, அவன் இலங்கையையுட்டது, முன்னிருந்த இறைதிரட்டிகளென்றோரையும் கீக்கிப் புதிதாய்த் தமிழரைச்சோகித்து, வரியின்றியிருந்த சுரோத்திரியம் மாரியம் முதலிய சிலங்களுக்கு வழக்கத்துக்கு விரோதமாக வரிசோவிதித்து, இது பேர்க்கு வேறு தீவைகளையும்செய்து, காருண்ணியமற்றவனும் அதிகாரஞ்சு செலுத்திவிட்டான். இதைப்பொறுக்க ஆற்றுத் திருக்கள் சிலா, சில ஒல்லாங்குடிகளைத் துணைக்கொண்டு சுனக்களைத்திரட்டி, கொழும் புக்கும் கண்டிக்கும் இடையிலிருந்த அரண்களையெல்லாம் கைப்பற்றிக் கொண்டு மற்றைய விடங்களுக்குச்சென்ற, அங்கெதிர்த்த ஆங்கிலேயரெல்லோரையும் கொன்றும் காயப்படுத்தியும் முதுகிடக்கொண்டு சிலாளாக ஆங்கிலேயருக்குப் பெருக்குன்பாகுசெய்துவந்தார். ஈற்றில் ஆங்கிலேயர் சிறபான்பாயினும் பெருக்கோல்கொண்ட டிடிக்கவேண்டுமென்றபடி, ஓர் கேளியோடும் சிக்கள்ரை எதிர்த்து, தம்பக்கத்தில் பல்ஜர யிறக்கக்கொடுத்தும் ஆண்மைவிடாது அச்சிக்களப்படையைச் சுட்டுவெட்டிப் பிடித்தடித் துகைத்துவகைத்துக் குத்திமொத்தி ஏற்றிப்பற்றி வெற்றிகொண்டு போதுமொதுமென் ரேடூட்க்கெய்தார்.

இதைச் சேள்விப்பற சென்னைத் தேசாதிபதியாகிய (Lord Hobart) கூரூபாரீஸ் க்ரேச்சிர (Colonel De Meuran) தெழியூச் என-

இந்பண்டத்திலைவனை அக்கலக விசாரணையின்பொருட்டு இலங்கைக்களு ப்பினார். அவனும் இலங்கைக்குவந்து அதன்விருத்தாங்களையெல்லா ஸாதியோட்டக்மாகச் சென்னைக் கெழுதியறைப்பினார். அதுகேட்ட தேசா திபதி காலங்காழ்க்காது உடனே இலங்கையை இங்கிலாங்குராஜாங்கத்து க்கு உபராஜாங்கமாக்கினார். அதனை இங்கிலாங்காந்தரசானுவீருக்க (George III.) ஸ்டாஃபோர்ட்சீக் என்பவர் அதிகங்கோவத்தோடும் அங்கிரித்து, பூச் சியதையுடைய (Hon. Frederick North) பிரேடிக் நாரிது என்பவர் காரத் தேசாதிபதியாக இலங்கைக்கணுப்பு, அவரும் 1798-ம் ஆண்டு அக்டோபர்மா இலங்கைசேர்க்கார். பின்னர், அவர்கூத்தியோகாசனம் பெற்றவுடன், “தெமிழ்ரூன்” அவரிட்டு சென்று, “ஸ்ரீனே, தற்போது இறைநிரப்படப்படும் மேறையையும், இறைநிரப்படவாகிய தமிழரையும் நீக்கிவிட்டு, முன் னிருந்த ஏற்பாடுகளையும் சிங்களமுதலி ஜினையுமே ஏற்படுத்துவதாவசியக மாயிருக்கின்றது” என்று விளங்காப்பஞ்சயத்கான். அதுகேட்டு “நார்து” மன்னானாவர், “தெமிழ்ரூனை” கோக்கி, “நீர்ச்சுறியவாறு முன்னொய வேற் பாடுகளை கிலைப்படுத்துவதில் எமக்கு யாதும் ஆகேபமில்லை. புதிய வேற்பாடுகளால் ஏழுங்கலக்கண்டையும் அகன்பேற்றையும் கண்டுள்ளோம். ஒரிராச்சியமுறையைப் பிருத்ததல் காலங்கிராமத்தில் அன்றி, எடுத்தவுட ஷ்க்டாது” என்றின்னாக்கறி முன்னிருந்தமுறைகளை யதுரசித் தரசுப் பயத்தொடக்கி, தமிழ்க்காரிகள் யாவரையும்கீட்கி, அவர்களுடையபதக் தில் சிங்களரைவரத்து, ஆங்கிலேயமுறையைக் கைக்கொள்ளப் பின்னி ன்ற ஒல்லாந்தக்குடிகளையுடைக்கினார்.

ஆங்கிலேயர் சிரிவ்வாரூர், அங்கே கண்டியிலிருந்தரசியற்றிவந்த இரா ஜாதிராஜசிங்கன், 1796-ல் ஆங்கிலேயரிடத்திலிருந்து தன்னிடம்வரப்பெற ந்த பொருத்தச்சாசனத்தை வாசித்து, அது தனக்கு நான்மையைக்கூத்து தங்களைக்கண்டும், அங்கீரியாது தள்ளிவிட்டு, யாதோ பினாக்குமின்றி யரசியற்றிவருகையில், சுயகாரியப்புவியும் வஞ்சலூராக்கிய (Pilame Talawe) பிலாவைமத் தலைவை என்னும் முதன் மந்திரியுடைய சூதாற்போலும் 1798-ல் அரசிழக்கதுமன்றி உயிருமடனிழக்கான். இவனுக்கு மனைவியாக ஜூனரிருந்தும் அரசரினமைக்கு ஒரு குழுங்கையேனும் பிறக்கில்லை.

அப்பால் பிலாவைமத்தலாவை, அரசனூடைய கொழுங்கிமகனும், அப்போது பதினெட்டுவயச்சுடையவனும், மேனியழகன்றிக் கல்வியழகுகிறிது யில்லாதவனுமாகிய கண்ணுஞ்சாமியை (Sriwikrama Raja Singha) பூஜி விக்கிரமராஜசிங்கன் என்னும் பட்டப்பெயராடன் அரசனுக்கி, அவனைத் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு தனக்குமாருப்பின்ற இரண்டாம் * மங்கிரியை

* மங்கிரியைச் சிங்களர் அதிகாரம் என்றார்.

மும் மற்றோர்பிரபுவையும் வஞ்சளையாற்கொன்று, இராணியையும் மவன்கி ணைகளையும் கிறையிலிட்டான். அப்போது அவ்விடோதிகளிலொருவனும் இராணிக்குச் சோதரனுமாகிய முத்துச்சாமியென்பவன், இலங்கைக்குக்கி, யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒடி ஆக்கிலேயரிடத்தில் வடைக்கலம்புகுங்கான்.

இதன்பின்பு பிலாஹாத் கலாஸூதத்தேனே அரசனுகிலிடவேண்டுமென்ற அவச்செகான்டு, ஆக்கிலேயருநடைய துணையத்தேமாற இருக்கும் நை அவரிடஞ்செக்கன்றான். கடைமுறையில் “நார்து” மன்னாராக்கன்டு, “மன்னாவரே, பண்டைக்காலமுதல் எங்களுக்குப் பக்கவராயுள்ள தமிழ் ரசருடைய கோவிள்கீழ்வாழுதல் எங்கள் சாதியார்க் கிஷ்டமன்று. அவர்க்குக்கீழிருக்கு குடிவாழுதலினும் நும் போவியபரதேசிகளிடந்து வாழுதல் எங்களுக்கு கடிப்பிரீதி. இப்போது கண்டியை ஆஸ்பவன் சிங்களவழிச்சத்து அரசனால்லன். ஆதலால், தாம் தயைக்காத்து எங்களுக்குதலிசெய்யின், காங்கள் அவளைக்கொன்றுவிட்டேனும் கீக்கிலிட்டேனும் தமது குடைசிழீவிலிருக்கு குடிவாழ்வோம். அன்றியும், யான் அவளை அரசனுக்கியது, கம்மலரெல்லோரும் அவன் குணத்தைக்கண்டு அவன்மேல் வெறுப்புற்று கம்மலனுகிய வொருவளை அரசனாக்கோரட்டும் என்ற கோக்கத்தாலன்றி மற்றுங்கிருதுமன்று” என்றின்னனவும் பிறவும் அவர்க்கு எடுத்துக்கூறுனான்.

அதுகேட்டு, “நார்து” மன்னவர் உத்தராாட, நீர் கூறியாறு கெம்பு தெனக் குடன்பாடே; ஆயிலும் அரசளைக்கொல்லுது நீதியன்று: ஆதலால், அவளை யாழ்ப்பாணத்தில் எங்குஞ்சைய பாதுகாப்பில்லவத்துக்கொன்ன வும், உம்மை எம்கு ஜக்கியமான ஓர் உபராஜன் ஆக்கி, எங்கள் சேஞ்சுப்பியாசிய (Macadowall) மாக்டவெல் என்பவரையும் அவர்க்குமெய்காப்பான ரென ஓர் சேஞ்சையையும் கண்டியில்லவைக்க உடன்பட்டேம்” என்ற கூறி, அதிகாப்பிட்டு தலாவையை யழுப்பிலிட்டார்.

இப்பிரதிக்கிணப்படி, “நார்து” மன்னவரும், தமது பேருக்கு இது ஈனமாய் முடியுமென்பதையுசினையாது, சிறிதுகாலத்துக்குள் ஓர் சேஞ்சையிடிக் குறித்த சேஞ்சுப்பியோடும், 1801-ல் கண்டிக்குப் போக்கி னார். அவர்கள் போயும், கண்டினாட்டெல்லைக் காவல்வீரரை மேற்கொண்டு அவ்வெல்லையைத்தாண்டிக் கெல்லற்கு இயலாதவராய்ப் பகாளன் பல படையங்கள்கொண்டு முயன்றும், வாய்க்காலமையால் ஈற்றில்மீண்டார்.

அப்பால் தலாவை, “இளி ஆக்கிலேயர்தாமே வலிந்து போருக்குவ கும்பொருட்டு ஒருபாயுக்கெய்வதே கும்” என்ற மனத்தில் முடிவு செய்துகொண்டிருக்கலையில், கண்டிக்குவங்கு பாக்குவாங்கிப் பொதியெரு

தகவில் ஏற்றிக்கொண்டு புச்சளத்துக்குமின்னுடையிக்கொண்டசோன்கர் விலைரக்கண்டு, அரசனுடைய சேவகரால்வழிமறித்து, அவர்பொருள்களைப்பறித்துக்கொண்டு, அடித்து உதைத்து ஓட்டிவிட்டான். அதனை அறி ந்த “நார்து” மன்னவர், கண்டியரசனுக்கு ஒர் குடிதம் போக்கி, “பறிதக பொருளையெல்லாம் மீளவும் அச்சோன்கரிடம் ஒப்பித்துவிகீ” வென்று வேண்டினார். அதற்குக் கண்டியரசனை உடன்படவொட்டாமல் தலாவை தடுத்தான். அதுகண்டு, “நார்து” மன்னவரும் போர்க்கறைக்குவினார்.

அப்புண்ணமே 1803-ம் ஜூலைபிரிவிலிருந்து “மாக்டவல்” ஒரு சேனையோடும், சிரிகோணையலையிலிருந்து (Colonel Barbut) பாரிப்பது தளவும் ஒர் சேனையோடும் புறப்பட்டு, தம்மார்க்கத்தில் எதிர்ப்பார்யாருமின்றி ஏகாலத்தில் கண்டிக்கலரயக்கட்டு வளைக்கார்கள். இவர்கள் மீட்கொண்டாரென்று முன்னரே அறிந்த அரசனும் குடிச ரூம் அவர்கள் வருவதன்மூன்றே கண்டிக்கருக்குத் தியட்டி, தம்பொருள்களோடும் அங்குரூங்க்கலைத்தக்கோடினாகன். அதனையறிந்து ஆங்கிலேயர் கண்டிக்குள் துழுங்குது பார்த்தபோது, கண்டிகள் ஆங்காங்கும் கரிந்து சாம்பியாய்க், சிரிசன்யாய்க், நாய்கள்வசிக்கும் நாரமோடுவன்றுபார்த்து நகைக்கும்படி சில நாய்கள்மாத்திரம் சஞ்சரிக்கப்பெற்றதாய்க் கிடக்கக்கண்டு, மேலும் சுற்றிப்பார்ப்போயென்று எங்குஞ்சுற்றினார்கள். அப்போது, ஓரிடத்தில் வெடிமருந்தும் குண்டுகளும் சில பீரக்கிகளும் அவர்கள் ஈடுபட்டன.

இப்படியிருக்கவில், பிலாஸைத்தலாவை, ஆங்கிலேயர்சேனையை நாசஞ்சுதய்வெண்ணி, வஞ்சமனத்தோடும் ஒன்றாதனை ஆங்கிலேய சேலுபதியிடம் அறுப்பி, “ஒர்சிறுச் சேனையோடுமாத்திரம் உக்கவில் ஒருவாவரின் அரசனைப் பிடித்துத்தருவேன்” என்று சொல்லித்தான். அதைக் கேட்ட “மாக்டவல்”, தளபதியாகிய (Colonel Baillie) பேலி கயபும் கோவீரரையும் அனுப்ப, அவர்களும் மங்கிரி கற்பித்தபடி, இருசூரியப்பிரிவிடுது இரண்டுவழியைப்பற்றி, அங்குரூங்கத்தையை நோக்கிசென்றார். டெவ் லூகையில், சிங்களர், வழிச்சார்பிலூள்ள மலைகளிலும், காடுகளிலும் காலாந்துசின்று, துப்பாக்கிக்கொண்டு பொழுந்த குண்டுகளையெல்லாம் சலிக்கா சுபெற்றுக்கொண்டு கடுகி, சுங்கேசப்படி யிருதிறத்தாரும் ஓரிடத்தில் காலாந்து, அணிவகுத்து, அங்குரூங்கத்தையை அறுங்கினார். அங்கே சிங்காவரர் சிலர் வந்தெதிர்க்க, அவர்களைக் காற்றின்மூன்னின்ற பஞ்சபோதுாசி முதகிடச்செய்து, அரசன் அகப்பட்டான்! அகப்பட்டான்! என்று ஆர்த்து ஒடி, நகரைக் காவல்செய்தார். செய்து மென்னை! இவர்கள் குகுபோய்க்

சேராமுன்னேதரசன் வேறிடம்போயகண்றவிட்டான். ஆதகண்டி “பேவி” த்துரை இலவுகாத்தகிளிபோல் வென்கி, “மந்திரி மோசஞ்செய்தானே” என்று மனத்துள் மதித்து, அங்கரைத் தியூட்டிமீண்டான்.

அப்பால் “மாக்டவல்” “நார்து” மன்னரநுமதிப்படி (Mootoosamy) முத்துக்காமியை யாழ்ப்பாணத்தினின்றும் வரித்துக் கண்டிக்கரசனாக்கி, அவனேநுடெ ஓர் பொருத்தச்சாசனம் பண்ணிக்கொண்டு, அவ்விடத்தில் “பார்பத்து” தளபதியையும் ஆயிரம்போர்மீரிகளையும் மாத்திரம் வைத்து விட்டு எஞ்சியசேனையோடும் கொழும்புக்கேகினார்.

இச்சமயத்தில் பிலாஸமத்தலாவை “நார்து” மன்னவருடைய உயிரைக் கையாடுவதைக்கேடி, மீண்டும் ஒருடன்படிக்கை பண்ணிக்கொள்ள முயல்வான்போல் நடித்து அவருக்குச் சாயாசாரங்க்கொள்விக்க, அவரும், சக்தகோரளையிலுள்ள தம்பதினியாவென்றவிடத்தில் இண்ணாளைக்குவருக, யானும் அவ்விடம்போகின்றேன் என்று அவ்வஞ்சலுக்குச் செய்தியனுப்பி னா. அப்படியே அவரும் ஒரணி யெய்காப்பாளருடன் அப்விடம் சேர, “பார்பத்து” தளபதியும், 300 மலாம்வீரரோடு தற்செயலாய் அங்குசென் ரூன். இப்படியிருக்க, தலாவையும் வளர்த்திட்டிக்கொண்டு உற்றுதனாரா “மல் ஆச்சக்கேதப்படி குறித்தவிடத்தையடைந்தான். அங்கு சென்று கண்ட அளவில் தலாவை மனச்சோர்வுகொண்டு, “இப் பெரும்படைமுகத்தில் என்குழுச்சியாதுசெய்யும்பீ? ஒன்றான்கெம்யாதாகவின், கேள்போய்விடுவதே தகுதி” யென்று தீர்மானித்து, வஞ்சமொழிப்படி ஒர்பயனில் உடன்படிக் கையை முடித்துக்கொண்டு கண்டிக்குமீசு, மற்றொரும் தங்கிசைகோக்கி னார்.

இப்படியிருக்கயீல், ஸ்ரீவிக்கிரமராஜசிங்கன் ஸ்ரீமிரங்கு கண்டிக்கு உங்கு கலகஞ்செய்து, அங்கிருந்த ஆங்கிலேபசேனைகள் மேல்வழுக்கு அநேக வீரரைக்கொன்றான். அப்போது (Major Davie) டெவி என்னும் ஆங்கிலேபயசேனைத்தலைவன் சமாதானக்கொடியுயர்த்தி, “போராழிக, நாங்கள் போய்விடுகிறோம்” என்றிரங்கு, தன் சேனைகளையும், வீரத்திற்கு இல்லாத முந்துச்சாமியையும் அழைத்துக்கொண்டு கண்டியைவிட்டுத் திரி கோணமலையைகோக்கி வழிக்கொண்டுகிடெல்லுங்கையில், மகாவலிக்கும் அதிப் பீரவாகமாயிருந்தமையால் தாண்டற்கியலாதவனுப் அவக்கண்டோட்டையில் இராத்தக்கினுன்.

அதனை அறிந்த கண்டியரசனுடைய சேனைவீரர் உருவைவிட்டு நீக் காத ஸ்மீலைப்போல் அவ்விடத்திற்கும் தொடர்க்குதென்று, “எங்கள்கையில் முத்துச்சாமியை உபயித்தால் ஆற்றறந்தாண்டப் புனைகள்தருவோம். அத

ந்துடன்படமாட்டாயின் கீங்கள்யாவ நக் விடியுமுன் எம்புறஞ்சேரிவரும்” என்றாறி அச்சுறுத்திப் பேழையிய “டேவிலை” அணுப்பி, முத்துக்கா மிழைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய், அரசன்சமுகத்தில் சிறுத்தி அவனுஞ் வைப்படி சிரபங்கம் பண்ணினார். பின்பு, அரசன் தானே அவ்விடஞ்செ ன்று “டேவி” யையும் அவன் சேஞ்சுவிரைவரும் பிடித்துக் கண்டிக்குக் கொண்டுபோய், அங்கே டேவியையும் வேறுசிலரையும் சிறந்திலிட்டி, மற்றோர்யாறையும் ஒருங்கே கங்கரித்தான். அவ்வளவிலும் கீல்லாது, வைத்தியசாலையில் வைத்தியசாலையும்பெற்றுக் கொண்டிருந்த 120 பேரையும் கொன்று, இனி ஆங்கிலேயர்க் கஞ்சவேண்டுவதில்லையென்று ஆர்த்துப் பீரங்கிக்கோவத்து செய்வித்து ஆண்டக்கூத்தாடினான். அதன்பின்பு, அரசன், முன்கொல்லாது ஜிறநில்லைத்த ஆங்கிலேய சேளையைக்கேர்க்க மலரையும் வீரனா, “நூர்தீன்” என்பவளை கோக்கி, நி எனக்குக்கீழிருந்து சேவை செய்கிறையா? அங்கி, உன் உயிர்விடப்போகிறையா? என்றுகேட்டான். அதற்கு உத்தரமாக நூர்தீன், “என் உயிரிழக்கவரினும் இதுப்பேதேயென்றி இராஜதுரோகம் கிளைப்பதில்லை” யென்றான். உடனே அரசன் அவளையும் அவன் தம்பியையும் கொன்று அவர்கள்காலிற் கயிற்றைக்கட்டி வீதி வழியாய் இருந்துக்கொண்டுபோய் நாம்கரிக் கிரையாகக் காட்டில் போடு வித்தான். இச்சமயச்சில் மாத்சர் ஆங்கிலேய சேஞ்சுவீரர் தொகை சந்தேரங்குறைய 700. இச்சங்காரத்தில் பிழைத்தோடிக் கொழும்புசேர்க்கவன் சூரே ஒருவன். இதுச்சங்கத்து 1803ம் ஆண்டு ஜூலையூத்தி 24வ.

இவ்வாற்றால் அரசன் பூரிப்படைத்து சிலவீரருடைய தைரியவசனங்களால் ஊக்கங்கொண்டு, ஆங்கிலேயராக்குரியாகாகிளைபும் கவருமாறு சேஞ்சுவிரை அனுப்பினான். அப்படியே அங்கேஞ்சுவீரரும் சேளைத்தலை வனும் சென்று மாத்துறையை வளைக்கு, காவல்வீரரைக்கொன்று அங்கு கரைக்கவர்க்காரர். அப்போது காவியிலி ஸ்தர (Captain Beaver) “பீவர்” என்னும் பணடத்தலைவன் மாத்துறையை கோக்கி போர்சேளையோடு வழி க்கொண்டமாத்திரத்தில், சிக்கங்கப்படை வழிக்கிட்கிறுந்தது கண்டு, கடல் வழியாய்வுக்கு மாத்துறையிலிறங்கி அங்கெங்கப்படையை வெருவத்தெய்தான்.

இப்படியிருக்கவயில் “நார்தூ” மன்னவர் இச் சமாசாரங்களையில் லாம் தம தெசபாணாகிய இந்திடதோராபிப்பித்துக் கொரிவித்து, கண்டியசனை அடக்கும் பொருட்டு 3000 முட்சவீரருக்குக் குறையாம வனுப்புமாறு வேண்டினார். அப்போது இங்கிலாங்காட்குக் பிராஞ்சிபாட்டிக்கும் ஆட்சம் மூன்டமையால் இங்கிப்பதோகிப்பி “நார்தூ” மன்னவர் கேள்விப்படி வீரரையழி ரூபாயிருக்கார.

அப்பால் 1804-ம் ஆண் செப்டம்பர் மூத்தில், மட்டக்கஸப்பி விருந்த (Captain Johnston) ஜான்ஸ்டன் தளபதி தனது அதிகாரத்துப்பட்ட 300 வீரருடன் அங்கு சின்றும் புறப்பட்டு வழியிலே, கண்டிநாட்டெல்லையில் விருத்தி வைக்கப்படும் சேனாவீரரையும் சேர்த்துக்கொண்டு கண்டிகளுக்குப் போகக்கூடவென்று “நார்து” மன்னாவர் ஆஞ்சங்கெய்தார். பின்பு “நார்து” மன்னாவர், கண்டிநாடில் அரசன் இல்லையென்றறிந்து. உடனே அவ்வேற்பாட்டைத் தள்ளிவிட்டாரன்றி, ஆக்செய்தியை “ஜான்ஸ்டன்னுக்குத்” தெரிவித்தாரில்லை. இதனால் ஜான்ஸ்டன் தான் பெற்ற ஆஞ்சாபத்திரப்பிரகாரம் தனது யுத்தவீரருடன் புறப்பட்டு, குறித்தவிடத்தில் அரசேனையைக் காணுதலராகியும், கண்டிக்கேள்கினான். அங்கு சேர்ந்தபோது கண்டிகர் பாழாயிருக்கக்கண்டு, “இளியாது செய்வது; கொழுப்புச் சாராரம்வரும்வரையில் இங்கிருப்போம்” என்று தீர்மானித்திருக்கும் சமயத்தில், “கண்டியரசன் பெரும்படையோடும் அனுகினான்” என்று கேள்வி யுற்றான். உடனே தன் சேனாவீரருடன் அங்கு சின்றும் மீண்டு காட்டு மார்க்கமாய்த் திரிகோணமலையைநாடி யாதோர் அபாயமுமின்றி அங்கா போய்ச்சேர்ந்தான்.

அப்பால் 1805-ல் கண்டியரசன், நூறுவீரரால் மாத்திரம் காக்கப்பட்டிருந்த * கங்குவளைக்கரை வளைக்க எந்தனப்பட்டு, அரோக் சேனாவீரருடன் புறப்பட்டு அக்கோட்டைமதிலுக்கு இலக்கொட்டிக் குண்டிகளைப்பிரயோகித்துக்கொண்டு வெருக்கினான். அப்போது, கெநுங்கிவரட்டும் என்று சமயம்பார்த்துக்கொண்ட ஓன்னிருந்த (Capt. Pullock) பல்லாக் தளபதி தன் வீரருடன், சிங்கமும் சிங்கக்குட்டிகளும் யானைகளைக் கண்டு சமயம் பார்த்துத் துணுக்கெனப் பாய்த்தாறு வெளிப்பட்டு, அரசன் சேனையோடெதிர்த்து இரண்டுமூச்சர்த்தகாலம் கொடிய அமர்புரிந்தான், அப்போது ஒரு குண்டு அரசனைச் சந்தே தாக்கினமையால், அரசன் முதலுக்கொடுத் தோட்ட தலைப்பட்டான். அதுகண்டு அவன் சேனையும் சேனாபதிகளும், சிலர் ஆயுதங்களைவிட்டவரும், சிலர் துப்பாக்கி பீரங்கிகளைப் போட்டவரும், சிலர் பகலவர்க்கைப்பட்டவரும், சிலர் சிலைக்கட்டவரும் ஆகந்தோர் நாமோ முந்தி நம்மைனைசேருவது என்று ஒடுவார்போ லோடத் தலைப்பட்டார். அங்கனமோடினவருள் திசாபதியாகிய விழுக்கும் மகாமுதலியாரும், தனக்குமுந்தி அதிவிறைவாய் ஒடுவதைக்கண்ட அரசன் சினக்கொண்டு தன்னையடித்துவந்த சேவகரரோக்கி, “அப்பேடிகளுடைய சிரகங்க் கொய்துகொண்டு வழியின்” என்று இதழ்மடிக்காமுன், அவ்விருவர் சிரமூம் சா

* கங்குவளை - கொழும்பிலிருந்து 18-மைல் தூரத்திலே கண்டிமார்த்துத்திலுள்ள ஓர்க்கர்.

யங்குகள்டன. மீண்டும் அரசன் தன் கோபப்பிரசங்கத் வேந்தால் தம ரென்றும் பிறவேன்றும் வேற்றுமையுணராது, தன்னையண்டியோடிவரும் அடைவிரைவும் சாப்தும் சாப்பித்து மோடினான்.

பின்னர்ப் பல்லாக் தனபதி தன்கைக்கு “இனிலிகரயாது” என்று தேடிச்செல்லுகையில், கங்குவளை கங்குகுச் சமீபத்தில் அரசனை உபசரித்தற் பொருட்டு அழைக்கப்பட்டிருந்த ஓர் அலக்கார வசக்தமண்டபத் தைக்கண்டு அதனை விரும்புமாக்கினான். அம்மண்டபத்தின் மூன்றிலில், போரில் கைத்திகளாக்கப்படும் ஆங்கிலேயரைக் கொல்லற்றென்று அரசன் ஆஞ்சனுப்படி இரு கழுக்கட்டைகள் நாட்பப்பட்டிருந்தன. அதுசிற்க, மீண்டும் கண்டியரசன் யுத்தன்னைத்தனாலும் உறுவென வல்லையில்வர்து ஆங்கிலேயருடன் எதிர்த்தான். ஆக்கும் ஆங்கிலேய வீரரே வாகை குடினா.

அப்பால் 1805-ல் “ார்து” மன்னர் தமது உத்தியோகத்தினின்றும் பெயர், அவர்த்துக்கு (Sir Thomas Maitland) மேற்பற்றிடு மன்னர் வருவாராயினர். அதுசிற்க; “ார்து” மன்னாவதுடைய அரசியற்காலம் இடை இடையை கண்டியரகாலுடைய போராலும் கலகந்தராலும் உறுப்பட்டநாயினும், அவருடைய சேங்குமுறை கலனிக்ஸ்பார்த்தாக்டே. என்னை! பிரசைகளுக்கு மதவிழயத்தில் சபாதினத்தைக்கொடுத்தார். காட்டோவி க்காருக்குமாகும் ஒல்லாக்கர் செய்த தீய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் கீக்கினார். கண்ணியையும் வாணிகத்தையும் அபிவிருத்தி கெங்கற்கான உபாயங்களைத் தேடினார். சியாய்காலைகளை ஊர்கள் தோறும் ஸ்தாபித்தார். அரசிறைவருமான வழிகளைச் சீரிட்டார். காட்சிகளைக் கிருவிகம் வாணிகம் என்னும் தொழில்களை கடத்துயாறு அண்டவிட்டார். ஒல்லாக்கராவு ஏற்படுத்தப்பட்ட கொடியதன்டனைகளையை கழுவிலித்த, அக்கபக்கஞ்செய்தல் ஆகியவற்றை ஒழித்தார். ஒல்லாக்கரும் பறங்கிக்காரரும் செய்துவக்கவாறு கயமதாபிமானம் சிறிதுபின்றிச் சர்வமதத்தினர்க்கும் உத்தியோகம் கொடுத்தார். இவ்வாறே அவர்கெய்த அரசு பொதுப்படரவ்விலோமன்க.

இனி, அவர்காலத்து விசேட சம்பவங்கள்:—

1. இலங்கை பிரித்தானிய இராசாங்கத்துக்கு { 1798 - ம் அக்டோபர் உபராகாங்கொண்டது. } மீ 12.
2. ஜோமாரிபாக் வடமாகாணத்திலுள்ள மாடு { 1800 - ம் அக் டீக்டீல் கலில் ஜாக்கில் காலூபங்கும் தொலைத்து } 1800 - ம் அக் டீக்டீல்.
3. “கார்த்து” என்னும் அரசியற்பத்திரிகை { 1802 - ம் அக் டீக்டீல் கலைபெறுத் தொடக்கியது. } 15.

4. ஆக்கிலேயலாகாலை கொழுப்பில்ஸ் } 1803 - ம் ஈஸ் டாபிக்கப்பட்டது.
5. வண்டன் மிஷனரிமார்முதன் முதல் இல } 1803 - ம் ஈஸ் டாபிக்கப்பட்டது.
6. ஆக்கிலேயர்சேனை கண்டியில் அடியோடு } 1803 - ம் ஈஸ் குண்டி 26 சங்கரிக்கப்பட்டது.
7. ஆக்கிலேயர்க்குரிய காட்டில் சிங்கள் ப } டையேற்றிக் கலகந்தெய்த முரிக்கோ } 1805 - ம் ஈஸ் டியது.

2. அதிகாரம்.

[பிளாஸ்மத்தலாவை இறந்ததுமுகல்;
கண்டிராடு ஆங்கிலேயர்க்கப்பட்டதுபரியந்தம்.]

இப்பால் 1805-ல் பூச்சியதைக்குரிய “மேயிற்வண்டு” என்பவர் தேசர் திபதிப்பதத்திலும், பூச்சியதைக்குரிய (Rt Hon. E. D. Leishington) லீஷிங்டன் என்பவர் சிரேஷ்ட ஸியாயாதிபதிப்பதத்திலும், (Hon. John Rodney) “ரட்னி” என்பவர் உபராஜாங்க விகிதப்பதத்திலும் அமர்ந்தார்கள். அப்போது சிங்கள் ஆக்கிலேயர்யருடன் போர் தொடுத்தலாழித்து, கண்டியரசனுக்குமாறு யெழுங்கு கலாம்விளைத்துப் போர்தொடுப்பாராயினர்கள். எங்கணமெனில், 1806-ல் சத்தோர்ஜோாட்டுக் கதிபனுயிருந்த திசாபதி இறந்தலும், அங்காட்டுக்கு அதிகாரிகளாக எகேவல்ஷைபும் முன்னிக்கொடையும் சியோகிக்கப்பட்டார். அது அவ்லூர்க்குடிகளுக்கு அதிவெற்பாயிருந்தமையால் பெரியதோர்க்கலகம் உண்டாயிற்று. அதுகண்டு பிளாஸ்மத்தலாவை அரசனை நோக்கி, “அண்ணலே, அவ்லூர்க்கு அதிகாரிகளாக என்னையும் என்மருக்கும் இறந்துவத்தை திசாபதியையும் சியோகிக்கின்கலகம் விற்கும்” என்றுகூறினன். அவ்வாறே அரசனும் அவர்களை சியோகிக்க, அவர்களும் சனங்களையடக்கி ஆளுவாராயினார். அதுகண்டு அரசன் அவர்கள் மேல் பொருளுமையுற்றிருக்குஞானில், கண்டிராகருக்கு இன்றியையாப் பூஷணம்போற் கிடங்கிலங்கும் தெப்பக்குளத்தையும், “பத்திரிப்பு” என்னும் அட்டகோண மண்டபத்தையும் இயற்றவிக்கீத் தொடக்கிக் குடி சனங்களைப் பலபந்தமாய்ப்பிடித்து அவர்களால் அவ்வேலையை உட்கிடக் கான். அப்போது பிளாஸ்மத்தலாவை, “இதுதகாதசெயல்” என்று அரசனுக்குச் சொன்னான். அரசன் அவனுரையை அங்கீரியாது தன் எண்ணைப்படியே அவ்வேலையை முற்றுவித்தான். இதனால் இருவர்மனத்திலும் வைரமும் பண்ணும் வளர, ஒருவரை யொருவர் மோசந்தெய்யச் சமயம் பார்த்திருக்கார்கள். இப்படியிருக்கையில், பிளாஸ்மத்தலாவை, தன்மகனு

க்ரும், சிறிதாவத்துக்கு முன்ன ரிந்தபோன ; கீர்த்திபூரைசிங்கனு கைய பொத்திரிக்கும் பாணிக்கிரகணம்செய்ய முயன்றுன். அதனை அரசன் அறிந்து, “ஒரோ! இவன் சிம்மானந்ததுக்கன்றே வழிதேடுகின் ருன். நன்றி! அவன்செருக்கை அழிக்கின்றேன்” என்று மனத்துள்ள மதி த்து, சிறுது நாளுக்குள் அத்தலாவல்மேல் யாதோ ஓர் அந்பகுற்றம் பாரி த்து அவனை உத்தியோகத்தினின்றும் கீக்கினான். பின்னர் அதுகாரணமாக மாணபங்கமுற்ற தலாவை, அரசனைக்கொல்லுமாறு ஒருபாய்ந்தேம், அவ்வாறே மலாய்மூர்க்கிரம் என்பவனையும், அவனைச்சார்க்கலீர் அறுபதி ஸ்மரையும் ப.ஏ.தான் தால் தன்வசமாக்கி, இன்னாளில் இன்னசமயத் தில் அரசனைக்கொள்ளவிடுகள் என்று அவர்களுக்குக்கற்பித்தான். அன்றியும், உடுதுவரை அத்திதுவரை என்னும் மூர்களுக்கு அதிகாரிகளாயிருந்தவர்களையும் தன்பகுமாக்கி, அவர்களை அவ்வுருச்சனங்களுடன் கலகத்துக்கு எத்தனமாக அச்சமயத்தில் வக்குவிமாறும் செய்தான். அப்படியே அங்காரும் முசுக்கர்த்தமும் வந்துட்டதன். அப்போது அங்காதகர் எண்ணியிருந்தவாறு அரசன் சமயிக்காது விழிப்பாகவேயிருக்கான். அதுகண்டு அச்சதிகாரர் அரசன் சித்திரைபோவையரயில் பதிவிருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் எவ்வழியாயோ அவர்களுடைய பிரயத்தனம் அரசனுக்குப்புல ப்பட்ட, அரசன் உக்கரசிங்கமெனக் கண்களிற் கோபாக்கினிசொலிப்பத் திடு மென எழும்பி, பிலாஸமத்தலாவையையும், அவன் மருகளையும், மகளையும், வேறு ஆறு பிரதானிகளையும்பிடித்துச் சிரச்சேதஞ்செய்து, கவக்கத் கூத்துக் கண்டுகளித்தான். “தன்னுப்பம் தன்னைச்சுடும்” என்னும் முது மொழி பொய்க்குமோ! இதுசுகழ்த்து 1812-ல்.

அப்பால் (Eheylapola) எகேலபலை முதன்மாட்டும் நம்பிக்கையற்றவனும், தாக்கி ண்ணியம் காருண்ணியம் என்பன சிறிதுமின்றி, தன்மாளிகையிலிருக்க வரும், சின்னுளின்முன் கலகத்துக்கெழுக்க நாட்டினைச்சார்க்கவருமாகிய சகல உத்தியோகஸ்தரையும், தனது நகரத்து வணிகரையும் தாரத்திலுள்ள விடங்களுக்குப்போக்கிவிட்டு, பின் தனக்கு ஜக்கியமான காட்டானை னப் புலப்படுபவன் அன்றி மற்றெவனும் தன்னை அனுஷாகாதென ஆஞ்ஞாபித்தான். அப்பால் எகேலபலை மாட்டும் சந்தே ஜபங்கொண்டான். இப்படியிருக்கையில், தனது பட்டத்துத்தேவி வயிற்றிலுதித்த புத்திரரென் லோரும் இந்துவிட்டமையால், புத்திரோற்பத்தியின்பொருட்டுத் தன் கொழுங்கிளி நுவரை நூலைசெய்தான். அவ்வமயத்தில் மந்திரியன் பிரதானிகள் காணிக்கை கொணர்க்குவைத்து அரசனைவணங்கிப் போவாராயினர். அப்போது ஏகேலபலை விலையுயர்க்க போருள்களைக்கொணர்க்கு

அரசன்களுக்குத் தில்லவத்தான். அவைகளை அரசன் இகழ்த்த ஏற்றதை விட்டினான்.

அப்பால் சிக்குட்டத்தித்து, அரசன், நன்பிரதானிகள் எல்லோடையும் தந்தம் காடிகளுக்குக்கொன்று ஆக்கங்குமுன்; விளைவைக் கண்ண வித்துப் பகுதிப்பொக்களைத் திரட்டிவரும்படி ஆஞ்சளுக்கொப்பதான். அது கண்டு எகேலப்பை தனது திசைக்காயிய சப்பிரகாத்துக்குக்கொன்று, அத்திருக்குத் துக்காட்டர்க்கிணியலுப்புக் குற்றமற்ற அதிகாரஞ்செலுத்திவருகாளில்; அத்தகர்கள் அரசனிட்டுக்கொன்று, “அரமணைக்குக் கோவேண்டிய வருமானங்களை எகேலப்பை தன் உடுத்துக்கொள்வதுமன்றி மக்குடைய பண்ணதையும் அபாரித்தான்” என்று மக்களுமிக்கார். அதனால் அரசன் அவன்மேற் கோடுக்கொண்டு, “இந்திரிக்குமுகம் நீ காண்டலும் கண்டிக் கூக்குடுகிவரக்கடவை” யென்று ஆஞ்சனைப்பத்திரமொன்று போக்கினால். அதனை எகேலப்பை கண்டும் பொருட்படுத்தாது, ஆக்கிலேயகுடைய சிரே கம் தனக்கிருக்கும்வரையில் அச்சுக்கிளியென்னும் நருக்கு மீக்குறுப்பெற்றுவருப் புவர்களுடன் சிருபழுவைய் உறவாடிக்கொண்டிருந்தான். இது சீனாயும் அரசன் கேள்வியுற்ற அதிகாரைப்பக்கொண்டு அகளை உத்திரை ந்தினின்றும்கீழ்க்கு, மூன்றிக்கொடையை முதன்யாக்கி யாக்கினான். அது கேட்டு எகேலப்பை தனக்கு அபாயம்கிட்டியது என்று ஆகுவித்திருக்கலையில், சப்பிரகாமாட்டார் ஒத்தமொழியினராய், “எம்மூயிர் இழுதும் உம்மு விரைவ்வைப்போம் அஞ்சாதீர்” என்றுதேற்ற, அவனும்தேறி, “இனி அரசனை எதிர்ப்பதேகரும்” எனத் தூணிக்கிறுக்கான். கொங்குத் தீவியும் கில் நெய்யைச்சொரித்துபோல் இச்சமாசாரமும் அரசன்கொலிப்பட்டது. உடனே அரசன், “ஏன்றி! அவன்களியை ஒழிக்கின்றேன்” என்று உருத்தெழுக்கு, எகேலப்பையையை மகிளமக்களையும், சுற்றுமித்திரர் சிலங்கையும் பிடித்துச் சிறைச்சாலையில்வடைத்துவிட்டு, மூன்றிக்கொடையை அழைத்து, “இது ஒருப்புவடிவுடன் சப்பிரகாத்துக்குக்கொன்று போர்தொடுத்த அளவில், எகேலப்பையையை பகுத்தார் எனிர்த்துகிறகாட்டாதவராகிப் பின்னிட்டோடு, எகேலப்பையும் தன்மித்திரர் சிலருடன் கொழுப்புக்கொடி ஆக்கிலேயைரத் தூணிக்கொய்தான். அதுகண்டு மூன்றிக்கொடை அரோ கூரக் கூட்டிளாகும் பிடித்துக்கொண்டு ஜூபெரிகுழுஷ்கக் கண்டிக்கும் அட்டான்.

இக்கலங்கம் காரணமாக அரசனுக்கு ஏழுந்த ஆத்திரமும் இதெந்திரமும் இத்தன்மையவென்ற கூறல் எனிடன்று. “உற்றவிடத்துக் கொரு

வன் என நாம்யால் மதிக்கப்பட்டிருந்த எகேலபலையே கூக்குயிர்ப்பக்கவ னான்னில், மற்றியாகரை இனி கஷ்டவது” என்னும் ஜூபக்காட்சி அவ ஹுக்கு உண்டாயிற்று. உண்டாகவே அகேர் அவன் கோபத்துக்காளாகிச் சிலர் கழுவிலிடப்பட்டும், சிலர் அங்கபங்கம் பண்ணப்பட்டும், சிலர் சிரபங்கம் பண்ணப்பட்டும் இடையிருது ஒரு சிறோதாக்குள் தென்புலஞ்சேர் கந்தார். இச்சமயத்தில் முன் பிலாஸமத்தலாவையுடைய கலகத்துக்கு அது சாரிகளாயிருந்த பிரதானிகளிலும் பலர் அரசன் ஆஞ்சினுப்படி கொலைத் தளத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். அவர்களுள் 70 பிரபுக்கள், முன் விரிக்கொடையாதியாம் மூவர்தீர்ப்பின்படி, அடியாலும் உதையாலும் அங்கப க்கழுற்றுக் குற்றுயிரோடு கழுவிலிடப்பட்டார்கள். இவ்வளவுபேருயிர கூக்குடித்தும் இன்னும் அரசன் கோபத்தனியாதவங்கு மேன்மேஹும் அழுன்று சினக்கு தன்கோபப் பிரசண்டவேகத்தால் தன்மானுவிப்புபல் பையும் நூற்று. எகேலபலைமேல் கொண்டகோபத்தை ஈற்றில் அவன் மீனாமக்களாதியரிடத்துத் தீர்க்கத்துணித்தான். அவ்வாறே எகேலபலைபுடைய தேவியும், அவன்பிள்ளைகளும், அவன்தம்பியும், தம்பி மீனாவியும், அரமீனாவாயிலிலே காத விழ்ஞா நேவாலயங்களுக்கு மத்தியிலே கொண்டது சிறுத்தப்பட்டார்கள். அவர்களுள் ஆண்மக்கள் சிரபக்கதண்டனைக்கும், பெண்களிருவரும் கீரிலாழ்த்தப்பட்டங்கும் தீர்ப்புப்பெற்றார்கள்.

அவ்வாசகம் எகேலபலைபுடைய பத்தினி செவிப்புதலும், அப்மாது நல்லாள், “நானும், என் பிராணாயகனும், என் அருமருந்தன்ன பிள்ளைகளும், ஆயுக்கால், யாதும் குற்றஞ்செய்தோமல்லோம். இனி, அரசனே! உனது இஷ்டம்” என்றுகூறி, அப்பால் 11 வயதுள்ள தன் மூத்தமானுடைய வதனத்தைப்பார்த்து, “அப்பா என்பாலா! திடுக்கொள்! நாமிறப்பதால் உன் பிதாவுக்குச் சுகிர்தமுண்டாகும். அஞ்சாதுசென்று அதோ ஒரு கிசிற்கும் வாழுக்கு உன்தலையைக்குனித்து இறையாகக்கொடு” என்று சொன்னாள். அவன் அதனைக் கேட்டுமாத்திரத்தில் உள்ள தைரியமுங்கு ஸ்ரித் தன் தாயைக்கட்டிக்கொண்டு அரற்றத்தொடங்கினான்.

அப்போது 1 வயசுள்ள அவன்தம்பி மூமலர்வோடு திடுமுடன்டந்து தலையாரியை அலுகி, தன் தமையனைக்கவி, “அண்ணு! இதற்குத்தானு அஞ்சகின்றாய்? இதோபார் இதுவே இறக்கவழி” என்று ஆர்த்துத தன் தலையை வாழுக்கிலக்கியாக்க, தலையாரியும் ஒருவீச்சில் அப்பாலன் தலையைக்கூறுசெய்தான். அப்போது கல்வினும்வலிய கெஞ்சனுகிய அரசன், எகேலபலைபுடைய தேவியை அழைத்து, “அதோ சிலத்தில்விழுப்புது குரு திக்கிக்கொண்டு புராங்கும் உண்மகன்தலைபை இதோ இருக்கும் உரவிலி டும்

“ட்டி உலக்கைபற்றி உண்ணக்கூல் துவாக்கக்கூடியோ; அன்றேல், மாணபக்க முந்து மதிலை” யென்று கூறினான். அம்மாற்றம், காய்ச்சிய ஓராசும்போ ன்று அப்பதிலிரதாகிடுராள்மணியுடைய செலியிற்புகுதலும், பனதபுதை த்து “இருதலைக்கொள்ளியிலிடைப்பட்ட எறும்பு” போல் இதற்கென்ஜெய் வேண்! என்னுடைய்கேள்வன! என்று வைக்குவாடி, பின்,

“மகுக்கோமற்று ஞேம்பும்வாழ்க்கைபெறுங்கையை
பீடழிய ஒங்க வீடத்து.”

என்றபடி என்னகெட்டினும் மாணமொன்றே காக்கப்பட த்தக்கது என்று தெளிக்கு தேறி, அரசன் சொற்கமைக்கு அச்சிருக்கையை தெரு உரவிலிட்டு கையினில் உலக்கையையெடுத்து உயர்த்தி, கணக்கினின்றும் நீர் தாறைதாறையாய்க்கோர, துவாக்க மனம் உரானமுயால், அத்தலைமேல்விழுப்படி கையையவிட்டான்.

இவ்வாறே ஒன்றன்பின் ஒன்றூய் நான்குபிள்ளைகளின் தலைபும் கோய்யப்பட்டுக் கீழேவிடி, அம்மாதும் ஒரெருதலையாய் உரவிலிட்டு உலக்கை யையுயர்த்திக்கைவிட்டாள். ஈற்றில் பாலுண்டுகொண்டிருந்த ஒர் பாலகஜையும், அரசன் ஏவலின்வழி ஒர் சேவகன்பறித்து அதன் சிரகைக்கொட்டு உரவிலிட்டான். உரவிலிட்டபோது வாயினின்றும் பால் குடிரை ன்று ஓடிற்றும். பின்னர் அச்சிரகையும், அம்மாது தன் வயிதெரியி “ஐசுத்திசா! யாதுகெய்கேன்” என்று, வய்விட்டலறி .....

அக்கொலையில், இக்கண்ணராவியைக் கண்டோர் கேட்டோருள் கைக் குருகாதன் கண்ணஞ்சுகிய அக்கொடியன் அன்றி மற்றியாவனே! எல்லோரும் தம்சுகந்தப்பி விழ்மிதமுற்றப் பரிதபிப்பாராயினர். அப்போது அரசன்பகுத்துத் திசாபதிகளுள் ஒருவனுகிய பிலகப்பினாத்திசா பதியும் தன்னை யறியாமல் முனம்கெட்குருகிச் சோர்த்து தரையில்விழுக்கான். அதுகண்டு அரசன்கினாத்து அவளை உத்தியோகத்தினின்றும் நீக்கினான். அது சிற்க:

இவ்வாறந்தப்பின்லைகளைக்கொன்று துவைப்பித்தபின்னன், தீயரிற்றீயனுகிய அரசன், எதேவுபலையுடைய மீண்டையையும் அவளுடைய ஓய்ப்பிடி யாளையும் வேறுகுடும்பங்களையும் போகாம்பறைவாலியில் இட்டு ஆழ்த்திக்கொல்லித்தான். வேறுமகேக் கிரபங்கமுற்றாருள். இது சிகுங்கான் முதல் இரண்டும்று சிலங்காக அரசன் அரசமீனா ஒழுங்க மற்றுள்ள பளைக் கோதூம் தூக்கங்கொண்டாடாதவரில்லை. அக்கிரகங்கள்தோறுமின்ஸ அடித்தாலே அடிப்புகளெல்லாம் தீழுட்ப்பெறுது ஆம்பிபூத்தவென்றால்

பின்னொ அங்கர்ப்பட்டதுயஸரச்சொல்வதென்றையும்! இதுசித்திரது 1814-ம் ஆண்டு மேஜீ-ல்.

இவ்வகைக் கொடுமைகளைச் சுகிக்கவாற்றுத் பிரசைகள் எல்லோரும், “பெரும்பாற்றாக்கி” வருத்தமுடன் செல்லுமொருவன் எப்போது சுமைதாங்கி எதிர்ப்படும் என்று ஆவலூறுவதுபோல், எப்போது ஆக்கிலேயர் வருவார் நாமெப்போது இப்பாதகளைத்தொலைத்துச் சுகம்பெறுவோ மென்று ஆலூழம் முட்டும் மேலிடப்பெற்றவராய், ஆக்கிலேயர்க்காலை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கார்கள்.

இது சிற்க; கடத் 1812-ல் மேயிற்லண்டுமன்னவர் உத்தியோகத்தி னின்றுபெயர, அவரிடத்திற்குத் தேசாதிபதியாக (Sir Robert Brownrigg) பிறவுள்ளிக்கு என்பவர் வங்கிருந்தார். எகேலபலை அவரிடஞ்சென்று நன்க்கும் தன் மனைமக்களுக்கு முற்றிடதுமன்றி, “நிரோ என்தாதை. என்னொ இரகிறப்பது உமத கடஞ்கும்” என்றுக்கி வியசன மேலிட்டினால் அழுதான். அதுகண்டு “பிறவுண்ணிக்கு” என்பவர் அவனுக்குத் தேறுசல்சொல்லி, “அஞ்சாதே” என்று நைரியவசனமும் பகர்த்து, அரசனை அடக்குத்தற்கான உபாயங்களைத் தேட்டத்தொடக்கினர்.

இப்படியிருக்கவயில், ஆக்கிலேயரூடைய பிரசைகளாகிய கவதேச வகைகள் பதின்மூன்றாம் வியாபாரத்தின்பொருட்டுக் கண்டிக்குப்போக வேர்க்கது. அவர்களை அரசன் வேவுகாரர் என்றெண்ணி எல்லோன்றையும்பிடிட்டது மூக்களிக்கத்துமன்றி சிவர்க்குக் கண்பக்கழும், சிவர்க்குப் புஜபக்கழுமுடன் கெய்து, குறிட்டுறப்புகளை மாலையாக்கோத்து அவர்கள் கண்டத்தின் தாரணங்கெய்து அனுப்பியிட்டான். அவருள் என்மர் வழியில் உயிர் தூங்க, என்கிய இருவர்மாத்திரம் கொழும்புக்கேர்க்குத் தீகழ்க்கதை ஆக்கிலேயர்க்குணர்த்தினார். இது சிகித்து சின்னுளில், அரசன் நன்வீரர் சில வரையுட்பி ஆக்கிலேயர்க்குரிய கிராமங்கள் சிலங்கறைத் தீயிட்டுள்ளது. கெய்தித்தான். இவ்வாறே அரசன் அடிக்கடி ஆக்கிலேயர்க்குக் கோபம் மூட்டிவித்தான்.

இவற்றையெல்லாங்கண்ட “பிறவுண்ணிக்கு” மன்னவர் இனி வாளா விருப்பது தகுதியன்றென கீணாந்து, 1815-ம் ஆண்டிரீ 100-ல் ஆக்கிலேயராகிய நாக் போருக் காயத்தமானாலும் என்று அரசனாக்குத் தெரி வித்தார். தெரிவித்த சிருப்பாவது—ஆக்கிலேயராகிய சங்கள் கண்டி னட்டராக்குமானுப்பு போருக்கெழுந்தாமல்லே. கொடுக்கொழுப்பிரதிவூதும் தனத செய்வாலும் கமக்குக் கோபமுட்டியவனும், பகப்பறைப் பிரதிவூது கழுடைய கடேசனுக்களைச் சூழத் தீட்டியவனும், என்னிக் பிர

வைகளைக்கொன்று கண்டிகரில் உதிரப்பிரளையம் காட்டியவனும், சர்வமதசம்மதசன்மார்க்கப் பிரமாணத்துக்கு முற்றும்யானு நன்னூழுக்கத் தால் மன் பந்தக்குருமன்னர்த் தன்னை மானுவியவியல்பு சிறிதுமில்லாத மறவனுக்காட்டிக்கொண்டவதனுமாகிய அத்தீய கொடுக்கோன்மன்னனு க்கு மாருகவே போருக்கெழுங்காம் என்பதாம்.

அப்பால் ஆங்கிலேய சைனிய பலங்களைல்லாம் எட்டு அனீக்கங்களாக வகுக்கப்பட்டு, இரண்டு கொழும்பினரின்றும், ஒன்று நீர்க்கொழும்பினரின்றும், இரண்டு காலியினரின்றும், வேற்றரண்டு திரிகோணமலையினரின்றும், மற்றென்று மட்டக்களப்பினரின்றும் புறப்பட்டுக் கண்டிக்கேக்கும் படி ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டது. அப்படியே கொழும்புச் சேஞ்சேரர் துப்பாக்கி பீரங்கி வாள்முதலிய ஆயுகங்களுடன் அணி அணிபாய் வஞ்சிப்பு மாலைகுடிப் புறப்பட்டு, கண்டியரசனுடைய சேஜைகள் பெருங்கிராய் உறவனவலையில் நிற்கின்றனவென்று கேள்வியுற்று அவ்விடங்களிலூடு தும்பை மாலைகுடிப் புறப்பட்டு, கண்டியரசனுடைய சேஜைகள் எதிர்த்தமர்பொருதும் நிருவகிக்கவாற்றாத பின்வாக்கினார். அதுகண்டு ஆங்கிலேயர் முன்னேஞ்சிக்கிப் போர்முரசறைந்துகொண்டு நடந்தார். அப்போது இராசாங்கத்துச் சேஞ்சேரருடன் மூன்ஸிக்கொடை எதிர்த்துவந்தான். அவளை ஆங்கிலேயர்வர்ஷினை ந்து அவன்சிவிஜக்கையைக் கையாடினர். ஆயினும் அவன் அவர்கள் கைக்கு அகப்படாது உபாயமாய்த்தப்பி யோடினான். ஒடியும், தான் கண்டியையிட்டகவின், தன் பெண்டுபிள்ளைகளுக்கும் எகேலபலைபுஜுடைய மனைமக்களுக்குற்றவாறே உறுமென்னும் அச்சுக்காரணாகக் கண்டியைவிட்டோடுக் கூடாதவனும் வேறுவழியாய் ஆங்கிலேயரிடம்வந்து, தான் கண்டிய ரசனுக்குப் பணக்குன்னென்றும், அரசனைத் துரத்திலிடவருக்கு அது கூலியென்றும்கூறி அவர்களுக்கு கேசன் ஆனான். அதன்மேல் திரிகோர்னை கதுர்க்கோர்னையென்னு மிடங்களிலுள்ளோர் கலகம்விளைத்து நடனமாடியும் வாய்க்காலமயால் ஈற்றில் அல்லுப்ப் பிரதானிகள்மாவரும் மூன்ஸிக்கொடைபோன வழியையே பிண்பற்றி ஆங்கிலேயரைச் சுரண்டுத் தார்கள்.

அப்பால் அரசன்தன்னைப் பிறர்வெல்லுதலரிதென்னும் வீண்பெருமிதத்தினால் இறமாந்து, படையெடுத்து யுத்தசன்னத்தராய்க் கண்டியை காடிவரும் ஆங்கிலேயருடன் பொருத்தக்கு யாதும் பிரயத்தனம்செய்யாது வராளாவிருந்தான். அப்போது ஆங்கிலேயரும் சுற்றே அணித்தானினர். அதனை அறிக்கு அரசனுக்குத் துணைவர்போல் சின்தயாவரும் பிண்வாக்கி னார். அரசன் அதுகண்டு கண்களிற் கோபாக்கினி சொலிப்ப, “இனி யாது

செய்வது” என்றோசிக்கும்வேலோயில், ஓர் ஒற்றன் ஓடிவத்து “ஜை னே! ஆங்கிலேயர்கள்ப்புறஞ்சார்க்கார்” என்றான். அதுகேட்டரசன் தழுவ க்குற்ற, “இவன்தலையைச் சேதியுங்கள்” என்று தன் பரிசாரர்க்கான் களுகெய்தான். சொல்லி யிரும்மதிக்காலுன் அவ்வொற்றன்தலையும் பூமா தின்மதிப்பட்டது.

இங்கே அரசன்சிரிவாரூர், அங்கே முள்ளிக்கொடைன்பவன் எடே வபலையைக் காணவிரும்பி ஓரிடத்தில் சுந்தித்தபோது, அவனைப்பார்த்து, “மித்திரா! நான்பாழாகின்னே” என்றான். அதுகேட்டங்கேவைலை, “அற் றூயின், என்கிலையைப்பிற்கோ” வென்னாலும், இருவரும் விச்மிதமுந்த முது பின்தேறி, அரசனைத்தொலைக்கும் வழிவகைகளைச் சூழ்சிசெய்து கொண்டு பிரிச்தார்கள்.

அதுசிற்க; அடுத்த 14-வயில், ஆங்கிலேயர்பகடகள் எதிர்பார்யா ருமின்றிக் கண்டிகருள் துவழுக்கன. அதுகண்டு அரசன் தன்னுயிரை மாந்திரம் காக்கமுயன்றவனுப், தன் ஆஸ்காயகிகளிருவரமாத்திரம் கழைத்துக்கொண்டு, மற்றைநாயகிகளையும் திரவியக்குவைகளையும் ஆங்கிலேயருடைய நையக்கிடஞாகவிட்டு, கண்டிகரினின்றும் வெளிப்பட்டுத் தமிழ்ப்பரிசாரகர் ஜிலருடன், சமீபத்திலுள்ள தும்பறைகளட்டுக்கோடி அங்கே ஓர் மலையின்மேல் ஏறி ஓளித்தான். அங்கும் மழை அவலுக்குப் பைவனும் அவனைத்தூர்த்த, அவலும் அஸ்தமயனவேலோயில் அம்மலையினின்றுமிழிந்து, மெதமாகநுவரைக்கோடி, அங்கே ஒரு தனித்தவிட்டைத் தனக்கு மற்றவிடமாக்கிக் கொண்டு சத்துருசமீபத்திலுள்ள என்பதை யுணராது கபாடபக்தனம் பண்ணிக்கொண்டு தன் மனைவியரிருவருடனும் சித்திரைபோயினான்.

அப்போது எலேபலை தனது அடிமை ஆட்களையும் எக்கெலைக்கொடைத் திசாபதியையும் அலுப்பி, அரசனிருப்பிடத்தையாராய்க்கு வருமாறு செய்ய, அவர்களும் அரசன் இருக்கு விடத்தைக் கண்டிப்பிடித்துச் சுவரைப்போழ்த்து, தீவர்த்திகளுடன் உள்துழைக்கார்கள். அரசன் அவர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் சந்தேர சைரியக்குன்றி யெங்கிச்சன்று, பின் ஹதரிபங்கொண்டு அவர்கள் மேற்காட்டனான். அதுகண்டு எக்கெலைக்கொடை தன் ஆட்களோக்கி, “அத்துஷ்டைனைப் பிடித்துக்கட்டுக்கார்” என்ன, அவர்களும், அவனை மேல்விழுக்குதிபித்துக்கட்டி வாயில்வக்தவாறு தூஷ்டித்து அவன் முகத்தில்துப்பிச் சிறிததாரம் தரையிலிட்டிருத்துவங்கார்கள். அப்பால் எக்கெலைக்கொடை அவனை (Colonel Hook) ஈாங் தளபதியிட

மொப்பித்து, “துறையே, இச்தீயன்மீன் டரசக்கு உருவஞ்சியின், முன்னர்க் கழுவேறியவருடன் எனுமொருவனுவதில் தடையில்லை” யென்றுகூறி அன். அதுகேட்டு “ஷக்” னாபதி சிறிதும் நேரத்தாழ்க்காது ஸ்ரீவிக்கிரமராஜாகிளையும் அவன் மனைக்களாதியரயும் கொழும்புக்கணுப்ப, அதுகே ஆங்கிலேயர் அவர்களைச் சிறைக்காவலில்லை, அடித்துவருவத்தில் சீதன்னை இராஜானியச்சேர்ந்த வேஹர்க்கனுப்பினார்கள். அரசன் அங்கிருந்து 1832-ல் இறந்தான். அவன் பொத்திரர், நாகபட்டணம் முதலிய விடங்களிலிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இன்னும் அரசினர் உபகாரச்சம்பாங் கொடுத்துவருகிறார்கள்.

அப்பால் மார்ச்சை 28-ல் கண்டியரமணைச் சபாமண்டபத்தில் தேசாதியியானவர் அங்காட்டுப் பிரதானிகளுடன் ஒர்சபைகட்டி, அச்சபையின்கண்ணே ஒர் பொருத்தங்கூடியதுடைகாண்டார். அதாவது, “இனி இக்கண்டியர்ட்டு அரசியல் ஆங்கிலேயர்க்குரியது. அங்வரசியலும் சுதேசிகளுடைய மதாசாரங்களுக்குச் சிறிதும் இடையூறு செய்யாததால், ஏச்சனங்களுக்கும் நராசாங்கப்போல் நிதிசெலுத்துவதாய் கடைபெறும். இன்னும் பிரதானிகள் யாவரும் முன்போல் நந்தம் அதிகாரங்களும் வரிசைகளும் கடையவராய் இராசாங்கத்துக்குக் கீழையந்து நடக்கக்கூடார்.” என்பதாம்.

இவ்வாறு இச்சபையில் அரசியல்முறை சித்தாங்தப்பட்டவுடன், பிரசாக்களொருபால்கின்ற சுதோஷத்துடன் ஆர்ப்பரிக்கவும், பிரங்கிகள் கடைவென்று கோவிக்கவும், தேசாதிபதிமுதலியேர் அதிசம்பிரமத்துடன் ஆங்கிலேயக்கொடியை ஆரோக்கனாஞ்செய்து, இலங்கைக்கு இராஜா இங்கிலாந்திலிருந்து செங்கோல்செலுத்தும் இராஜாதிராஜனுள் (George III.) ரூ-ம் ஜார்சிக் வேந்தனே என்று வாழ்த்தினார்கள்.

கண்டியாட்டு இராசாங்கம் தொடக்கத்தில் ஒருசங்கத்தால் உடத்தப்பட்டுவந்தது. அச்சங்கத்துக்குத் தலைவர் மூவர். ஒருவர் இராஜபிரதிச்சிதி. அடுத்தவர் சீதிவிசாரகர். மற்றவர் இறைவிசாரகர். இச்சங்கத்தில் வழக்கு விசாரணைபண்ணப்படும்போது மந்திரிப்ரதானிகள் மூடனிருந்து விசாரிப்பர். இவர்கள் செய்யும்தீர்ப்புபத் தேசாதிபதிமாத்திரம் மாற்ற அதிகாரமுடையவர். இச்சங்கமும் அதன்கீழ்ப்பட்ட ஊலை, சப்பிரகமம், திரிகோறலை என்னும் மூர்களிலுள்ள (Agents) உப அதிபதிகளும் அன்றி உள்ளார்களிலே, முன்போல் திசாபதிகளும் இரட்டை மகாந்தமயாக்களுமே இருந்து அதிகாரம்பண்ணிவந்தார்கள். இன்னும் ஆங்காங்கும் பதினெட்டு இராஜாவசாலைகள் ஈதாபீக்கப்பட்டு அவற்றில் 1000 பேர்மீளிகளும் ஈயக்கப்பட்டார்கள். முதன்முதிரி உத்தியோகத்தில் முன் இரண்டாம்மங்கிரியாயிட்டார்கள்.

ருந்த மூன்றிக்கொண்டதும், இரண்டாம்பஞ்சினியுடைய டிட்டில் ஒப்புவத்தையென்பதற்கும் ந்தே கிட்டப்பட்டார்கள். முதல்மாதிரி உத்தியோகம் எகேலபலைக்கே முதலில் சிறுமிக்கப்பட்டது. எகேலபலை, நான்களை டிட்கு அரசனாகுத்தார்கள் என்னியிருந்ததையால் அது வாயாதபொடுத் தனக்கு உத்தியோகம் வேண்டுவதில்லையென்றால், ஆங்கிலேயர்மித்திரன் என்னும் புதுத்தொல் ஒன்றேபோதியது என்றால் போக்குச்சொல்லி மாதிரி ந்துவத்தை அங்கிகரியாது, ஓர் பிரபுவுடைய கண்ணிகையை அதுவைசொல்ல தொண்டு அதி சம்பிரமத்துடன் கண்டிடக்கிள் வாழ்க்கிருந்தான்.

இனி, முன் தேசுதிபதிப்பதக்கிணின்றும் திங்கிப்போன மேயிற்ஸன்டுமென்னவருடைய அரசியற்காலத்து விசேஷங்களைவுள்ளது:—

1. முதன்முதல் பொலீசு விதானைமார் ஹாக்கன்டோ { 1806 - ம் ஆண் ஜூலை முதல் ந்தேயோகிக்கப்பட்டது. } லைமர் ஸ்டீவன்.
2. மகமதியப்பிரபாணங்கள் அதுசரிக்கப்படத்தக்க { 1806 - ம் ஆண் ஜூலை வெனசு சங்கத்திலுத்தரவானது. } ஸ்டீமர் கிரான்.
3. கண்டூரி விதிக்கப்பட்டது. { 1807 - ம் ஆண் ஜூன் வரிமான்.
4. இராஜாங்க சுதநாவுனம் (Botanic Garden) அ { 1812 - ம் ஆண் ஜூலை கமக்கப்பட்டது. }

ஏ. அதிகாரம்.

[கண்டிடாடுபிடிப்பட்டதுமுதல்; “மெக்கிசன்சி” தேசுதிபதியுடைய அரசியல்பரிபந்தம்.]

இப்பால் கண்டிடாடுகவின், குடிகள் உங்குதொண்டாடுமாறு ஆங்கிலேயர் ஈராண்டாகச் செக்கோல்வெலுத்திவந்தார். என்னை! தம் சுஜாதி அரசர்காலத்தில் அடிமைகள்போல் அஞ்சி ஒதுக்கித்திரிந்த பிரசைகள் எல்லோரும் ஆங்கிலேயர்களாலில் தமக்குத்தாமே எச்சானராய் கடமாடத் தலைப்பட்டார்கள். ஆங்கிலேய மன்னரும் மின்ஸோக்ஸோ இரகங்களும் பெற்றார்போலவும் கண்ணைக்காக்கும் இமையைப்போலவும் அவர்களைப்பரிசாலி ந்து வந்தார்கள். ஆயினும், முன்னாலில் அரசர்களைத் தம்வசப்படுத்திட்ட தொண்டு, கேள்வி முறை யொன்றுமின்றித் தம் மனம்போன போக்கே பிரமாண்மாக்க்கொண்டு அதிகாரம்பண்ணிக் குடிகளுடைய மன்பொன் பெண் என்பவைகளை அபகரித்த மிக்க செல்லிக்கையுற்றிருந்த திடைப்பிதிகள் மாதிரிகள் முதலாயினூர்க்குமாத்திரம் ஆங்கிலேயருடைய அடுக்கியில் விரீதமாய்த் தாண்ப்பட்டது. அதைவில் மூன்போல் கடுமீச்சுப்

படி அதிகாரம்பண்ணற்கு வாய்க்காலமையாலென்க. அதனால் பிரதானிகள் அகேசர், தம்மை மறவனுகிய விக்கிரமராஜசிங்கலூடைய கையினின்றும் இரகவித்துவிட்ட ஆங்கிலேயர்க்குமாறும், நன்றிமறந்து, கலகத்துக்கு ஆயத்தமானார்கள்.

அவ்வாரே 1817-ம் ஈ அக்டோபர்மாதமளவில் ஊவைநாட்டிலே பெளத்தகுரு ஒருவன், தானே கண்டினாட்டுக்கு அரசன் என்றெழுப்பி, அகேசரத் தன்பகுமாக்கிக்கொண்டு இராஜாதிகாரஞ் செய்யத்தலைப்பட்டான். அதுகண்டு கண்டினாட்டிலூள்ள பிரதானிகள்யாவரும் அவன்பகுமாயினார். ஊவைநாட்டுக்குத் திசாபதியென ஆங்கிலேயரால் சியோகிக்கப்பட்டிருந்தவலும் எகேலபலையுடைய மைத்துண்ணுமாகிய கபிரிந்பபலை என்பதும் அவன்பகுமாக, அவனை அப்போவி அரசன் தனக்கு முதன்மந்திரியாக்கிக்கொண்டான். அப்போது அவ்வுரவர்கள் ஒர் சோனகீஸப்பிடித்துக்கொண்டுபோய் அவன்மேல் ஏதோ குற்றம்பாரித்து அப்போவி வேங்தலூடைய சமுகத்தில் சிறுத்த, அவ்வரசனும் அவனைக் குற்றவாளி யென்று தீர்த்துக்கொல்லித்தான். அதனை ஊவைமாகாணுதிப்பியாயிருந்த (Wilson) வில்கன் துரை அறிக்கு போர்வீர்சிலூடன் அதனை விசாரிக்கும்பொருட்டு அவ்விடம்போனான். போகும்போது வழியில் திரண்டுகின்ற வேடர்கள் தம்வில்லிருந்த அஸ்திரங்களுக்கு அத்துரைமகனை இலக்காக்கிக்கொண்டார்கள். வில்சன் துரை விழுதலும் அவனுடைய வீரரவல்லோரும் புறமிட்டு அதிப்பிரயாசையோடும் வதுளைக்கோடினார்கள். பின்னர் இதுதான் சமயமென்று, தென்சப்பிரகமம், திரிகோநரை, சதுர்க்கோரை, உதுநவரை, அத்திதுவரை என்று ஆர்களிலுள்ளவர்களும், முதன்மன்திரியாகிய முள்ளிக்கொண்டு மொழிக்க மற்றை ஊர்களிலுள்ளோர்யாவரும் ஆறுமாசத்துக்குள் ஆங்கிலேயர்க்குமாறும் ஆயுதபாணிகளாயினார்கள். ஆகவே யுத்தமும் ஒன்றுகேரிட்டது. இருதிரத்தினரிலும் அகேசர் மதித்தார்கள். ஆயினும் கண்டினாட்டாரை ஆங்கிலேயர் மேற்கொண்டாரில்லை.

அடர்த்தவனங்களிற் சென்று சிங்களரத்தேதிதலும், மலைக்கணவாய்கள்மேலேறிச் செல்லுதலும், ஆறுகளைத்தாண்டுதலும், ஆங்கிலேயர்க்குக் கூடாமையாயிருந்தன. அன்றியும் சர்கோயும் ஒருபால்சின்று ஆங்கிலேயரை வாட்டிற்று. இக்காரணங்களால் சிங்களரை ஆங்கிலேயர்வெவ்வுதல் அரியதெயலாயிருந்தது. அதுகண்டு ஆங்கிலேயர், 1818-ம் ஈ பிப்பிரவரிசே 21-ல், இனி இங்காட்டாரை அடக்குத்துக் குதிதுவன்றி வேறு உபாயமில்லையென்று தனிக்குத்—தம்முடைய சேனைவரை யழைத்து, “மற்றெநியால் கண்டினாட்டை அடக்குக” என்று ஆங்களுக்கெய்தார். அவ-

வாரே அவர்களும் ஆர்க்காதோறும்சென்று கலக்காரருடைய வீதிகளுக்குத் தீயிட்டார்கள். கன்றுகாலிகளை நாசன்து செய்தார்கள். கணிதரு விருக்ஷங்களை வீழ்த்தினார்கள். விளைசிலங்கள் தோட்டங்களை சிருமூலமாக்கி மூர்கள். ஆலயங்களுக்குத்தாழ்த்து கொள்ளோயாடினார்கள். கண்டியிலிருந்து புத்தகங்களைத்தயங்க கூடியாடினார்கள். குருமாறப்பிடித்து அவமான ம்பண்ணி அடித்துசொத்துத் தரத்திலிட்டார்கள். இவ்வாரே கண்டிகாட்டில் ஒவ்வொருகோணத்திலும் ஆங்கிலேயர்வீர் பரந்தார்கள். எங்கும் புகைக்காடாயினது. எங்கும் அமர்க்களமாயினது. எங்கும் அச்சமே மேலிட்டது.

இவற்றையெல்லாக்கண்ட குடிகளிற் பெரும்பாலார் கெடிமண்டித் தம்மினமக்களோடு காடுமீலைகளுக்கோடினார்கள். சிலர் ஆங்கிலேயர்க் கபயம் அபயம் என்று ஆங்கிலேயரை அடைக்கார்கள். காடுமீலைகளுக்கோடிய குடிகளிற்பலர் பின்னியாலும் பசியாலும் இறந்தார்கள். ஓளையோர் மழையால்வருந்தினார்கள்.

இச்சமயத்தில் சென்னைபுரியினின்றும் ஆங்கிலேயர்க்கு உபபலக்காரும் வங்கதேசர்க்கான. இதற்கிடையில் சிங்களப்பிரதானிகளும் தம் ஜூக்கியமுடைக்குத் தம்முள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் பக்காட்டத்தலைப்பட்டார்கள். போலி அரசுள்ளுடைய முதன்மக்கிரியாகிய கபிற்றிப்பலைக்கும் இரண்டாம்மக்கிரியாகிய மதுக்கலைக்குமே ஒருசன்னடைமூண்டது. இப்படியிருக்கையில் போலி அரசன் தும்பகறக்குவத்து அங்குள்ள அரமணையில் குடிகொண்டான். ஐனங்களும் அவனை அரசனுக்கே மதித்து மரியாதைபுரிந்தார்கள். அப்போது மதுக்கலை கபிற்றிப்பலைப்படைய செருக்கை அடக்கவேண்டி அரசனப்பிடித்து விலங்கிலிட்டான்.

அப்பால் 1818-ம் வெளு அக்டோபர்மால் கலக்காரரணர் யாவரும் பிடிக்கப்பட்டார்கள். கபிற்றிப்பலையும், இறந்துபோன பிலாஸமத்தலாவைமகனும் அதுரதபுரத்திலே (Gen. Fraser) பிரேசர் என்னுஞ் சேனைப்பதியுடையவீரனால் அகப்படுத்தப்பட்டார்கள். பின்னர் மதுக்கலையும் பிடிக்கப்பட்டான். ஈற்றில் எகேலபலையும் பிடிக்கப்பட்டான். கபிற்றிப்பலையும் மதுக்கலையும் சிரபங்கம் பண்ணப்பட்டார்கள். எகேலபலையும் தலாவைமகனும் வேறும் னேகரும் மோரிசுத்தீவுக் கலைப்பட்டார்கள். (அவருள்பலர் கண்டியசன் வேலாரில் இறந்தபின்னர் ஆங்கிலேயருடைய அதுமதிப்படி இலக்கணக்குமீண்டார்.)

இவ்வாலில் கலக்கும் அமர்க்காதது. இவ்வொருவருடத்துக்கிடையில் மாண்ட கண்டிகாட்டுச் சனத்தொகை பதினையிரத்துக்குக் குறையாது. அவ

ருட்சிலர் போராலும், பலர் காடுமலைகளிலிருந்து சுரநோய்கொண்டும் பசி கோய்கொண்டும் உயிரவிட்டார்கள். ஈராண்டாக வீலங்களெல்லாம் பயர் ச்செயலின்றிப் பாழுகினா. குடிகளுக்கையை நெற்போர்களெல்லாம் தொலை ந்தன. அடுத்தபோகத்திற்குக் கார்காலமுமுத்தது. அப்போது குடிகளிடத் தில் விரைமுதல் சிறிதுமில்லாமற்போயினா. அதுகண்டு என்செய்வதென்று எல்லாநாடுகளும் ஒரொருநாடாய் ஆங்கிலேயர்க்குள் அடங்கி ஒடிங்கினா.

இவ்வமயத்தில், ஆங்கிலேயர் கண்டிகாட்டி அரசியல்முறையை யெல்லாந்தன்ஸிப் புது ஏற்பாடுகள் செய்தார்கள். முன் பகுதிப்பண அதிபதிகளாயிருந்த சிங்களரைக்கி அவர்கள் பத்தில் ஆங்கிலேயரையே கியோகித்தார்கள். நீதிவிசாரணையையும் ஆங்கிலேயர்தாமே நடத்திவந்தார்கள்.

அப்பால் 1820-ல் “பிரவன்ரிக்கு” தேசாதிபதி தம் உத்தியோகத்தினின்றும்சிக்க, (Sir Edward Barnes) பாண்ஸ் என்பவர் உபதேசாதிபதி யாகினார். அடுத்த 1823-ல் (Sir Edward Paget) பாஜீற்று என்பவர் தேசாதிபதியானார். அவர் பத்துமாசம் வரையில்மாத்திரம் அரசுசெய்தார். அவருக்குப்பின் (Campbell) காம்பேல் தேசாதிபதைக் கொடுமிருந்தார். இவர்கள்காலத்தில் அதாவது 1820-ல், முன் ஒருவன் அரசுசெய்ய எத்தனை ந்துப் பட்டபாட்டைக் கேள்வியுற்றிருந்தும் மறந்தபோலும் வெளிருவன் கலகத்துக்கெழுந்தான். உடனே அவன் அடக்கப்பட்டான். அடுத்த 1823-ல் புத்தாரு ஒருவன் மாத்தளையில் கிணம்பினான். அவனையும்பிழித்துக் கண்டிகார்த் தெருக்களைக் கூட்டுமாறுசெய்தார். அப்பால் வேறுபலரும் கலகத்துசெய்தெழுந்தார்கள். அவர்களுக்கையை எழுச்சியெல்லாம் ஆங்கிலேயர்க்கு வேடிக்கைபோலிருந்தன. 1824-ல் முன் உபதேசாதிபதியாயிருந்த பாண்ஸ் என்பவர் தேசாதிபதியாகி 1831-ம் வூல் வரையில் கோலோச்சி னார்.

அவர் கண்டிநாடுகளில் வழிக்காலைக் குண்டாக்குவதில் அதிருயர்ச்சி விடையவராயிருந்தார். கழனியாற்றின்மேல் மிதவைகளால் ஒப்பாலத்தை அமைப்பித்தார். அதனைச் சுக்கிலிப்பாலம் என்பர். கொழுப்பிலிருந்து கண்டிவரையில் பாண்டிந்போக்குவரவுக்காக ஒர்காலையை வெட்டுவித்தார். அப்பாவதையக் கடுக்குமலைமேல் அமைப்பித்த (Capt Dawson) “டாக்ஸி” என்னும் சிற்பாஸ்திரி அம்மலையிலேயே சுரநோயால் இறந்தார். அவருடைய ஞாபகார்த்தமாக அம்மலையிலே வழியோரத்தில் ஒர்ஸ்தம்பம் நாட்டப்பட்டனது. பேராதனையிலும் மகாவலிகங்களுற்றின்மேல் ஒர் அழகிய பாலத்தைக் கட்டுவித்தார். குருகாலைமார்க்கத்தில் வழிதட்சித்திருந்த மலையைக்குடைத்து போக்குவரவுக்கு வசதியாக்கினார். அன்றியும் கண்டிகா

ஸ்ரீலூக்கர் மகோன்னத்மாளிகையையும் அவரே அஸமப்பித்தார். இவ்வேலைகளையெல்லாம் அவர் கூவி கொடாது சனங்களைப் பலபாத்தப்படுத்தி அவர்களால் முடிப்பித்தாரேற்றும், அவைகள் ஊருக்கு மிக நன்மையைத் தருவனவாயின. அவர்களின்றுள்ள, அதாவது 1827-ல் ஆரோக்ஷியத்தின்பொருட்டு ஆங்கிலேயர் நுவரையெல்லிக்குப் போகத்தொடக்கினார்கள்.

இங்வாறு “பாண்ஸ்” மன்னவர் பலவேலைகளைச் செய்து 7 வருடம் துரைத்தனஞ்செய்து 1831-ல் தமதுர்போக, (Robert Horton) யபேரிட் ஹராரிட்டன் என்பவர் தேசாதிபதிப்பத்திலுமர்க்கார். அவர் 1832-ல் கண்டிக்கும் கொழும்புக்குமிடையே தபாற்போக்குவரவின் பொருட்டு ஒர் குதிரைப்பாண்டிலை ஏற்படுத்தினார். அவ்வருடத்து ஐம்மூர் டால்ல் கொழும்புக்கோட்டையிலுள்ளும் புறக்கரினுள்ளுமூள்ள வீடுகளையும் சிலங்களையும் தமிழர்க்கும் சோனகர்க்கும் விற்றார். பின்னர், கொழும்பு வர்த்தமாளியென்னும் ஆங்கிலேய சமாசாரபத்திரிகையை ஏற்படுத்தி அதற்குப்பத்திராதிபராக “ஜாட்சீல்” என்பவரை சீரோகித்து, இராஜாங்கத்து உத்தியோகத்தறையும் அதற்கு உதவிசெய்யுமாறுசெய்தார். பின்னர் அப்பத்திரிகை தலைமை இராஜாங்கத்தார்து அதுமதிப்படி நிறுத்தப்பட, கொழும்பி ஹல்ளை ஆங்கிலேயவர்த்தகர்களுடைய முயற்சியால் (Observer) ஒப்பேசவர் என்னுஞ் சமாசார பத்திரிகை நடைபெறந்தொடக்கிறது. அப்பால் தேசாதிபதியிடையை அதிமுயற்சியால் “இராஜாரியம்” என்னும் கடிபிடி வேலை சூழிக்கப்பட்டது. (இராஜாரியம் என்பது அரசினர் யாதொருவேலையைக் கூவிக்கொடாது சனங்களால் முடிப்பித்தல்.) பறங்கிக்காரர் காலங்கொட்டி இராஜாங்கத்துக் குரியதாயிருந்த கறவாப்பட்டையின் வியாபார சுதங்கிரம் யாவருக்கு முரியதாக்கப்பட்டது. அங்காள்முதலாகப் பிரசைகள் கறவாயினால் வருமூதியதைப் பெறுவாராயினார். 1833-ம் மூல் ஜூலைமூர் 3நாட்கள் “பார்லிமெண்டு” சமையாரால் அனுப்பப்பட்ட நிதிவிஷய அதிகாரபத்திரம் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. பின்னரதுவே ஆதாரமாக இலங்கையில் அநேகவிடங்களிலே சியாயசாலைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. அச்சாலைகள் தோறும் ஒரொரு மாகாணக்கிப்பதி மூன்று மத்தியஸ்தர் சகிதமாயிருந்து அந்பலியாச்சியங்களை விசாரிக்குமாறு ஒழுங்குசெய்யப்பட்டது. மாகாணக்கிப்பதி தீர்க்கும் வழக்கில் குஜராதாண்போ சிரேட்ட நிதிபதிகளுக்கே அபியோகங்கெய்தல்வேண்டும். இலங்கைமுழுமைக்கும் சிரேஷ்ட நிதிபதிகள்மூவர். அவரே ஆங்காங்குஞ்சென்று பெரிய வழக்குகளை விசாரிப்பார். அங்காளில் (1833-ல்) இலங்கை, உத்தரமாகாணம், குஜராதாணம், தக்கிணமாகாணம், குடமாகாணம், மத்தியமாகாணம், ஏன் ஜிக்துபகுப்பாக விட்டது.

இத்தோதிபதிக்கு முன்னிருந்தோர், தம்முடன் சிலரைக் கூட்டுக்கொண்டு அவர்களுடைய ஆலோசனைப்படி சட்டங்களை உண்டாக்குவர். இவர்களில் அங்கமாகாது, சட்டங்களை உண்டாக்கும்பொருட்டும், உண்டாக்கிய சட்டங்களை ஏட்டுபெறுவித்தற்பொருட்டும் முறையே (Legislative Council) ‘பிரமாணவிதிசபை’ (Executive Council) ‘பிரமாணதிதிசபை’ யென இரண்டு நூதனசபைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. விதிசபையானது இராஜாக்காட்டத்தியோகத்தருள் ஒன்பதின்மூலம், 6 பிரபுக்களும் ஊர்ச்சேமத்துக்கு ஆவசியமானசட்டங்களை உண்டாக்குதற்பொருட்டுக் கூடுஞ்சைபை. 9 உத்தியோகத்தராவார் சேனைபதி, இராஜாக்கலிக்கர், இராஜபகுத்து சியாயதுரங்கர், பொக்கிளாதிபதி, (Auditor) ஆவேதனபரீக்கர், குடமாகானுதிபதி, மந்தியமாகானுதிபதி, (Surveyor Genl.) சிலமாத்திரிகிளிரேட்டர், இரேகுக்கதிபதி என்போர். பிரபுக்கள் அறவராவார் தமிழ்ப்பிரதிச்சிதி; சிங்களர்பிரதிச்சிதி, பறங்கிக்காரர்பிரதிச்சிதி, கிருவிகர்பிரதிச்சிதி, வர்த்தனர்பிரதிச்சிதி, ஆக்கிலேயர் பிரதிச்சிதி என்போர். இவ்வாறு பிரபுக்களும் தத்தம் ஜாதியரால் தெரிந்து சியோகிக்கப்படுவர்கள். அச்சாதியாரும் தத்தமக்காக வேண்டியகாரியக்களைத் தத்தம் பிரதிச்சிதிகள்மூலமாக அரசினரிடம் விண்ணப்பஞ்ச செய்துகொள்ளலாம். இனி, திதிசபையானது மேற்கூறிய விதிசபையிலுள்ள இராஜாக்காட்டத்தியோகத்தரில், சேனைபதிமுதல் ஆவேதனபரீக்கரீரூயுள்ள ஐவரும்கூடி, விதிசபையாரால் உண்டாக்கப்படும் பிரமாணங்களை வழுவாது ஏட்டுபெறுவிக்கும் சபை. விதிசபையார் காலத்துக்குத் தக்கவாறு சட்டங்களை உண்டாக்கவும், உண்டாக்கிய சட்டங்களை அழித்துவிடவும் திருத்தவும் அதிகாரமுடையார். திதிசபையாரோ அவ்விதிகாரமென்றாலும் மில்லாதவர்கள். இருசபைக்கும் சபாநாயகர் தோதிபதியே.

முதன்மூதல் பிரமாணவிதிசபைகொழும்பில் கூட்டப்பட்டாள் 1833ம் ஆண்டு மேமை 22-ல். பின்னர் 1834-ல் கலாவிருத்தியின்பொருட்டு விதிசியாதரிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டார்கள். அப்பால் 1836-ம் ஆண்டோபர்மூல 25-ல் தற்காலத்தில் இராசகால்ஹாரி என்றிமும் கொழும்புச் சர்வகலாசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. (Accademy.)

இவ்வாறு “ஆர்ட்-ஏஸ்” தோதிபதி பலான்ஷமகளைச்செய்து 1837-ல் தமது உத்தியோகத்தைவிட்டுப்போக, (Rt. Hon. Stewart Mackenzie) மேக்கேண்டி என்பவர் அவர்ஸிடம்பெற்றார். அவருடைய துரைத்தன்மாலம் சொற்பெயியாயிலும் அவர்கெய்த நன்மைகளோயும், பிரசைகளுடைய நன்மையின்பொருட்டுப் பிரயாசப்பட்டதுதோதிபதி மற்றியாவரீ கழனியிற்களை வளர்த்து விகர்த்து ஊரில் அதிகரித்திருந்த சூதாடலை யொழிக்கும்

பொருட்டு ஓர் பிராணத்தை உண்டாக்கினார். பைத்தியகாரரை ஆகரிப் பதற்காக ஓர் வைத்தியசாலையையும் ஏனைய பிணியாளர்க்காக ஓர் பொது வைத்தியசாலையையும் அமைப்பித்தார். தத்தமக்காகப் பறந்திக்ஞம் சிங் கன்றும் புத்தகசாலைகளை ஸ்தாபித்தபோது பெருங்குணைச்செய்தார். 1838-ல் கொழும்புக்கும் காலிக்கும் தபாற் போக்குவரவின்பொருட்டு ஓர்பாண் டிலை ஏற்படுத்தினார். 1840-ல் மீண்வரியும் ஒழிக்கப்பட்டது.

அவர், கல்வி விஷயத்திலும் அதிகமாக ஊக்கஞ் செலுத்தி இலங்கைமுழுகையிலும் ஆங்காங்கும் கல்விச்சாலைகளை ஸ்தாபித்தார். ஓர்பெண்பாட்சாலையையும் கொழும்பில் ஸ்தாபித்தார். இலங்கையிலுள்ள பாலியரில் அகேசரைக் கற்குத்தாவுக்குப் போய்க் கற்குமாறு தூண்டினார். ஏற்கு நைய சுராயிர வருடமாகக் காட்டுமிருக்கக்கூடிய காட்டுமிருக்கன்போல் காடுகளில் சஞ்சரிக்கும் வேட்டகள்மாட்டும் இத்தேசாதிபதியுடைய மனஞ்சென்றது. இவருக்கு மூன்னிருந்தோர் அவர்களிடத்தில் தினற்பாக்கினங்கள்களன்றி அவர்களைத் திருத்தத்துணரித்தாரில்லை. போர்க்காலங்களில்மாற்திரம் அவர்களை நதேஊர்கள். அவர்கள் சிறைக் கேள்வியால் அநிந்த இத்தேசாதிபதி அவர்களிருக்கும் நாட்டுக்குப்போய், தமது கைப்பொருள்கொண்டு கலாசாலைகளை ஸ்தாபித்தார். வேளாண்மைக்குரிய மண்வெட்டி கேட்டாரி கலப்பை முதலிய கருவிகளையும் விதைமுதல்களையும் அவர்களுக்குக்கொடுத்து அவர்களை வேளாண்மைத்தொழில் செய்யுமாறு தூண்டிவிட்டார். இவ்வாற்றால் அவ் வேட்டருட்சிலர் சந்தேநாகரிகமுற்றார்கள். பின்னர் அவர் அவ்வூரில் சுரநோயிலுள் அதிகமாய் வருந்தினமையால் தமது தேசத்துக்கு மீண்டுமாயினார். அங்கே அவரை ஆங்கிலேயர் அவர் திறமைக்காகப் புகழ்த்து கொண்டாடினார்கள்.

“பிறவுணர்க்கு” மன்னவர்காலத்து

விசீசடசம்பங்கள்:—

1. முத்துக்குளிப்பால் அரசினர்க்குவந்த வருமானம் { 1812-ம் மூ-ல்.
190,000 நூ.
2. பிலாமைத்தலாவையைக் கண்டியரசன் சிரபங்க { 1812-ம் மூ- ஆவ
ம்பண்ணியது. } ஸ்டீம்-ஸ்.
3. கண்டவரி நீக்கப்பட்டது. { 1813-ம் மூ- ஆவ
ஸ்டீம் 10வ-ல்.
4. எகேலபலை ஆங்கிலேயரைக் கொழும்பில் சரண { 1814-ம் மூ-ல்.
டைத்து.
5. எகேலபலையுடைய மனைமக்கள் வகைக்கப்பட { 1814-ம் மூ- மே
தூ. } ம்-ஸ்.

6. வெஸ்லியன்மிஹன் இலங்கைக்கு வந்தது. } 1814-ம் ஜூ மே
} மா-ல்.
7. கண்டியரசனுக்குமாறும் ஆங்கிலேயருடைய ப } 1815-ம் ஜூ ஜூன்
டையெழுச்சி. } வருமா டெ-ல்.
8. கண்டியரசன் ஊக்சேனுபதி கைப்பட்டது. } 1815-ம் ஜூ பிப்ரி
} ரவரிசீ 18வெ-ல்.
9. ஆங்கிலேயர் கண்டியில் தொடியுயர்த்தியது. } 1815ம்-ஜூ மார்ச்
} சூம் 2வெ-ல்.
10. அபெரிக்கன்மிஹன் இலங்கைக்கு வந்தது. } 1816-ம் ஜூ மார்ச்
} சூம் 23வெ-ல்.
11. ஊவைநாட்டுக்கலகமும் “வில்சன்” துறை தொல் } 1817-ம் ஜூ செப்
வல்பட்டதும். } டப்ரம்சீ-ல்.
12. தொழும்பில் அடித்த பெரும்புயலால் அநேக கப் } 1817-ம் ஜூ நவம்
பல்கள் முழுகியது. } பர்மா-ல்.
13. மறநெறியால் கண்டியை அழிக்குமாறு ஆங்கிலே } 1818-ம் ஜூ பிப்ரி
யர் தம்சேனுலீர்க்கான்னானுசெய்தது. } ரவரிசீ 21வெ-ல்.
14. எகேவைபை மோரிசுக் கலூப்பப்பட்டதும் அநேக } 1818-ம் ஜூ அக்
பிரதானிகள் சிரபங்கம் பண்ணப்பட்டதும் } டோபர்ம்-ல்.
15. தொழும்பில் முதன்முதல் பேதிஸோய் ஆரம்பி } 1819-ம் ஜூ ஜூன்
த்தது. } ரிசீ-ல்.

“பாண்ஸ்” என்பவர்

உபதோதிபதியாயிருந்த காலத்துச் சம்பவம்:—

- I. “ஜார்ச்சுபேட்” என்பவர் கண்டிகாட்டில் காப்பிப் } 1820-ம் ஜூ-ல்.
பயிரிடுத்தொடக்கியது.

“காம்பேல்” உபதோதிபதியாயிருந்தகாலத்துச் சம்பவம்:—

- I. யாழ்ப்பாணத்து வட்டுட்கோட்டையில் “செமினரி” } 1823.
என்னும் வித்தியாசாலை பாதிரிமாரால் ஸ்தா
பிக்கப்பட்டது.

“பாண்ஸ்” தோதிபதியாகி மீண்டுவந்தகாலத்துச்
சம்பவங்கள்:—

- I. சங்கிலிப்பாலம் என்னும் மிதவைப்பாலம் அமைக் } 1824.
கப்பட்டது.
2. கண்டியிலே பெண்களை சிரிலாழ்த்திக் கொல்லும் } 1826.
தண்டனை ஒழிக்கப்பட்டது.
3. முதன்முதல் 16,000 அந்தர் காப்பிக்கொட்டை } 1827.
பிறதேசத்துக்கு ஏற்றப்பட்டது.

4. துவரையெல்லி ஆங்கிலேயர்க்கு ஆரோக்ஷியஸ்தா } 1828.
அமாகத்தொடங்கியது.

5. கண்டிக்கும் கொழும்புக்கு மின்டையே கடிகனுமலை } 1831.
ஒராக வழிச்சாலை திறக்கப்பட்டது.

“ஹார்ட்டன்” மன்னவருடைய காலத்தை விசீசிடிக்கும்
சம்பவங்கள்:—

1. கொழும்பிலிருக்கு கண்டிக்கு முதன்முதல் தபா } 1832 பிப்பிரவரி
ல்பாண்டில் போகத்தொடங்கியது. } மூ. 1.1.

2. தமிழ்ரும் சோனகரும் கொழும்புக்குள் குடியி } 1832 ஜூலைம்
ருக்க இடம்பெற்றது. } 1.1.

3. பிரமாணவிதிசபை முதன்முதல் கொழும்பில் கூட } 1832 மேம்
டப்பட்டது.

4. ஆங்கிலேயர் முதன்முதல் ஏற்றுமதி இறக்குமதிக
ருக்குச் சுங்காவிதித்தது. } 1836.

5. பெருவெள்ளத்தால் கண்டிநாட்டில் அநேகபாலங்
கள் சேதப்பட்டதும் கொழும்பில் 1200 லீடு } 1837 பேம்.
கள் அழிந்ததும்.

“மெக்கெண்சி” மன்னவருடைய காலத்துச் சம்பவங்கள்:—

1. கொழும்பிலிருக்கு காலிக்குச் தபால்பாண்டில் மு } 1838 ஜூலைம்
தன்முதல் ஓடத் தொடங்கியது.

2. மீன்வரி கீக்கப்பட்டது. 1840.

ச. அதிகாரம்.

[காம்பீல் வந்ததுமுதல்; லோங்டன் அரசுபரியந்தம்.]
1841.—1881.

“மெக்கெண்சி” மன்னவருக்குப்பின் (Sir Colin Campbell) காம்
பேல் மன்னவர் இலக்கைத் தேசாதிபதியானார். அவருடைய துரைத்தன
காலத்தை விசேஷித்து காப்பிக் கிருவிச் விருத்தியே. காப்பிக்கெடியா
னது ஆதியில் அராபிகாட்டிலே காவா என்னுமிலே ஒரடர்ந்தவணத்தி
லே உண்டாயிருந்தது. அம்மரத்திற்கு அதுசின்ற ஊர்ப்பெயரே வழக்கப்
படுவதாயிற்று. காப்பி என்னும் பெயர் “காவா” என்னும் பெரியன் சிதைவு.
அம்மரம், அராபிகாட்டினின்றும் இலக்கைக்குவந்து முன்னாளில் வர்த்த
கண்ணசெய்த அராபியர்கள் வேயே இலக்கைக்குக் கெண்டுவந்தபட்டது.

பறங்கிக்காரர்வந்தபோது காப்பிச்செடி ஓரோரிடங்களில் உண்டாலிருக்கக்கண்டார்கள். பின்னர் ஒல்லாந்தர் வந்தபோது அச்செடியைக் கண்டு அதை விருத்திசெய்ய முயன்றார்கள். முயன்றம் வாய்க்காமையால் ஈத்தில் இலங்கையினின்றும் சில கண்றகளைச் சாவகத்திலிற்குக் கொண்டு போய் அங்கே விருத்திசெய்தார்கள். அப்பால் ஆங்கிலேயர் இலங்கைக்கு வந்து கண்டநாட்டைப் பிடித்தபோது, அங்குரூங்கத்தையிலே அராயினத் தோட்டத்தில் சிலமரங்களைக் கண்டார்கள். சிக்களர் தமது தோட்டங்களில் காப்பி மரங்களை உண்டாக்கியிருந்து காப்பிமலர் தங்கடவுட்பூசைக் குதவினமையாலன்றி வேறுபயன் கருதியன்று. சிறுபான்மை காப்பி இலையைப்பறிந்துக் கறிசைமைத்துண்பதுமுண்டு. இவ்விரு பிரயோசனமேயன்றிக் காப்பிக்கொட்டை பானத்துக்குதவும் என்பதை அவர்கள் கேள்வியால்யினும் அறிக்கோரல்லர். அதுச்சிற்க; ஆங்கிலேயர் கண்டநாடுகளைக் கைப்பற்றிய பின்னர், 1820-ல் “ஜார்ச்சுபேர்ட்” என்பவர் முதலில் பரீக்கையின்பொருட்டுக் கண்டியிலே ஓர் காப்பித்தோட்டத்தை அமைத்தார். அது கயப்பட்டதுகண்டு பிற்கும் படிப்படியாய்க் காப்பிக்கிருவிக்கில் முயன்றார்கள். இவ்விதயாக விருத்திசெய்த காப்பியின்பலன், 1827-ல் பதினாறுமுறை “அந்தர்” எடைகொண்டகொட்டை. அவ்வளவும் ஆங்கிலேயாட்டுக்கே ஏற்றுமதிபண்ணப்பட்டது. அப்பால் 1847-ல் ஏற்றுமதி பண்ணப்பட்ட கொட்டை மூன்றிலக்கும் “அந்தர்” எடையுள்ளது. 1870-ல் ஏற்றப்பட்டது 1,000,000 “அந்தர்,” இப்படியே காப்பி வரவர அபரிமிதமாயிற்றென்க.

அவர்காலத்தில் காப்பி விருத்திசெய்த துபோல் கல்வியும் இலங்கை முழுவதிலும் விருத்திசெய்த வளர்வதாயிற்று. 1844-ல் “போலீசுக்கோரட்டு எனப்படும் கராதிபத்திய சியாயசாலைகள் ஆங்காங்கும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. பின்னர் 1845-ல் சொற்பகடலுக்காகத் தொடுக்கப்படும் வழக்கு முதலியவற்றை விசாரிக்கும்பொருட்டு “நிக்குவெஸ்ட்டுக்கோட்டு” என்னும் சியாயசாலைகளும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. நீதிவிசாரிப்பின்பொருட்டி, இன்ன இன்ன ஷர்கள் இன்ன இன்ன சியாயசாலையைச் சேர்ந்தனவென நூதனமாக இலங்கை பகுக்கப்பட்டது. அப்பால் முன்னே ஜாந்து மாகாண மாயிருந்த பகுப்பு மாற்றப்பட்டுக் குடோத்தரமாகாணமென ஒன்றுகூட்டி ஆறு மாகாணமாக்கப்பட்டது. பின்பு, தொன்றுதொட்ட வழக்கமாகிய அடிமை ஆட்சியும் நீக்கப்பட்டது. 1846-ல், கண்டிக்கும் கொழும்புக்குமிலையே ஓர்புகைரதச்சாலையை அமைத்தற்பொருட்டு ஓர் *சமாசமும் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

* சமாசம் - ஒரு விஷயத்தை முடித்தற்குப் பயன்படும் ஓர்க்கூட்டம்.

1847-ல் “நாய்பேல்” மன்னவருடைய இடத்துக்கு (Lord Torring-ton) தோறின்டன் எந்தார். அவ்வருடத்தில் நாப்பி அதிகப்பட்டமையால் ஐரோப்பாவிலே அதன்விலை மிகக்குறைந்தது. அதுபற்றி ஐரோப்பாவிலே அதீந்தவரூட்டத்தில் வியாபர்மும் பொன்றியது. பொன்றவே அங்கினர்க்கும் பணமுட்டிப் பெரிதாயிற்று. அதை சீவிர்த்திகெச்சுப்பு எறு அரசினர் நாய்வரி முதலிய நூதன வரிகளை விதித்தார்கள். அதுகண்டு சிங்களரை வில்லோரும் வெகுண்டு பெரியதோர் கலகத்துக்கு எத்தனஞ்செய்தார்கள். அவ்வாறே 1848-ப் பூலு ஜூ-லூஸீஸ் 8-ல் கண்டிகாட்டில் ஆங்காங்கும் பிரசைகள் திருண்டு கூட்டம்கூடி முடிவுசெய்தார்கள். முடிவுசெய்தபிரிகாரம் 28-ல் கொங்களைக்கொடைவாண்டா என்பவன், கலகவீரர் சிலருடன் மாத்தனோகரின் பிரவேசித்துச் சூறாயாடினான். அந்ததானிரவில் சில ஆங்கிலேயபோர்வீரரும் மலாய்லீரும் கண்டியினின்றும் புறப் பட்டு மாத்தனையையடைத்து மற்றைநாட்காலையில் கலகவீரருடன் போர்முட்டி னார்கள். அவ்யுச்சத்தில் சிங்களர் தம் வலிபுடைத்து தம்முள் நாற்பதி ஓம்மை மடியவிட்டி ஒட்டப்பிடிக்க, ஆங்கிலேயர் தம்முள் ஒருவரும் சேதமுறப்பெருது வாகைகுடினார்கள். அப்பால், 30-ல் 2000 சிங்களர் குருநாகலையை வளைத்தார்கள். அங்கே ஆங்கிலேயரைச்சேர்ந்த முப்பது மலாய்லீர்கள் அவர்களை எதிர்த்து ஒரு கொடிக்குள் திங்கெட்டோடாக செய்தார்கள். அன்றியும் கலகஞ்செய்ப்பவர்களுடைய ஆர்களில் பண்டவீரர் சென்ற கொலை கொள்ளை முதலிய மற்றெறியால் சனக்களை அடக்குமாறும் ஆங்காங்குசெய்யப்பட்டது. அப்பால் கலகத்தாரர் கொழும்மை நாடிலூர்கள். உடனே ஆங்கிலேயர் ஓர் கப்பேலச் சென்னைக்கு அலுப்ப, அங்குச் சன்றும் 6-நாளில் சேஞ்சூவீரர் திரிகோணமலையில் வந்திறங்கிக் கண்டிக்குச் சென்றார்கள். அதனால் கலகம் முற்றும் அடக்கியது. ஈற்றில் வாண்டாவும் பிடிக்கப்பட்டி அடியாலும் உதையாலும் வாட்டப்பட்டி மலாக்கா என்னுமிருக்கு ஏற்றப்பட்டான். கலகம் முடிந்து கொட்காட்கழித்தபின்னரும் பண்டவீரர்க்குக் கற்பிக்கப்பட்ட (Martial Law) மறுநேறி ஆக்கைதுச்சுறுத தப்படவில்லை. இச்செயலும், கலககாரணமாகிய நூதனவரியும், ஆங்கிலேயருடைய அரசைப் பிரசைகள் கொடிய அரசென்று கண்டத்தற்கும் அபியோகஞ்செய்தற்கும் எதுவாயின. அதுகண்டு “பார்லிமேந்து” என்னும் ஆங்கிலேய மகாசபையார், இலங்கையில் துரைச்தனஞ்செய்துகொடர்ண்டிருந்த ஆங்கிலேயர் பல்கை விசாரணையின்பொருட்டு இங்கிலாங்குத்துக்கு அழைத்து, விசாரணை முடிந்தபின்னர் வேறு கடுகு ஆக்குக்கு உத்தியோகஸ்தராய் அனுப்பிவிட்டார்கள்.

1848-ல் தெருவேலைச்சட்டம் ஒன்று அதசரிப்புக்குவஞ்சத. அதைத் தொழிலில், சௌனியலீரர், தோட்டங்களில் வேலைசெய்யும் நமிழ்க்கல் மாட்கள், புத்தகுருயார் என்னுமிவர்கள் ஒழிந்த மற்றியாவருள்ளும் 18-க்கும் 55-க்கு மிகப்பட்ட வயசள்ள ஒவ்வொருவரும் அழைக்கப்படுக்கால், தத்தம் வாசஸ்தானத்துக்குச் சமீபமெனத்தகும் தூரத்திலுள்ள வழிச்சாலையில் ஆறாண் வேலைசெய்யக்கூடவர் என்றும், அதற் கிடையில்லாதாரா ஆறாண் வேலைக்கு ஒர்க்கலியான் என்ன கூவிபெறவானாலும் அவ்வளவுபணம் கொடுத்துவிடக்கூடவர் என்றும் வற்புறுத்தும் விதியை உடையது. இவ்வுபாயத்தினால் அரேகவழிச்சாலைகள் அமைக்கப்படுவனவாயின. ஈற்றில் அவை ஊருக்குப் பெரும் நன்மையாக்கமுடிந்தன.

1850-ல் “தோறிக்டன்” மன்னவர் தம் உத்தியோகத்தைப் பரித்தியாக நுட்பெற்று ஜனனதேசத்துக்குமீள், அவர்பதத்திற்கு (Sir George Anderson) ஆண்டேரீசன் என்பவர் வந்தார். அப்பால், பொன்றிக்கிட்டத் வாணிகமும், சந்தேர குன்றிச்சிற்ற காப்பிக் கிருவிகமும் தலையெடுக்கத் தொடக்கின. “ஆண்டோர்சன்” மன்னவர், அளவின்றி அதிகரித்த சாராயக்கடைகளால் உண்டான பெருங்கேட்டை அறியவந்தபோது அங்கைடைகளின் தொகையைக் குறைத்தார். அரசினர், தாம் தாலதாலயம் என்னும் பெளத்தோயிலுக்கு ஆதினகர்த்தராயிருப்பதைக்குறித்து இங்கிலாங்கு காட்டார் ஆகோயித்தமையால், அக்கோயிலின் விசாரணையை 1853-ல், தேவேலேணம் முதலியோரிடத்தில் ஒப்பித்துவிட்டார்கள்.

1855-ல் “ஆண்டோர்சன்” மன்னவர் தம்முடிக்கு மீள், (Sir Henry Ward) வாரீ என்பவர் தொழிலியானார். இவருடைய துறைத்தன்மை வத்தில் அரேகங்கமைகள் இலங்கைக்குண்டாயின;—1856-ல் கமதங்களுக்கு முத்திரைச்செலவு ஒரு பெண்ணியாயினது. 1857-ல் சிறங்கடைக்குள் தூரத்திலுள்ள விடங்களிலிருந்து சமாசாரங்களை அறிதற்பொருட்டு முதலில் காலிக்கும் கொழும்புக்கு விடையே மின்தாதுக்கம்பி தொடுக்கப்பட்டது. அப்பால் இந்தியாவுடனும் மின்னக்கப்பட்டது. 1857-ல், கொடுநாளில்லாமலிருந்த முத்துச்சலாபும் நயப்பட்டது. அவ்வருடத்தில் அதன்வருமானம் இரண்டிலக்கும்மூலா. கொழும்பிலிருந்தபடி இலங்கையின் வட்டாகங்களிலிருந்து சமாசாரங்களை அறிவது அதிப்பிரயாசமாயிருந்தமையால், மாசமொருமுறை இலங்கையைச்சுற்றி வருமாறு ஒர்சீராவியாக்கலம் அரசினரால் தம்பொறுப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1858-ம் ஆண்டுமூன்றாண்டு தொழிலியானவர் பெருங்கூட்டம் ஒன்றுகூட்டி அப்பெருங்கூட்டம் புகைரதவீதியை ஆராய்ந்துசெய்ததற் கறிகுறியாகத் தமது திருக்கரத்தால் மன்னவர்களுடும் முகர்த்தக்குழி வெட்டி

னார். இரண்டிலாகுத்தைம்பதியேயிரம் ரூபாசேர்த்து மகாவலிகங்கை ஆற் றின்மேல் கம்பனீயிலும் கட்டிக்கல்தோட்டையிலும் இருப்புப்பாலக்களை இடிவித்தார். தென்மாகாணத்திலுள்ள கிரிமி, உறவுக்கை என்னுங் குள கங்கைத் திருச்தினார். 1859-ல் சிங்களருள் ஒரத்தி பல ஆடவரை மனை முடிக்கும் நூல்வழக்கத்தையும் ஒழித்தார்.

1860-ல் “வார்ட்” மன்னவர் சென்னைத் தேசாதிபதியாக சீயமனம் பெற்றுப்போக, (Sir Charles Macarthy) மேக்காரித் மன்னவர் இலங்கைத் தேசாதிபதியானார். அவர் ஆன்ற அறிவாலமையாந்தவர். அவர் தம் தேசெசனக்கியத்திற்கு இலங்கை ஒத்திராத் காரணத்தால் 1863-ல் ஜூரோ ப்பாவுக்குமீண்டு, அங்கே 1864-ல் இறந்தார். அதுசிற்க 1860-ல் காவியி லுள்ள சிங்களா “லங்காலோகாயா” என்னும் ஒர் சமாசாரபத்திரிசையை நவமாய் வெளிப்படுத்தினார்கள். அது சின்னாள் நடைபெற்றுப் பின்னர் சிறு த்தப்பட்டது. 1861-ல் கம்மவராகிய “சேர்” குமாரசாமியென்பவர் பிரமாணவிதி சபைக்கு ஒர் அங்கத்தவர் ஆயினார். 1862-ல் கண்டிக்கும் கொழுப்புக்கு மிகையே புகைரதவீதி அமைக்க வருஞ்செலவு 87-லக்கத்து மூன்பத்தினுமிரத்து 390 ரூபாவென மதிப்பிடப்பட்டது.

1864-ல் (Major Gen. O' Brien) ஓபினியன் என்பவர் உபதேசாதிபதியானார். அவ்வருடத்திலேயே முதன்முதல் கொழுப்பிலிருந்து அம்பிப்புஞச என்னுமிடத்திற்குப் புகைரதமோடியது.

1864-ம் ஆண்டு ஹெர்கூஸ் ரோபின்ஸ் (Sir Hercules Robinson) றபிள்கன் என்பவர் தேசாதிபதியானார். 1866-ல் இலங்கை முழுமையிலும் குடிசனங்கள் பெரும் பஞ்சத்தினால் மிக துயர்க்கார்தார்கள். அப்போது கொழும்பு கண்டி காவியென்னுமிடக்களிலே பண்டசாலைகளிலிருந்த அரிசி கெல் முதலிய பொருள்களெல்லாம் சிங்காரால் கோள்ளையிடப்பட்டன. 1867-ம் ஆண்டு ஏப்பிறில்ஹால் கொழுப்பிலிருந்து கண்டிக்கு முதன்முதல் புகைரதமோடுத்தோட்டங்கியது. அப்பால் புகைரதமார்க்கமாய்ப் பிரயாண மும் பொரு ஜேற்றுமதியும் அதிகரித்தமையால், கண்டியிலிருந்து காவலப் பிடித்துவரையும் புகைரதப்பாறைத்தை நீட்டித்தற்கு அரசினர் எண்ணங்களை ஊடார்கள். பாண்டிற்சாலைகளும் பிறவிடங்களுக்குத் திறக்கப்பட்டன. குளக்கிருத்தல், பாய்கால் வடிகால் வெட்டல் முதலிய வேலைகளும் கடாத் தப்பட்டன. 1869-ல் கொழுப்பு மதிற்சுவரும் அதழியும் அழிக்கப்பட்டத் தொடக்கின. அடுத்தவருடத்தில் வாயுத்தீபேலை தொடக்கப்பட்டதும் நறி கடலினை கட்டுத்திரும் முயற்சிசெய்யப்பட்டது.

இத் தேசாதிபதியால் கலாவிஷயமும் நன்றாய்க் கவனிக்கப்பட்டது. அன்றியும் பாடசாலைகளுக்குச் சாயப்பண ஏற்பாடுஞ் செய்யப்பட்டது. இவர் கொழும்பில் ஒர் வைத்தியகலாசாலையையும், சிங்களம் பாலி என்னும் பாலையிலுள்ள கரவிகத புஸ்தகங்களைச் சேர்த் துவைத்தந்தெராக்ட்டு ஒர் புத்தகாலையையும் ஸ்தாபித்தனர். 1870-ம் ஆண்டு மார்ச்சு 29-ல் எங்கள் இராணுயாருடைய இரண்டாம் புத்திரராகிய (Duke of Edinburgh) டியூக் ஜூவிடின்பார்க்கு என்னும் கோமகன் இலங்கைக்குவங்கர். 1871-ல் ஜனகணிதம் செய்யப்பட்டது. அப்போது, இலங்கை முழுமையிலும் கண்ட சனத்தொகை 24 வகுக்கு ஜ்யாயிரத்து இருநூற்று என்பது தெரியும். 1872-ம் ஆண்டு ஜனவரிம் 1-ல் ரூபா சதம் என்னும் நாணயங்கள் வழக்கப்பட்டதோடுகின.

அப்பால் மார்ச்சும் 4-ல் (Rt. Hon. W. H. Gregory) கிரேகேந் என்பவர் தேசாதிபதியானார். அவர் ஆகஸ்டஸ் 5-ல் முதன்முதல் வாயுத் தீபத்தை ஏற்றுவித்து, 1873-ம் ஆண்டு பிப்பிரவரிமாத்தில் கம்பளைக்குப் போகும் புகைத்தமார்க்கத்தை முற்றுவித்து, உத்தரமத்திய மாகாணமென ஒர் புதுப்பிரிவையும் வருக்கார். இலங்கையில் வளர்த்தக்க காப்பி எங்கள் தென்றுதேடி, இலைட்ரியாவென்னும் ஆரினின்றும் ஒருவகைக் காப்பியைத் தருவித்தார். 1874-ல் கொழும்புக் கடலைணையைக் கட்டுவித்தற்குத் தொடக்கஞ்செய்தார். பிரமாணவிதிசுபையில் தமிழர் பிரதிச்சிதியாயிருந்த “சேர்” குமாரசுவாமியென்பவருக்கு “காட்” என்னும் பட்டிப்பெற்ற ஈந்தார். அவ்வருடத்தில் காவலப்பிடிடிப் புகைரதலீதிவேலையையும் முற்றுவித்தார். இவரிப்படித் துரைத்தனஞ்சுபெசும்துவருநாளில் (1875-ல்) ஈம் இராணுய ஆடைய முதற்குமாராகிய (Prince of Wales) வேல்ஸ் கோமகன் இலங்கைக்கு வந்துபோயினார். அப்பால், தேசாதிபதியுடைய முயற்சியால் விணேதசாலையும் பாண்டுதறைப் புகைரதலீதிவேலையும் நடைபெற்றத் தொடக்கினால்.

1877-ல் (Sir J. R. Longden) ஃாங்டன் என்பவர் தேசாதிபதியாக ஆனார். இவர் துரைத்தனஞ்சுபெசும்யத் தொடக்கமயின்னர், (1879-ல்) வித்தியாகர்த்தராகிய “புதூஸ்” துரை என்பவர் கலாவிஷயத்தில் அநேக திருத்தப்பாடுகள் செய்து, அரசினரிடத்துச் சன்மானம் பெறும் பாடசாலைகளுக்காக ஒர் நூதனச்சட்டத்தைப் பேற்றுக்கொண்டு நூதனச்சட்டத்தை மேற்படுத்தினார். அவ்வருடத்தில் கருத்துறைப் புகைரதமார்க்கம் அமைக்கப்பட்டதுமன்றி, 1880-ல் எனு ஒயைப் புகைரதலீதியும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்பால் மாத்தளைவிதியும் முற்றியது.

1881-ல் தேசாதிபதியுடைய ஆக்னேப்படி ஜனகணிதம் பண்ணிக்கண்டதொகை இருபத்தேழுவிலைத் தைம்பத் தெண்ணுயிரத் தைக்குதூர்

நிருபத் தேழு. அப்பால், 1883-ல் அத்தோதிபதி தமது துறைத்தனை வும் முடியப்பெற்று இலங்கையைவிட்டகன்று.

இனி, “வார்ட்” தோதிபதியுடையகாலத்து விசேஷங்கள்:—

1. கொழும்பில் (Clock Tower) கட்டாரக்கோடுரம் { 1857-ம் ஜூ மார்ச் கட்டப்பட்டது. } சமீர் எண்.
2. புகைரதலீதிக்கு முசுர்த்தக்குழு தோதிபதியால் { 1858-ம் ஜூ ஆகஸ் வெட்டப்பட்டது. } சமீர் பிள-எல்.
3. கட்டுக்கல்தோட்டுடைப்பாலம் கட்டிமுடித்து விழ { 1860-ம் ஜூ மார்ச் வுகொண்டாடியது. } சமீர் பிள-எல்.

“றபின்சன்” தோதிபதியுடையகாலத்து விசேஷங்கள்:—

1. நகரி காவல்வீரர் யாழிப்பாணத்தில் ஸ்டோகிக்கப் { 1866-ம் ஜூ வு. பட்டது. } சமீர் எப்பி வைரதம்போனது.
2. முதன்முதல் கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்குப் பு { 1867-ம் ஜூ ஏப்ரி வைரதம்போனது. } சமீர் எப்பி வைரதம்போனது.
3. எங்கள் இராணியருடைய இரண்டாம் புக்கிரரா { 1870-ம் ஜூ மார்ச் கிய “திடுக் ஆவ் எடின்பர்க்கு” எந்து. } சமீர் பிள-எல்.

“கிடீகேவி” தோதிபதியுடையகாலத்து விசேஷங்கள்:—

1. வடமத்தியமாணம் நவமாய் வருக்கப்பட்டது. { 1873-ம் ஜூ செப் பட்டது. } சமீர் பிள-எல்.
2. “சேர்” குமாரசாமிக்கு நயிடப்பட்டம் கொடுக்கப்ப { 1874-ம் ஜூ ஜூ டெப் பட்டது. } சமீர் பிள-எல்.

அவர்க்குப்பின் 1883-ஃ ஜூ டிசெம்பர் (Sir Arthur H. Gordon) கோட்டே தோதிபதியாய்னார். அவர் வஞ்சவுடன் செயத முதல் கண்மை சேரோச் செலவைச் சிறிது சுருக்கியது. 1884-ம் ஜூ மேமாசத்தில் ஒற்யண்டல் வங்குச்சாலை ஸ்லைதெர்க்கு நவ்திமடைட்டத்து. அதுகாரணமாகத் தனிக்கரும் வணிகர்களும் குடிகரும் தாம் வருந்தி மிட்டி அடைக்கலம் வைத்த பணமெல்லாம் போயிற்கெறன்றேக்கிக் கவன்று தோதிபதியவர்களுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, தோதிபதியவாகள் ஏழைக்குடிகள்மேற் கருணைவுத்து அவர்களிடத்துள்ள காகித நாணகங்களாகிய “கோட்டே” களுக்கு வெள்ளிநாணகங்கொடுத்து அவர்கள் துணபத்தை ஒருவரை களை ந்தனர். இது செய்யாதிருப்பிரேல் இலங்கை மிக நவ்திமடைட்டது வருந்திவிடும். அங்காள் முதலாக இலங்கைக்கு வங்கு கோட்டீஸ்லாமல் ராஜா கோட்டே வழங்கப்படுவதாயிற்று.

இவர்களுக்கில் புதிய மாகாணங்களும் இரண்டு வகுக்கப்பட்டன. ஒன்று ஊவை மாகாணம். அதன் தலைநகர் கூதோரை. மற்றுத் தாங்களினுடைய சப்ரகாம மாகாணம். காளவாவி ஏரி ஜீரனே த்தாரணங்பண்ணப்பட்டதும் வெக்தோட்டை அப்புத்தளை “ரயில்வே” கள் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் காலி மாத்தறை “ர லீலே” விவசாயம் உட்கட்டப் பேசப்பட்டதும் இவர்களத்திலேயேயாம். இவர்களத்தில் 1847ல் டெக்ட் மற்றொரு விசேஷ சம்பவம் மகாராணியார் (Jubilee) சங்கிழுர்த்தி மகோ ந்தவா. 1849-ல் கண்டிகாட்டார்க்கும் முகம்மதியர்களுமாக இருபிரதிக்கிகளும் மேற்படுத்தப்பட்டார்கள்.

1850-ல் (Sir Arthur Eliebank Havelock) ஹாவல்க் தேசாதிபதி யிம்பூண்டனர். இவர் பண்டாரவளை மாத்தறை இருப்புப்பாகைகளை முடித்துக் குரங்க்கல் இருப்புப்பரைத்தயையும் காருக வித்தியசாலையை யும் வகுத்தனர். பயிரிடுவோர்க்குப் பெருந்துண்மல் விளைத்துவங்க் கெல் வரி 1852-ல் இங்ரைஸ் கீக்கப்பட்டது. இவ்வரி கீக்கத்துக்குக் காரணமாக யிருந்து ஓதாடிய பிரோபகார சீலர் ஜார்ஜ் வாஸ்துவர். 1851-ல் செய்த ஜனகளித்தின்படி இலங்கைக் குடிசனத்தெங்கை 3,007,783. இவர் 1856-ல் சென்னைத் தேசாதிபதியாகிச் சொல்ல, (Sir Joseph West Ridge-way) ரிட்கவே இலங்கைத் தேசாதிபதியாகி அரசுபுரிந்துவருகின்றனர். இவர் அரசியல் வன்மையும் விருத்தியுமையைது. ராஜங்கள் விவசாயத்திலும் நிர்ப்பாய்ச்சல் விவசாயத்திலும் இவர் செய்த திருத்தங்கள் மிகவும் வியக்கத்தக்கன. இவர் இலங்கைக்குச் செய்துவரும் உபகாரங்கள் பலவற்றுள்ளும் யாழ்ப்பாண இருப்புப்பாகையும் கழனிவெளி இருப்புப்பாகையும் மிகவும் பாராட்டப்பட்டத்தக்கன. இவர்க்கு முன்னிருந்த தேசாதிபதிகள் பலரும் முற்றும் மறுத்துவிட்ட யாழ்ப்பாண இருப்புப்பாகை உபகாரம் இவர் அரசுக்கு வராதிருப்பரேல் எக்காலத்துமிகிடைப்பதிலையென்னவாம். ஆகவால் இப்பெருந்தகையினது பெருங்கு யாழ்ப்பாணத்தாரால் என்னான்றும் மறக்கற்பாலதன்று. இவ்வுபகாரத்தினது ஞாபகாரத்தமாக இவர்பெயரால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கரமண்டபம் அமைத்து இவர் புகழை விலையிடுத்தான் ஜனக்களால் வேண்டும் முயற்சியெல்லாம் செய்யப்படுகின்றது:

இவ்வளவில் இச்சரித்திரத்தைமுடித்து, இலங்கையின் தற்காலசிலை மையைப்பற்றிச் சிறிதுசொல்வாம். இலங்கை ஆங்கிலேயர்க்குரியதானது மூன்றும் ஜார்ச்சுவேந்தன்காலத்தில். அவ்வேந்தனுக்குப்பின் சிங்காசனுக்கு பதியானுர் நான்காம் ஜார்ச்சு. அவருக்குப்பின் மூடிதாரித்தார் நான்காம் விலையிடும். அவருக்குப்பின் (1837-ல்) முகுடாபிரேகம்பண்ணப்பட்டார் விக்

டோரியா அரசியார். அவருக்குப்பின்னர் 1901-ல் முடிதரித்தார். இப்போ அரசியற்றுப்பவராகிய மகாகாருண்ணியமகிமாவது எட்வார்ட் அரசர்.

முன்னாளில் சதேச அரசர்கள் வேளாண்மைவிஷயத்தில் மாத்திரம் அரசர்களுமில்லையாய்வார்களாயிருந்தார்கள். என்னை? இலக்கையிலே இடத்தோறும் அழிந்தும் அழியாதும் செறிந்துகிடக்கும் எண்ணிற்கத் துளங்களெல்லாம் அவர்களாலன் ரே அமைக்கப்பட்டன. பதவில் குறைந்த ப்போலும் ஒரு சூளத்தை இங்களுத்தில் அமைக்கத்தொடக்கி முடிக்கப்படுகின்ற இலக்கம்சனங்கள் தினக்தோறும் வேலைசெய்யினாலும் பதினேஂதுவருடங்கள் செல்லுமே. அவைகளெல்லாம் கல்வாஸ்தியில் இருக்குமாயின் இலக்கைக்கு கெவ்லால் குறையும்வருமோ? வராதுவராது. பிற்காலங்களில் தமிழ்முசுலிய பண்யரர் எழும்பிச் சிங்கள அரசருக்குக் காலங்தோறும் அல்லல்புரிந்துஉங்தமையால், அக்குளங்களெல்லாம் சிர்திப்பாரின்றி ஆணைகள் சிகையப்பெற்றுத் திடராகத்தொடக்கின. கரடி புலி யானை முதலிய மிருகங்களுக்கு உறைவிடமாய் அடர்ந்த காட்டிக்கிடக்கும் வனங்களை, முன்னாளில் கருங்கு சங்கு முதலிய நீர்ச்செங்குக்கள் தவறும் செங்கெற்கழனிகளாய்க் கிடங்களைக்குறல், அங்காளில் இலக்கையின்வரம் இக்கந்தனமையதென்ற சொல்லவும் வேண்டுமோ.

பின்னர், பறக்கிகள்வந்த இலக்கையில் தம்மேல்செலுத்தத் தொடக்க, வேளாண்மையும் பொன்றத்தொடக்கியது. அப்பால் வந்த ஒவ்வொத்தராலும் பிரசைகள் யாதுஞ்சு சுகமநியாதிருக்கவில், கன்றின் பசியறிந்து கருணையோடும்புறப்பட்டு இடையில் தடுப்பவரையெல்லாம் மேற்கொண்டு ஒடிவரும் தெய்வப் பசுவைப்போலும் ஆக்கிலேயர்வந்தார்கள். அவர்கள் வந்த பின்னர், அவர்களுடையமுயற்சியால், குறவர் காடுபோல் சீர்க்கெட்டுக் கிடக்க இலக்கை பல்வகையாலும் திருக்கத்தொடக்கி நாள்டைவிலேதே வர்காடுபோல் ஆகிவருகின்றது. அயலூர் அறியாமல் தயழைவில் கிடங்க பிரசைகள், இப்போது இலக்கைமுழுங்கையும் அறிவேம் என்று சொல்லும்படியாக எங்கும் வழிச்சாலைகள் வகுக்கப்பட்டன. எங்கும் பாலங்கள் பூட்டப்பட்டன. எங்கும் பாண்டில்கள் மிகுத்தன. சண்டியிலிருந்து பத்துப் பதினைக்குதாளி வண்றிச் சென்றடையக்கூடாத கொழுப்புக்கருக்கு இப்போது பதினைக்குதாழியில் புகைரக்கமாய்ப் போதல்கூடும். முன்னாளில் கடிதமலுப்பும் வரைகிடையாது. இங்காளில் காலியிலிருந்து பருத்தித்துறைக்கு ஒருக்கித்தை ஜூங்கு சத்துக்கைவில் நாலுகாளில் செலுத்துதல்கூடும். அன்றியும் காலியில்கடக்கும் செய்தியை ஜூங்குவித்ததுக்குன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தபடி மின்காதுக் கம்பிமூலமாக கால்ஜூராச் செலவில் அறிதலுக்கூடும். வேளாண்மையும் சந்தே திறமையாய் நடை

பெற்றுவருகின்றது. குளங்களைவிட்டு காடுமண் டப்பெருமுன்னே ஆங்கிலேயர்வக்திக்குப்பிரேல், அவைகளை எளிதில் திருத்தியிருப்பார். இப்போதவைகளை ஒருங்கே திருத்தத்தோ அதிப்பிரயாஸ். ஆதலின் அவைகளை நாளாட்டவில் சிறுக்கிறது திருத்திவருகின்றார்கள். 1854-ம் ஆண்டு முதல் 74-ம் ஆண்டு வரையில் குளங்கிருத்தல்வேலைக்காகச் செலவிடப்பட்ட ரூபா 20 இலக்கும்.

இன்னும், காடுமண்டி மிருகங்களுக்குறைவிடமாய்க் கிடந்த மலைகளைக்கும் காப்பித்தோட்டங்களாயின. அத்தோட்டங்களால் சிவனும்பெறவோர் என்னிற்கோர். சிறிதுகாலமாகக் காப்பி பயன்குன்றியது. குன்றைவு ஏலமும் சின்கோனை என்னும் சரகாரிமரங்களும் தேப்புண்டும் பிற மரங்களும் விருத்திசெய்யப்பட்டு வருகின்றன. முன்னாளில் பிரசைகள் அரசர்க்கு அடிமைகள் போவிருந்தார்கள். இந்நாளிலோ பொதுநோக்கால் பார்க்கின் அரசினரும் பிரசைகளும் சமத்துவமுடையர். முன்னாளில் ஒரு வன் மேனிலைமாடக்ட்டிவாழலாகாது. இந்நாளில் எவ்வளம் எழுச்சிலைமாட மேஜூம் கட்டி அரசர்போல் வாழலாம். முன்னாளில் கல்வியறிவுடையவர்களுமாகும் வேறு சிலருமேயாவர். இந்நாளில் யாவுருமே என்னாம், சிறைகோல் நடுகிலைபிறழினும் பிறழும். ஆங்கிலேயமன்னர் முறைக்கோல் ஒரு சிறிதும் பிறழாது. பிள்ளைவருந்தத் தாய் சகிக்கினும்சகிப்பள். ஆங்கிலேயரோ தங்குடிகள் வருத்த ஒருசிறிதுஞ் சகியார்.

இவ்வாறே ஆங்கிலேயராஜாங்கத்தால் பிரசைகள் அதுபவிக்கும் சுகங்கள் அநேகம் அநேகம் முன்னொயிலும் பண்மடங்க்கேகம் என்க.

இலங்கைச் சரித்திர சூசனம் முற்றுப்பெற்றது.

வாழி விருத்தம்,

எட்டினைபு நீதிகெறி வழுவா வண்ணம்
எச்சமயத் தவர்களுக்கு மேற்கு மாறு
துட்டகெறி யறவொழித்துக் கருணை யோடுகு
சுகுணமுறு கல்விபயில் வித்த வாதி
மட்டறநம் ராமமுறை பலவுஞ் செய்து
மகிதலத்திற் பிரசைகளை யானுஞ் செல்வச்
சிட்டங்களா மங்கிலேயர் செங்கொல் வாழி
தேவனருள் பெற்றெவரும் சிறந்து வாழி.

விவேஷ சூசனம்.

:0:

கி. பு. மு.	விவேஷம்.	பக்கம்.
543 விஜயன் இலங்கைக்கு வந்தது	7	
குவேனியை விவாகஞ்செய்தது	"	
பாண்டியலூடைய கன்னிகையை மணம்புரிக்கது	"	
குவேனியுடையகதி	"	
505 விஜயன் இறந்தது	8	
" உபத்திசன் என்னும் மக்கிரி அரசனுள்ளது	"	
504 பந்துவாசன் (விஜயலூடைய தமபியகன்) அரசனுள்ளது	"	
503 அனுரதபுரங்கட்டப்பட்டது	"	
500 முதன்முதல் இலங்கையிலுண்டான குளம்	"	
474 பந்துவாசன் இறந்தது	"	
" அபயன் (பந்துவாசன் மகன்) அரசனுள்ளது	"	
454 பந்துகாபயன் கலகஞ்செய்யத் தொடக்கிப்பு	"	
437 பந்துகாபயன் அரசனுள்ளது	9	
" அனுரதபுரம் ராஜ்தானியானது	"	
367 பந்துகாபயன் இறந்தது	"	
" கணத்திசன் (பந்துகாபயன்மகன்) அரசனுள்ளது	"	
354 முந்திசிவராஜன் அரசனுள்ளது	"	
" மகாமேகம் என்னு நக்தனவனம்	"	
307 தேவப்பிரியன் (முந்திசிவன் மகன்) அரசனுள்ளதம்	"	
நாதனங்கழுச்சியும் ...	10	
306 மகிஞ்தன்வக்ததும் பெளத்தமதபிரபவியமும்	11	
288 சங்கமித்தை வந்தது	"	
" உலகத்தில் ஜங்கமூடைய மரங்களுள் அதிகுராதன	"	
முடைய வெள்ளரச காட்டப்பட்டது	"	
" ஆதிசமாதியுகிய தூபராமயம் கட்டப்பட்டது	12	
" அனலை தன்கொழுந்தலுக்கு கஞ்சிடத்துணிக்கது	"	

கி. பு. இ.	விஷயம்.	பக்கம்.
288	மாகமம் கட்டப்பட்டது	13
,,	சில ஊர்களைக் கடலழித்தது	,
266	தேவப்பிரியன் இறந்தது	,
,,	உத்தியன் (தேவநம்பிதம்பி) அரசனுனது	,
258	மகிள்தன் இறந்தது	,
237	சங்கமித்தை இறந்தது	,
256	உத்தியன் இறந்தது	,
,,	மகாசிவன் (உத்தியனதம்பி) அரசனுனது	,
246	குருதீசன் (மகாசிவனதம்பி) அரசனுனது	,
237	தமிழர் குருதீசனைக்கொன்று அரசாளனது	,
215	அசேலன் தமிழனர்க்கொன்று அரசனுனது	,
205	எல்லாளன் [எல்லெலன்] என்னும் தமிழன் படையெடுத்து வந்ததும் அரசனுனதும்	,
,,	துட்டகமலூனுவடைய முயற்சி	14
161	யுந்தம்	15
,,	துட்டகமலூனு அரசனுனது	,
160	மகாலோபவனம் கட்டப்பட்டது	17
137	துட்டகமலூனு இறந்தது	18
,,	சயதயித்தீசன் (துட்டகமலூனு தம்பி) அரசனுனது	,
119	துல்வதானகன் (சயதயித்தீசன்மகன்) அரசனுனது	,
,,	இலயயினித்தீசன் (துல்வதானகன் தமையன்) அரசனுனது	,
109	கறுணன் (துல்வதானகன்மகன்) அரசனுனது	,
104	வாலகம்பாகு (கலுனன்கோதரன்) அரசனுனது	,
103	தமிழர் இரண்டாம்முறை பண்டையெடுத்துவந்தரசனைத் துரத்தியது	,
95	வாலகம்பாகு திரிபிடகத்தை முதன்மூலன் ஏடு டில் எழுந்திவித்தது	19
88	வாலகம்பாகு தன் அரசை மீட்டது	,
,,	யாழ்ப்பாளன் குடியேற்றப்பட்டது	,
77	வாலகம்பாகு இறந்தது	,
,,	மகாகுலன் (வாலகம்பாகுமகன்) அரசனுனது	,
63	சோராளன் (மகாகுலன்தம்பி) அரசனுனது	,

விடுய சூரணம்.

८

கி. பு. ஞ.	விஷயம்.	பங்கு.
50	கடத்திசன் (மகாகுவன்மகன்) அரசனுள்ளது	19
47	யளைவியுடைய துண்மார்க்கம் ...	„ „
„	அவள் (அனைலை) அரசியானது ...	„ „
41	மகாலங்கதிசன் (கடத்திசன்மகன்) அரசனுள்ளது	„ „
29	பத்தியத்திசன் (மகாவக்கதிசன்மகன்) அரசனுள்ளது	20

கி. பு. வாஸ்.

9	இறந்ததும் 52-ம் வருடம் வரையிலாண்ட அரசர் பெயரும் ...	... „
52	யதால்கதிசன் (சங்கமுகுணன்தம்பி) முடிகுழின்து	... „
60	சப்பன் என்னுக் கட்டியங்காரன் அரசனுள்ளது	... „
„	குறிசேட்டது ...	... „
66	வாாப்பு அரசனுள்ளது ...	... „
„	அவலுண்டயவேலைகள் ...	... „
110	வங்காசிகன் (வாகாப்புமகன்) அரசனுள்ளது	21
111	தமிழ் மூன்றாம் முஹர படையெடுத்துவங்தது	... „
112	வங்காசிகன்மகன் சோழாட்டில் படையெழ்தியது	„ „
113	கஜபாகு (வங்காசிகன்மகன்) அரசனுள்ளது	... „
125	கஜபாகு இறந்ததும், 246-ம் வருவரையில் ஆண்ட அரசர் பெயரும் ...	... „
246	தருமதீசுங்காபன் அரசனுள்ளது ...	... „
„	அட்டலீல் என்பதன் விளக்கம் ...	... „
„	அவன் குணைதிசயம் ...	22
248	கோதாபயன் என்னும் மக்களி அரசனுகியது	... „
„	பெளத்தகுருமார் குட்டுக்கோல் முத்திரைபெற்றது	„ „
261	மேகலுதெத்துதிசன் (கோதாபயன்மகன்) அரசனுள்ளது	„ „
275	மகாசேனன் (மேகல—தம்பி) அரசனுள்ளது	23
„	பெளத்தாலயங்களையிடித்ததும் மீளக்கட்டியதும் ...	„ „
280	மின்னேரி என்னும் மகாவாவி கட்டப்பட்டது	... „
„	மகாவமிசம் சுலுவமிசம் என்பன ...	... „
298	கீர்த்திதீமேகவர்ஜனன் (மகாசேனன்மகன்) அரசனுள்ளது	„ „
„	ஆதிபுத்தருஷுடைய பல்லெவன்ப்புகிம் தாவதம் கொண் திவரப்பட்டது ...	... „

கி. அ. பு.	விடியம்.	பக்கம்.
326 தெத்துதீசன் (கீர்த்தி—தம்பி) அரசனுனது	...	23
335 புத்தாசன் (தெத்துதீசன்மகன்) அரசனுனது ..	..	,,
” வைத்தியதால் ...	...	”
364 உ-ம் உபத்தீசன் (புத்தாசன் மகன்) அரசனுனது ...	...	24
406 மகாநாமன் (உபத்தீசன்தம்பி) அரசனுனது ...	...	,,
” புத்தகோவண்வங்குது பிடகவியாக்கியானத்தை மொழி பெயர்த்தது ...	...	”
” தமிழர் கான்காம்முறை பஸ்டயெடுத்தது ...	...	”
428 செங்கோட்டன் (மகாநாமன்மகன்) அரசனுனது ...	...	”
” உ-ம் இலயமினித்தீசன் அரசனுனது ...	...	”
429 மித்தசேனன் அரசனுனது ...	...	”
430 தமிழரசர் ...	...	”
459 தத்துசேனன் அரசனுனது ...	...	”
” காளவாவிக்குளம் ...	...	”
478 அவன் கதி ...	...	”
” காசியப்பன் [கசியபன்] (தத்துசேனன்மகன்) அரசனுகிச் சீயகிரிக்குப்போனது ...	...	25
495 முகலானன் (காசியப்பன்தம்பி) போரில்வென்றது ...	...	”
512 இறந்தது ...	...	”
” முரதாசன் (முகலானன் மகன்) அரசனுனது ...	...	”
521 காளிதாசபண்டிதன் உந்தது ...	...	”
” அரசன் சககமனம்செய்தது ...	...	”
” 25 அரசர் முறையே அரசுசெய்தது ...	...	26
769 ஈ-ம் அக்கிரபோதி அரசனுனது ...	...	”
” பொல்லாருவை ராஜதானியானது ...	...	”
775 மிகிந்தன் (அக்கிரபோதி சுவீகாரபுத்திரன்) அரசனுகியது ..	..	”
” தங்கவிக்கிரகம் ...	...	”
795 ஈ-ம் தபுலு (மிகிந்தன்மகன்) அரசனுகியது ...	...	”
” வைத்தியசாலையும் மருத்துவகலாசாலையும் ...	...	”
” சட்டப்புத்தகம் ...	...	”
800 உ-ம் மிகிந்தன் அரசனுனது ...	...	”
804 இ-ம் அக்கிரபோதி அரசனுனது ...	...	”
815 ஈ-ம் தபுலு அரசனுனது ...	...	”

கி. அ. எண்.	விடதம்.	பக்கம்.
831 ச-ம் அக்கிரபோனி அரசனுகியது	26	
,, 834-ம் (இ) முதல் 4 (இ) கலகத்தால் அரசின்றியிருக்குத்து	,,	
838 மித்தவேலசேனன் (அக்கிரபோனி மகன்) அரசனுகியது ...	,,	
,, பாண்டியன் பண்டயேடுத்துவத்து	,,	
,, போகும் கொள்ளோயும்	27	
,, மித்தவேலசேனன் பாண்டியனுடன் சமாகானமாதல்	,,	
விச்சிரவாகிமதம்	,,	
858 ச-ம் சியப்பன் (மித்தவேலசேனன் மகன்) அரசனுகியது	,,	
பாண்டிநாட்டில் பண்டயேற்றியது	,,	
891 க-ம் உதயன் (க சியப்பன் தம்பி) அரசனுகியது	,,	
926 உ-ம் உதயன் (உதயன் மகன்) அரசனுகியது	,,	
937 டி-ம் காசியப் ரன் (உதயன் மருகன்) அரசனுகியது	,,	
954 9 அரசர் முழற்சே அரசுகெய்யத் தொடக்கியது	,,	
1023 ச-ம் மிகிஞ்சன் அரசனுகியது	,,	
,, மீண்டும் அதுரத்துரம் தலைக்கரானது	,,	
,, சேழும் பண்டயேடுத்துவத்து	,,	
,, ச-ம் மிகிஞ்சன் சிறைப்பட்டது	,,	
1029 தமிழரச்	..	28
1059 அரசின்றியிருக்கத் தொடக்கியது	..	,,
ஊருகுளைநாடு	..	,,
1071 விஜயபாகு அரசனுகியது	28	
,, வெற்றி	..	,,
1126 ஜயபாகு (விஜயாகு தம்பி) அரசனுகியது... ..	..	,,
1127 விக்கிரமவாகுவும் உ-ம் ஜயபாகுவும் அரசராகியது	..	,,
1153 மகாபராக்கிரமபாகு (இவன் விஜயபாகுவுடைய கண்ட மகன் போலும்) அரசனுகியது	..	,,
அவலுடைய நல்லரச்	..	,,
காம்போஜங்காட்டிற் பண்டயேற்றியது	29	
கோழுப் பண்டி நாடுகளில் பண்டயேற்றியது	..	,,
பாராக்கிரமோத்தியென்ஜூம் கால்வாய்	..	,,
1186 உ-ம் விஜயபாகு (பராக்கிரமவாகு மருகன்) அரசனுகியது	..	,,
1187 கேத்திச்சாக்கன், அரசனுக்கியது	..	,,

சி. அ. ஞ.	விஷயம்.	பக்கம்
1187	அவனுடைய சிறப்புப்பெயர்கள் .. .	30
	கற்கிங்கம் .. .	"
1196	வீரவாகு (கிர்த்திசாங்கன்மகன்) அரசனுகியது .. .	"
1197	லீலாவதி (பராக்கிரமவாகுவுடைய கைம்பெண்) அரசி யானது .. .	"
	சதாவம் மூவதேவதாவம் என்னும் நூல்கள் .. .	"
1200	தமிழகுடைய கலகம் .. .	"
1214	மாகன் (சமிழன்) அரசனுகியது .. .	"
1235	ஈ-ம் விஜயபாகு அரசனுகியது .. .	"
1241	தம்பதினியாங்கர் தலைகராக்கப்பட்டது .. .	31
	(ஈ-ம் விஜயபாகு இங்களிலிருங் தரசியற்றியகாலமே 24 ஞூ என நூலினுட் கூறப்பட்டதெனக்கொள்க) .. .	"
1266	பண்டிதபராக்கிரமவாகு (ஈ-ம் விஜயபாகுமகன்) அரசனுகியது .. .	"
	ஸ்ரீவர்த்தனபுரி .. .	"
	வித்தியாசாலைகள் .. .	"
	தமிழரை வென்றது .. .	"
	பூஜாவலி என்னும் நூல் .. .	"
1301	ச-ம் விஜயபாகு அரசனுகியது .. .	"
	மீனாடும் பொல்லாருவை ராஜதானியாக்கப்பட்டது .. .	"
1303	புவனேவாகு (விஜயபாகு தம்பி) அரசனுகியது .. .	"
"	இயப்பாகு தலைகரானது .. .	"
"	பாண்டியர் புத்தருடையபல்லைக் கொண்டுபோனது .. .	"
1314	ச-ம் பராக்கிரமவாகு (விஜயபாகுமகன்) அரசனுகியது .. .	"
"	புத்தரபல்லு மீட்கப்பட்டது .. .	"
"	* குருங்களை தலைகராக்கப்பட்டது .. .	"

* ஆதியில், குருகுலமன்னராகிய துரியோதனுகியரும், பஞ்சபாண்டவர்களும் யுத்தங்கெய்த குருகேஷத்திரத்திலிருந்துவந்த பிரஜனங்களால் குடிகளைப்பட்டமையால் குருங்களை என வக்தது. குருகிளை என்பது மருவிக் குருகாகலையென்றுமிற்று. குரு - குருகேஷத்திரத்தார் (வாசங்கெய்கின்ற), கலரா - மலை. ஈ - உபசர்க்கப்போலும். அங்கிலைபுரியென்றும் அதற்குப்பெயர். அங்கி - யானை, சைலம் - மலை.

கி. அ. இல்.	விஷயம்.	பக்கம்.
1319	உ-ம் புவனேகவாகுமுதல் கால்வர் முறையே அரசரானது (அவர்பெயர், உ-ம்பண்டித பராக்கிரமவாகு, ஈ-ம் புவ நேகவாகு, இ-ம் விஜயபாகு)	31
1347	ச-ம் புவனேகவாகு அரசனுகியது ,, கம்பளொ ராஜதானியாகியது	,,
1361	இ-ம் பராக்கிரமவாகு அரசனுகியது	32
1371	ஈ-ம் விக்கிரமவாகு (பரா—தாயாதி) அரசனுகியதும் ஜயவர்த்தனபுரியும் ... ,, ஆரியச்சக்கிரவர்த்தி பண்டமெத்துவங்து வென்றது ஆரியச்சக்கிரவர்த்தி தோற்றது செங்கடகடகி ..	,,
1378	இ-ம் புவனேகவாகு அரசனுகியது	,,
1398	ச-ம் விஜயபாகு அரசனுகியது	,,
1410	கினர்வங்கதும் அரசன் அவர்களுக்குச் சதிசெய்யத்து கனிக்கத்தும் ... கினர் மீண்டும் ஒரு முறைவந்து அரசனைச்சிறைப்ப டுதித்தினதுக்குக் கொண்டுபோனது ...	,,
,,	அரசன் மீண்டது ..	,,
,,	க-ம் பராக்கிரமவாகு அரசனுகியது ..	33
,,	ஜயவர்த்தனபுரி (கோட்டைக்காடு) ராஜதானியானது	,,
,,	கினருக்குத் திறைசெலுத்தியது ..	,,
1462	உ-ம் ஜயபாகு அரசனுகியது	,,
1464	ச-ம் புவனேகவாகு அரசனுகியது	,,
1471	எ-ம் பராக்கிரமவாகு அரசனுகியது	,,
1485	வீரபராக்கிரமவாகு அரசனுகியது	,,
1505	தருமபுராக்கிரமவாகு (வீரபராக்கிரமவாகு மகன்) அரச ஞகியது ..	,,
,,	யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் ..	,,
,,	பறங்கிக்காரர் வந்தவிபரம் ..	35
,,	லோற்சோ கொழும்புக்குவங்தது ..	37
,,	துறைகாவலர் கடிதம் ..	,,
,,	தருமபுராக்கிரமவாகு யோசித்தல் ..	38
,,	அரசனுடைய ஒற்றன் கொழும்புக்குப்போனது ..	,,

கி. அ. இடு.	வினாக்கள்.	பக்கம்.
1505	பறங்கிள் அரசனிடம் அதனுபியது ..	38
“	பறங்கிள் மீண்டது	”
1518	பறங்கிள் ஜோட்டைக்ட்டிகந்து ஆஸ்தமாப் மீண்டது ..	”
“	தறுக்கர் அரசனைப் போர்செம்யத் தாண்டியது ..	”
“	தரும்பராக்கிரமவாகு திறைகளைத்தல் ..	”
“	களிமண் ஜோட்டை	”
1520	களிமண் ஜோட்டையை இடத்துக் கல்விஅந்தடியது ..	”
1527	தரும்பராக்கிரமவாகு இராத்து	”
“	எ-ம் விஜயபாகு சுவராஜனுக் முடிகுட்டப்பட்டது ..	39
“	பறங்கிள்காரருடைய கட்டுக்கை... ..	”
1528	எ-ம் விஜயபாகு கொழும்புக்கோட்டையை வளைக்கது ..	40*
“	விஜயபாகு பறங்கிள்குக்குத்தோற்கீழியது ..	”
1534	விஜயபாகு தன்மக்களால் தொலையுண்டது ..	”
“	எ-ம் புவனேங்காகு அரசனுபியது	41
	யாயாதன்னை தோற்கீழியது	”
	புவனேங்காகு தன்பெசுத்திரளைப்போலும் ஒரு கை அவையிடித்துப் போர்த்துக்காலாக கணக்கு முடிகுட்டுவித்தது	”
1541	போர்த்துக்காலராண் முடிகுட்டியது	”
“	மாராத்துனி பண்டாரளைத் துணைக்கொண்டு போர்த்தா உத்துத் தோற்றது	”
1542	புவனேங்காகு கழனியாற்றில்மாண்டது	”
“	தொன்ஜூவான் தரும்பாளன் பத்திக்கான் கொழும்பில் முடிகுட்டப்பட்டது... ..	”
“	அங்குடன் அநேக்கிறிஸ்தவானது	”
1544	மன்னாரிலே சுவேரியாதது முயத்திபால் அநேக் கிறி எந்தவானது	42
“	யாழ்ச்சாணத்தராண் * 600 கிறிஸ்தவர்களைக் கழுவேற் றியது	”

* இங்கிறிஸ்தவர்களை அரசன் கொக்கி, “கீக்கள் மீனவும் சைவமயிகளாவீ ரேன் உம்ருயிர் இரக்கிள்கப்படும்” என்ற கூறிப்போது, அவர்கள் கான் என் சைவமயிகளாவுகினும் உயிர்விழுதே உத்தமம் என்று உதவர் கூறித் திபத்தியுடன் கழுவிலேறினுர்க்காம்.

கி. அ. @.	விஷயம்.	பக்கம்.
„	அவ்வரசனுடையமன் கிறிஸ்தவருகியதும் கொலையுண்டதும் ... ... „	,
„	அரசன் தானே கிறிஸ்தவருகியது ... ... „	,
I552	கண்டிகாட்டில் மாயாதுண்ணே அரசனுகியது	„
I563	மாயாதுண்ணே கோட்டைக்காட்டைவளைங்கது	„
„	கோட்டைக்குள் அகப்பட்ட பறக்கிள் போசனப்பொ	
	ருளின்மையால் மலுவதருடலைப் புசித்தது ...	43
„	பறக்கிள் கோட்டைக்காட்டை மாயாதுண்ணைக்குக்	
	கையளித்துவிட்டது ... ... „	„
„	தருமபாலன் தனது ராஜமாபுரமிய கோட்டைக்காட்டி	
	வின்றம் அகன்ற கொழும்புக்கேகியது ...	„

இப்பால் காலவரையறை கிரமமாகக் கூறப்பட்டுக் கிடத்தவின் அட்டவணைவேண்டா. அட்டவணை வரையப்படுகின் விரியுமென் நஞ்சி விடுகின்றும்.

